

ถ้าว่าสิบปีที่ผ่านไป เรา(ไม่)เคยรักกัน

ไม่เคยเขียนนิยายเลยคะ นิสัยส่วนตัวจะเขียนเรื่องที่เป็น fact และเรื่องส่วนตัวแบบนี้ก็ไม่เคยคิดว่าจะได้เขียน เพราะคิดว่าชีวิตตัวเองมันไม่น่าเอา ไม่เศร้า ไม่รู้จะหยิบอะไรมาเขียน ตอนหลังเลยได้รู้ว่า ชีวิตจริงของคนเราเนี่ย มันยิ่งกว่านิยายอีก เราเขียนไม่เก่งหรอกนะคะ แต่มันอัดอั้น และถ้าเราไม่ทำอะไรกับมัน มันก็จะจุกๆ ขึ้นมา แล้วต่อมหน้าตาเราก็จะแตกคะ เพราะว่ามันก็ไหลออกมาทุกคืน

เราไม่ได้ไปเปลี่ยนล็อกอินมาใหม่หรอกนะคะ ล็อกอินเก่าเราโดนยึดคะ แล้วเราก็หายไปหลายปี เพราะว่าไปเดินทางมาคะ วันนี้กลับมาแล้วและรู้สึกว่ เวลาไม่ได้ช่วยรักษาหัวใจให้ดีขึ้นเลย แฮ็ คร่า

มาอ่านกันตั้งแต่ตอนแรกเริ่มเดิมทีดีกว่าคะ ขอบอกไว้ว่านิยายนี้ยังไม่จบนะคะ ถ้าใครมีคำแนะนำ เรายังจะขอบคุณมากคะ

เขาตบหมอนรองนั่งข้างๆ ตัว พยักหน้าให้ ฉันก็เดินตามไปนั่ง มีโอใหญ่ๆ นั้นโอบไหล่ เอาหัวผมยุ่งๆ เพิ่งสระของฉันไปวางไว้ที่ไหล่ แล้วก็มีการกระซิบออกมาคำเดียว คำที่ฉันไม่เคยและไม่อยากได้ยินว่า เราหย่ากันเถอะ

ทุกสิ่งในบ้านเงียบหมด แม้แต่เสียงตู้เย็นเครื่องเก่าๆ ที่มักจะสั่นเป็นระยะๆ เวลาคอมเพรสเซอร์ทำงานหนักเกินไป คราวนี้มันเงียบ...

ฉันได้ยินเสียงน้ำตาตัวเอง ตกใส่หมอน ดังเผา

“หวัดดีกับบบบ” เสียงพี่ยามคนอิสาน ผู้มีน้ำใจทักฉันอีกหนึ่งวันที่กลับมาจากมหาลัยอย่างรวดเร็ว “วันนี้กลับเร็วอีกแล้วน้อ”

“แหม พี่บุญเริ่มงานอะไรกันปານี้ ยังไม่หกโมงเลย ขาดทุนตายซักละ เจ็ยงงๆ อยู่แก็ไม่เพิ่มเงินเดือนหรือจะบอกให้”

“คับ ๆไม่เป็นไร” พี่แก็เกาหัวแกรกๆ สไต้ล้เดิม พี่ยามคนชื้อ

ตั้งแต่ฉันทำงานที่โรงแรมนี้มาเกือบครึ่งปี แก็ก็เป็นอย่างนี้ตลอด จนทุกวันนี้เจ็ไม่มาเฝ้าที่โรงแรมด้วยตัวเองอีกแล้ว เพราะว่าฉันย้ายมาค่างที่โรงแรมแทนห้องเช่าที่มหาลัย ทำให้ประหยัดค่าหอพักไปได้หลายทีเดียวแหละ พี่บุญมักจะมาขึ้นรถรับ และช่วยเอารถไปเก็บ วันดีคืนดี แก็จะมาล้างให้ด้วย

“มาพอดีเลยน้อสิ แทกซี่พาแขกมาเช็คอิน พี่ป้อมให้กรอกเอกสารเสร็จละ” พี่แม่บ้านรีบรายงาน

ฉันทำงานเป็นผู้จัดการโรงแรมก็จริง แต่โรงแรมเล็กๆ ที่ไม่ค้อยได้มาตรฐานแบบนี้ มีผู้จัดการอยู่แค่เวลาที่เลิกเรียนเท่านั้นเอง นอกเวลานั้นหากมีแขกไปใครมา เจ็ป้อมจะต้องโทรหาฉันที่มีมือถือ ให้ตัดสินใจเรื่องใหญ่ๆ ส่วนเรื่องเช็คอิน แก็เป็นคนทำเอง

“แขกก็คน พี่ให้ห้องไหนไปอะพี่”

“สองคนจ้า ให้ห้องเล็กชั้นสอง ชั้นบนๆ เก็บไว้ให้ลูกค้าเก่า เจ็บอกพี่จ้าได้”

เชื่อเขาเลย แม่บ้านโรงแรมนี้ สดุดใจเจ็ๆ

ฉันไปอาบน้ำ แต่งตัวใหม่ เปลี่ยนชุดนักศึกษา แล้วออกมาเช็คเอกสาร และบัญชีรายวัน ส่วนเพื่อนสาวแสนซึ่ที่อยู่ด้วยกัน หลอนหายหัว (คงไปทำการบ้าน) ฉันก็คิดในแง่ที่ดี

ในเซพมีพาสปอร์ตอยู่สองเล่ม แยกมาใหม่สองคนนี่หว่า ฉันก็นึกได้ ต้องทำบัญชีจ่ายค่าน้ำชาให้แทกซี่ก่อน

แทกซี่ที่สนามบินนี้ การพาแขกไปส่งที่ไหน จะต้องมีกรบอกใบ้ให้ค่าคอมมิชชั่นกันไว้ก่อน ไม่จั้นหน้าโลว์อย่างนี้ อย่าหวังเลยว่าจะมีแขก

พาสปอร์ตเล่มหนึ่งเป็นคนอังกฤษ แต่อีกคนเป็นคนเนเธอร์แลนด์ อีम्म

ไอ้ของคนอังกฤษ เขียนบอกว่ามาจากฮอลแลนด์ แต่อៃของคนเนี่ย ดันเสือกเขียนว่ามาจากนิวซีแลนด์ เออ

เอาใจกะมันดีหว่า ทำไมมันมาอยู่ห้องเดียวกันเนี่ย เด็ยวต้องไปเรียกมาถาม

ยังไม่ทันได้ทำอะไร ฉันเงยหน้าขึ้นมาจากเซพที่ซ็อนอยู่ข้างใต้โต๊ะ มีผู้ชายคนหนึ่งผมสีน้ำตาลอ่อนสั้นฟูไปทั้งหัว เสือกไม่ใส่ ยืนก้มหน้าลงมาชะงักดู

“เฮ็ย ยู มีอะไร” ฉันตกใจเซะ เงยขึ้นไปเกือบชนกันดังโป๊ก

“ไม่มีอะไร จะเอาแมว” หนุ่มท่าทางซึ่ยา เอาสองนิ้วคืบหนึ่งที่คอเจ้ามีมี แมวส์มสุดที่รักฉันขึ้นไปพิจารณา

หน้าตามันอยู่แป็บนึง แล้วก็ปล่อยให้ลูกแมวน้อยนั่งบนฝ่ามือ

อีम्म เป็นคนรักสัตว์ดีนิ

“คุณนี่ ไซเลย คนในพาสปอร์ตนี้ ทำไมคุณเขียนลงไปใไบเช็คอินว่ามาจากนิวซีแลนด์มะทราบ”

“ไไหนๆ เอากระดาษคำถามเง้ง่าของเธอมาดูสิ” ไอ้หนุ่มเตะจึยเท้าสะเอว

เซอะ อยากจะผิวแทนรินาย ดากแดดจนตัวแดงเป็นลือบสเตอร์เฟา ผิวก็เป็นจุดซึ่แมลงวันเต็มเลย น่าเกลียด

ที่หนักเข้าไปอีก คือมันทำให้ฉันหน้าแตก

“นี่เง คุณมีคำถามว่า Where do you come from? ก็ผมก็ตอบแล้วเงมาจากนิวซีแลนด์ เอ้อ ประหลาด ถ้าถามว่า Where are you from? สิ จะได้บอกว่ามาจากเนเธอร์แลนด์ ซ่าซ่าซ่า”

ไอเลว ตอบเสร็จมีหัวเราะเยาะด้วย ตามความสามารถทางภาษาอังกฤษฉัน มันก็ไม่ค่อยเห็นความแตกต่างตรงไหน แต่เจอฝรั่งเล่นลิ้น แกรมทำเป็นรู้ดีกว่าเรา นี่ รับไม่ได้ ต้องหาเรื่องอื่น

“มีทรานมึนอะไรกับบริษัทชั้น”

“ไฟในห้องน้ำผมกะเพื่อน มันไม่ติด บอกช่างไปซ่อมหน่อย” อีเด็กฝรั่งว่าแล้วก็ยื่นกอดอก ดูจากความสูงท่าทาง จะไม่น่าเกินร้อยเจ็ดสิบห้าหรือหก เตี้ยมั่งๆ แกรมผอมชะจนน่ากลัวว่าพวกตัดช้ชะแหมกพวกนี้ มันต้องเล่นยาแน่นอน

“เดี๋ยวจัดให้หะคุณไปרותที่ห้องเลย” พอฉันพูดเสร็จ แม่เพื่อนซี้ก็ชะเม้ยขม้ายเข้ามาทันทึ

“ไปไหนมายะหล่อน”

“ไปเดินเล่นบนดึก แยกมาใหม่ หน้าตาดีนึ”

“คนไหนวะดี”

“ไปดูดี เพื่อนอีนี้แหละ” ยัยเจเน็ททำปากยื่นเข้าไปใส่ไอ้หนุ่มหน้าโตะทำงานฉัน

“เดี๋ยวก่อน ตามพี่คำไปซ่อมไฟก่อน”

“โอ้ยยยยยย ไม่ต้องตาม โนนแกช้อนเจ็ป้อมไปในเมืองแล้ว สงสัยไปหาไรกินกัน เลิกงานแล้วนึ”

“อวะ” ฉันรู้ว่าเปลี่ยนหลอดไฟมันทำยังไง ว่าแต่เนี่ยเป็นผู้จัดการโรงแรมต๋อทยแบบนึ ตรูต้องทำอะไรทุกอย่างเลยหรือวะเนี่ย ไม่คุ้มเงินเดือนไม่ถึงหมื่นเลย

“เออ แกไปเหอะ แกไม่กลัวไฟดูด ไปดูดหนุ่มๆละกัน” สองสามเมาท่กันเมามัน หันมาอีกที ไอ้หนุ่มเปลือยท่อนอกเมื่อก็หายไปไหนซะแล้ว

ฉันวิ่งไปห้องเก็บของด้านหลัง คว่าเอาหลอดไฟมาได้หลอดนึ่ง ยังคิดไม่ตก แล้วมันสูงแค่ไหนหว่า ไฟห้องน้ำเนี่ย ต้องปีนเปล่าเนี่ย ในห้องมีเก้าอี้แข็งแรงๆ ให้เหยียบชะที่ไหน

แต่ก่อนที่จะเลี้ยวขึ้นบันไดไป ความคิดใหม่ก็บึ่งเข้าหัว ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว ไม่มีใครตัดหน้า ต้องหาเรื่องขายของ

“เจเน็ท เดียวเราไปขายของก่อนนะ”

“ฮึบร้า หล่อนจะขายอะไร”

“ทัวร์ใจ วิชาโอเปอเรชั่น ฮึๆ ได้ลูกทัวร์ฝรั่งเพิ่มบาร์มีแบบนี้ เสาร์นึได้คะแนนลันหลามแน่ๆ” ฉันกระหึมยั้มย่อง

“เออ เอาเลยแก เรื่องขายเก่งอยู่แล้วนึ”

“หมายความว่าไงยะ”

ฉันยืนบิดอยู่หน้าห้อง 204 พักใหญ่ นึกไม่ออกว่าจะเปลี่ยนไฟยังไงดี พอเคาะได้สามที กำลังจะเอาอีกสักชุดหนุ่มหน้าแปลกอีกคนมาเปิดประตู

นี่หรือวะหลอของเจเน็ทมัน ฉันนึกในใจ

“หวัดดีคำ ช่างออกเวรแล้ว ฉันเลยเอาหลอดไฟมาเปลี่ยนให้”

หนุ่มคนแจ่งเรื่อง มองฉันตั้งแต่หัวจรดเท้า แล้วถามว่า “ตัวแค่นี้เองหรือ จะเปลี่ยนหลอดไฟ จะสูงถึงไม้เนี่ย”

“โอ้ย นาย นี่ฉันสูงมาตรฐานแอร์โฮสเตสนะยะ” ฉันจุนขึ้นมาบ้าง

“เอามานึเลย เปลี่ยนเอง” อีกคนเดินมาฉวยกล่องหลอดไฟไปจากมือฉัน จัดการถอดๆ ใส่ๆ

“แต่งกั๊ว”

“เฮ้ย ฉันยังไม่ได้ทำอะไรเลย”

“ก็เอาหลอดไฟมาให้แล้วไง อาบหน้าตอนไม่มีไฟนะ สยิวกั๊ว ยิงมีเพื่อนร่วมห้องเป็นผู้ชาย ฮึย” หนุ่มหล่อของเจเน็ททำท่าขลุ่

ฮาวะ ดาคคนนึ

“เดี๋ยวะ พวกเธอจะอยู่ที่ภูเก็ตหลายอาทิตย์นึ”

“ก็คงจัน เรายังไม่มีแผน”

“จันไปทัวร์ไม ฉันหมายความว่า ที่โรงเรียนฉันมีวิชานึ่งที่อาจารย์ให้ทำทัวร์กันเอง แล้วก็จะได้คะแนนนะ ถ้าเธอสองคนซื้อไปละก็ ฉันต้องได้คะแนนดีแน่ๆ” เอาละชาน ปากพลอยไปบอกเขาทำไม

“แล้วมันมีอะไรดีกว่าทัวร์อื่นนึ” นายอีกคนท่าทางจะเป็นตัดช้ชะของแท้ เรื่องมากจริงๆ

“มันก็ถูกกว่าทัวร์ที่คำกำไรกับนักท่องเที่ยวง แล้วที่สำคัญ คนที่ไปทัวร์นะ มีแต่นักศึกษา สาวๆ สวยๆ อะ เธอลองคิดดูนะ ไปเที่ยวเกาะ วายน้ำ นึ่งเรือเร็ว แล้วก็มีส่วนๆ กรืดๆ รอบตัวเธอใจ โหยสวรรค์เลยแหละ”

“บอกมาเลยวาท่าไหน” ไอ้หนุ่มปากจัด รีบถามราคาทันที

เวิร์คแล้วเฮ้ย ฝรั่งที่ฉันรู้จักมา รายไหนก็รายนั้น เอาสาวมาล่อ เสร็จเรียบ

“ปกติคนละห้าร้อยบาท แต่ถ้าเธอไปสองคนเลย เดียวฉันลดให้สิบเปอร์เซ็นต์เลย สองคนเก้ารอย” ที่จริงก็คนละสี่ร้อยห้าสิบนั้นแหละ ทำเป็นลดราคาปล่อยลูกคำ เหาๆ

“ไปวันเสาร์นึเลยหรือ” นายอีกคนรีบเดินไปหยิบกระเป๋าเดินทาง แล้วทั้งสองคนก็ยื่นหาร ยื่นทอนเงินกันเอง

เรียบร้อย เก้ารอยบาทมาอยู่ในมือฉัน พวกเด็กฝรั่งนึชายของง่ายจริงๆเลยพะ

“ใช่แล้ว ปกติฉันนัดทีมหาวิทยาลัย เราจะไปรถทัวร์กัน” แต่สำหรับเธอสองคน อึมมม “เอาจ้เดี๋ยวจันให้คนเอารถมารับ”

“ยังงักก็ได้” ทั้งคู่ยกไหล่ ทำเหมือนไม่แคร์เงินเลยนะยะหล่อน

เจเน็ตวิ่งเข้ามาเขย่าแขนฉัน เพราะเห็นว่าได้เงินมาเรียบร้อย “ขายได้แล้วรีเพื่อน เร็ววะแก”

“โห้ะ แน่นนอน มือฉันนี่แล้ว สาวมิสทินเก่า (เกี้ยวไรกันพะ)”

ฉันรีบจัดการทำใบเสร็จรับเงินแบบง่ายๆ กะว่าเดี๋ยวถ้าสองคนนั้นลงมาหาข้าวกิน ก็จะไปให้ ยังไม่ทันเสร็จดี

“นี่คุณ ร้านอาหารไม่เปิดอีกหรือ” มาอีกละ ไอ้คนเดิม

“เปิดแต่อาหารเข้านะ อาหารเย็นคุณไปกินร้านแถวๆนี้สิ”

“ไม่เอาอะ แพง ปกติเวลาพวกคุณกินกัน กินที่ไหนอะ”

“ฉันเหรอ ฉันก็ไปกินที่ร้านโลคอลๆ ใจ คุณจะกินได้เหรอ พวกเรากินกันเผ็ดๆนะ”

“แล้วไปไงจากตรงนี่อะ” ก็จริงของมัน โรงแรมที่ฉันทำงานเนี่ย เรียกได้ว่ายังอยู่บนหาดปาดองแต่ก็ห่างไกล
โรงแรมอื่น มันจะเข้าไปอยู่หาดอื่นอยู่แล้ว ไม่เข้าใจเจเจ้าของที่ชอบไปโรมทโรงแรมว่าอยู่บนหาดปาดอง ใคร
โผล่มาแถวนี้ ฝึลลอกไต้ง่ายๆเลยนะ

“ฉันก็ขีมือเดอไรซ์ไปสิ จะเอาอะไรบอก จะซื้อมาให้ เอามาก่อนเลยเงิน ห้าสิบบาท ถ้ากินไม่ได้อย่าบ่นนะ”

แล้วฉันก็เดินตรงไปที่รถมอเดอไรซ์ พี่ยามยิ้มๆ ถามเสียงดัง “อะไร เป็นเพื่อนกันแล้วเหรอ คุณสี่พูดภาษาเก่ง
นะ แหกชอบทุกคน”

“ว้ายพี อย่านมัวนะ หนูไม่ได้จับมัน แล้วก็ไม่ได้คิดจะเอาด้วย อี ฝรั่งชกมก งกอีกตั้งหาก”

หันมาดูอีกที ไอ้ตาดันนี่ที่นั่งที่ซ้อนท้ายมอเดอไรซ์ เธอมีมือจับราวท้ายรถไว้แน่นเรียบร้อย

“เฮ้ย ยู อย่านอกกว่าจะไปด้วย หนักตายซัก”

“ไม่ ผมไม่หนัก แค้เจ็ดสิบลิโล”

“นั่นแหละ เจ็ดสิบลิโล รถฉันมันจะพังเอา” โถ่ลูกแม่ เพิ่งถอยมาใหม่ป้ายแดง ยังไม่มีใครเคยซ้อนเลยนะ นอกจาก
เจเน็ต

ฉันขึ้นไปนั่งบนรถแล้ว เสียบบกยูแจแล้ว นายคนนี้ก็ยังไม่ยอมย้ายกันลงไปจากรถ ฉันก็เลยเอาขาตั้งลง สตาร์ท
รถ โถ่ลงเนิน รู้สึกเบาๆ ขึ้น ตาเนี่ยคงกระโดดไปละ

รถโถ่ลงเนินมาโดยไม่ได้ติดเครื่อง มาจนถึงปากซอย ฉันแตะเบรก เตรียมสตาร์ท รถหนักขึ้นมาไม่พอ น้ำหนัก
คนข้างหลังโถมมาทับหลังฉันอีก

“กรี้ดดด ยังไม่ลงไปอีก”

“ไปด้วยเลยละกัน”

“อีตาดาน่า ฉันไม่ใช่กะหรี่นะ อยากรไปด้วยก็ตามมาซะงั้น”

“ผมก็ไม่ได้คิด จะกินข้าวอย่างเดี๋ยวยากรู้ว่าอยู่ตรงไหน ก็อยู่อีกหลายวันนี่” ฮีตอบไม่รู้ไม่ชี้ สุดท้ายฉันก็ต้อง
แบกน้ำหนักอีเจ็ดสิบลิโลกรีมบนรถฮอนด้าดริม ข้ามเขาปาดองไปร้านอาหารประจำ ที่ฉันชอบมากินกะแพน (คน
อื่น)

“น้องสั่งอาหารใส่กล่องค่า”

“อ้าว พี่ แล้วคนที่มากินประจำล่ะคะ”

“อ้อ อาจารย์เหรอ ตอนนี่พี่ย้ายไปอยู่หอพักหลังเขาอะจะ เลยไม่ได้มากับจารย์แล้ว”

“แพนใหม่เหรอเจ้ น่ารักดีเนอะ” ฉันหันหลังไปดู คนที่เดินเรื่อยเปื่อยชมสวนในร้าน

“เว้ย ไม่ใช่ อีฝรั่งบ้าที่ทำงานอะสิ เอาจั้นะ เอาข้าวกระเพราไข่ดาวสีกล่อง เอามาอย่างเผ็ดเลยนะ”

“ค่า แป้นนึ่งนะพี่นะ พี่จะรอเปล่า เดี๋ยวกินน้ำมาให้”

“ไม่ละค่า พี่จะแวะเข้าคณะ ฝากฝรั่งไว้ด้วยนะ” ได้โอกาสแล้วฉัน แวะเข้าไปโม่พรรคพวกดีกว่า ชายทัวร์ฝรั่ง
ไต้ด้วย

ทั้งตาดานี่ไว้ที่ร้านก่อน

พอฉันจับแฮนดร์รถไต้มัน มีคนหย่อนตัวโครมที่ด้านหลัง ไม่พอ แถมกอดเอวตรูไว้ซะแนแนอีก

“ไปไหนต่อ ไปด้วย”

“โ้ย้อย่าตามฉันมาเลย ขอร้อง จะไปห้องคอมที่มหาวิทยาลัย”

“ขอใช้ด้วยไต้เปล่า ตั้งแต่ออกมาจากนิวซีแลนด์ยังไม่ได้ส่งเมลบอกเพื่อนๆเลย”

“ไม่ได้เป็นอันขาด แค้พวกคนนอกเข้าไปก็ไม่ได้แล้ว”

“ไม่เป็นไร ขออยู่ข้างนอกก็ได้ ดีเหมือนกัน ไปดูมหาวิทยาลัยเมืองไทย ผมว่าจะเรียนต่อที่โน้นอยู่”

แเอรียย ฮีตาดานี่ แก่ขนาดนี้อย่าบอกนะว่ายังอยู่แค่มอหก ถึงหน้าตามันจะประมาณสิบแปดก็เหอะ แต่ดูรวมๆ แล้ว
อย่างน้อยก็อายุเท่าฉันแล้วนะ เด็กสารเลวจริงๆ ของแท้

“เฮ้ย ลีแกพาใครมาวะ เหมือนลูกแมวเลยวะ” เพื่อนสาวทอมเข้ามาวิจัยฝรั่งทันที

“มาดูเร็ว ไอ้สี่มันเล็กกะแพนแก่แล้วลากเด็กมาถึงห้องคอมเลย” ไม่ทันสิ้นเสียง ทั้งเพื่อนร่วมรุ่น รุ่นพี่ รุ่นน้องเข้า
มารุมดริม

“มีแพนเป็นตัวเป็นตนซักทีก็ดีนะ” รุ่นพี่ที่ซึ่กันตบหลังป้าบ

“ไม่ฮาอะพี่ อีนี่มันเป็นลูกค่าทัวร์หนูใจ วิชาโอเปอเรชั่น” ฉันออกปากไว้ก่อนเลย

“กรี้ดดด พี่ลิลลี่ จริงงะ จันหนูกะเพื่อนจองเลยนะ ทัวร์พีที่ไปเกาะไข่เปล่า อีอี ไต้เกาะไข่สนใจกันแน่นงานนี้” รุ่น

น้องแต้วแตก กรีดกรีดมาอย่างไว ชมายายตามอง

“สติเฟว้ย แกจัดการขายเองน่า นังพวกเล็กๆนี้ เราได้อีกสองที่แล้ว เต็มรียังอะ ของตัวเองนับไปได้ก็คนแล้ว ไม่อยากวุ่นวายเลยวะ ขอเอาไอนี้กลับไปเก็บก่อนนะ มาแวะซื้อข้าว กะจะมาบอกแค่นั้นแหละ ว่าแล้วพวกแกต้องอยู่ที่ห้องคอม” ใส่เป็นชุดแล้วฉันก็รีบพุ่งออกนอกห้องไป ลากเจ้าคนแปลกหน้าไปด้วย สาวๆ โผล่หน้ามาดูกันเกรียว

ขากลับ หลังจากไปหิ้วข้าวกล่องโพนมาสีกล่อง กลับไปโซ้ยที่หน้ารีเซฟชั่นกันอย่างสะใจ ฉันก็เพิ่งสังเกตเห็นว่า ในขณะที่ตาคคนอังกฤษ ตีมน้ำเอาๆ ไปหลายแก้ว ตาคคนนี้ก็กลับกินแม้แต่พริกที่ลอยอยู่ในพริกน้ำปลาด้วย โห มันแน่ “เธอไม่เผ็ดเลยรีใจ ฉันยังเผ็ดเลยนะ”

“ไม่นะ นิดหน่อย” เจเน็ทหันมามองหน้าฉัน แบบว่า ตานี้ต้องพกพระดีแน่นอน

“เก่งมาก ได้เมียไทยแน่นอนเลยยู” เจเน็ทกระทุ้งหลังบ๊าบ ทำเอาคนไม่เผ็ดส่าล็กพริกหน้าแดง คว่าน้ำมาตี้มอีกใหญ่

“ไปมาตั้งนาน ผมยังไม่รู้เลยว่าคุณชื่ออะไร”

“นั่นสิ ตาคคนอังกฤษที่ชื่ออเล็กซ์ รีบพูดขึ้นมา “แบบนี้ที่ยุโรปเขาเรียกว่าไม่มีมารยาทนะ”

“เฮ้อ ฉันรู้หรอกว่าตัวเองไม่มีมารยาท”

“ฉันชื่อเจเน็ท ยัยคนนี่ชื่อลิลลี่”

“ทำไมชื่อฝรั่งกันจัง ประเทศคุณไม่พูดภาษาอังกฤษนี่”

“เอ๊ะ นาย แล้วที่ฉันพูดนี่มันภาษาอะไร”

“ไม่ใช่ หมายความว่าเท่าที่เห็นมา เราก็ไม่ค่อยเจอใครที่พูดภาษาอังกฤษคล่องๆอะเนอะ” ทั้งสองนายมองหน้ากันเป็นการคอนเฟิร์ม

“โ้อะ มันแน่นอนอยู่แล้ว พวกฉันนี่เรียนคณะวิชาอินเตอร์นะยะ ทุกวิชาเรียนเป็นภาษาอังกฤษหมด แล้วทุกคนก็จะมีชื่ออังกฤษ”

“มิน่าละ แล้วคุณก็ทำงานที่นี้ระหว่างเรียน”

“ช่ายยย”

หลังจากนั้นก็ไม่มีใครนึกเรื่องคุยออก แล้ววันต่อมา สองหนุ่มก็หายไปจากวงจรชีวิตของฉัน แต่เรื่องมันไม่จบขนาดนั้น จนถึงเช้าวันเสาร์

“โ้อ้ย ยู ไ้อ์ฝรั่งเจ้าสาวางโ้วย เร็วๆ มาปลุกตั้งแต่เจ็ดโมงเช้าแล้วนะ” แคะเอาเสื้อ ผ้าเช็ดตัวกะกางเกงว้ายน้ำไป มันจะอะไรนั๊กหนา เงินก็ไม่ต้องใช้ เพราะไม่มีไรให้ซื้อ

“ลิลลี่เอ๊ย ให้เราโทรไปบอกให้รถบัสรอก่อนไหม” เพื่อนตุ้ม เจ้าของรถมอเตอร์ไซค์อีกคันทำหน้าที่อ่อนเพลีย ละเหยใจ ส่วนยัยแอนนา ที่ตอนนี้ซอจนเจเน็ทขึ้นท้ายนั้น ไม่พูดอะไร เธอไถลรถลงเนินล่องหน้าไปก่อนแล้ว

“คนสวยไปก่อนละกัน” เจเน็ทตะโกนตามหลัง

เวลาแปดโมงครึ่ง สมาชิกทัวร์จึงครบ ล้อเคลื่อน (คลาดจากเวลาเดิมไปครึ่งชั่วโมง) งานนี้ไม่ใช่ความผิดของฝ่ายคนไทยนะ แต่เป็นเพราะฝรั่งที่ไม่รักษาเวลาสองคน ทำเอาดูโดนหักคะแนนเลยเนี่ย เขี่ย

ทัวร์สโตนักศึกษาจัด ก็เป็นอะไรที่เต็มไปด้วยปัญหาไปตลอดทาง เพราะเราไม่ได้จัดกันทุกวันนี้มา ตั้งแต่การทยอยลุกทัวร์ใส่เรือเร็วสปีดโบ้ตอย่างทุกลักทุเล เพราะจองเรือใหญ่หนึ่งลำเล็กหนึ่ง แต่ดันได้เรือเล็กมาสอง

อาหารกล่องมือเที่ยงที่ไม่พอ เพราะหยิบตกไปถุงหนึ่ง ทำให้ผู้จัดทัวร์ต้องกินข้าวกล่องหารสองกัน แบบน้ำตาซึม และปัญหาขาดเจ็บเลือดตกยางออก หอยเม่นตำเท้า เศษแก้วบาด เด็กๆทำแว่นตาสี้อคเคล็ลหายลอยตามน้ำไป

ฉันเองวิ่งวนทั้งวัน ไม่มีเวลาได้ลงไปว่ายน้ำเล่นอย่างใจเลยสักนิด แต่ได้ดำ ทั้งที่ไม่อยากได้เลย เฮ้อ ลืมแม้กระทั่งครีมกันแดด

ส่วนหนุ่มๆ รี กลายเป็นของชอบของสาวๆ และพวกประเภทสองไป มีการกรีดกรีดฮือฮาตลอดทาง แล้วก็มีการว้ายเอาสาว ๆ ไปปล่อยแถวน้ำลึก ให้สาวกรีดต เสียงหัวเราะกันกึกกักๆ ลั่นหาค ทำให้แกๆ จะจบอย่างพวกเรารู้

จัดทัวร์อีกฉฉาเล็กๆ เอาไว้ให้มาเป็นลูกทัวร์บ้างก็แล้วกัน หมดวันไปด้วยความเพลีย หิวน้ำ และปวดกระโหลก

“เหนื่อยชิหาย” ไ้อ์สติฟบ่นเป็นภาษาแม่

“กรูไม่ทำงานทัวร์เด็ดขาด ขาดินนี้” แมธธิวเพื่อนในกลุ่มอีกคน ตั้งจิตอธิฐาน “ซ้าธุ” อีกหลายคนพนมมือตาม

“ขากลับทำไง” ไ้อ์โบ้ยังอุตสาห์ถาม

“ก็ไม่ต้องทำไง ไ้อ์ตุ้มเม็งกะเราก็เอาพวกนี้ไปส่งโรงแรม”

“ไม่กลับมากินสุกี้กะพวกเราก่อนหรือวะ” แอนนาบอ กเดียวเราเอาเจเน็ทไปส่งแล้วรอแก็ง

“เอาเหอะแก็ง ไว้หลังปี๊ด บ่ายๆไหน ไม่มีเรียน ไปกินพิซซ้าฮั้ว แล้วตักสลัดแข่งกันดีกว่า”

“เออ ก็ได้วะ บายยยย” ทุกคนยืนโอบมือลาที่ท่าเรือ
“เจอกันทีมาลัย”

หลังจากนี้แล้ว ก็จะเป็นช่วงหยุดไปอีกสักพัก ฉันก็ไม่ต้องเข้าคณะ คงจะอยู่ที่โรงแรมได้ทั้งวัน แต่ฤดูร้อนแบบนี้ไม่ค่อยมีแขกหรือที่โรงแรม นอกจากพวกบ้าๆ แบบนี้ พวกแขกสแกนดิเนเวียนอายุเยอะๆ จะมาขึ้นที่แต่ช่วงหน้าหนาวเท่านั้น ช่วงหน้าร้อนแดดเปรี้ยงๆ ตัวดำเป็นเหนียง ก็จะมีแต่แขกฝรั่งที่มาเที่ยวกะหรีบิราคาถูก แกวป่าตองนี้แหละ เชอะ เห็นมาหลายปีแล้ว แขกดีๆ เขาไปอยู่ในลา구나 หาดดาวแควโนนโนน

วันต่อมา กว่าฉันจะตื่น ลุกมาทำงานก็เกือบสิบเอ็ดโมง พี่ป้อมรีบรายงาน สองคนนั้นเช็คเอาท์ไปแล้วละ เห็นว่าจะไปอยู่หาดอื่น แต่ยังไงเดี๋ยวกจะกลับมาอีกนะ จะให้จองห้องไว้เลย แบบนี้ก็แยเลย ไม่มีลูกค้า มีแต่ลูกค้าประจำ นายจอห์นที่มาพักสี่เดือน ไม่มีแขกแบบนี้ เจ็ดต้องแล่นมาจากเมืองหลวงแน่ๆ เช็งเลยฉัน เจเน็ททำหน้าที่ไม่ต่างกัน หลอนเคยเจอเจ้ใหญ่คนเดียว อาการที่เฝ้ามองหลอนตั้งแต่หัวจรดเท้า เท้าจรดหัว ทำให้หลอนสยองไปนาน เจ้คงแปลกใจที่ลูกจ้างทำทางเป็นเด็กเรียนอย่างฉัน มีเพื่อนซี้ที่เปรี้ยวมะดันยิ่งอายุได้ขนาดนี้ ฉันยังงงๆ อยู่ ว่าฉันกับยัยเจเนมาสมัครรักกันได้ยังไง ตั้งแต่ปีหนึ่ง ที่ฉันชอบผ้าหอบผอน จากห้องดอร์มตัวเอง ไปสิงอยู่กับมันที่ห้องเบอร์หนึ่งเสมอ

ช่วงวันหยุดสั้นๆ ผ่านไปอย่างเกียจคร้าน แต่ละวันฉันก็อยู่ที่โรงแรม อ่านหนังสือเรียนล่วงหน้าเตรียมไว้ ไม่ก็ไปขี่รถมอเตอร์ไซด์เล่นเหมือนปกติ ไปบ่อยก็ไม่ดี เปลืองน้ำมัน ครั้นจะไม่ไป ดีๆ เจเน็ทมันก็เอารถฉันไปแรดหาฝรั่งที่ติสโก้ซื้อเหมือนกล้วยอยู่ดี เฮ้อ อิจจาคคนบางคน ไม่ต้องทำอะไร ผู้ชายก็มาเอง แถมเธอยังเลือกได้อีกตั้งใจจริงๆ

ฉันถึงหาไม่ได้ แต่ซี้เกียจยังไงก็แบบนั้น ตาแก่เพื่อนคุยทางเน็ตคนนั้น ไม่เห็นส่งอีเมลมา หายไปเกือบอาทิตย์กว่าแล้วนี่ เชอะ ไม่จ้อเฟ้ย ไม่ได้เสียหายอะไร หาใหม่ก็ได้(พะ)
พอว่างคน งานนี้ก็ส่งสารแต่เจเน็ท ตั้งแต่หนุ่มมอเล็กซ์มาอยู่ได้สามสัปดาห์ ทำทางเพื่อนผู้ชายของของฉัน มีอะไรเล่นสนุกๆ ทุกวัน ด้วยการจีบหนุ่ม เอ หรือให้หนุ่มจีบก็ไม่รู้ละ นี่อีกตั้งเกือบอาทิตย์กว่าจะกลับมา คงไปแก๊งค์ด้วยการหาหนุ่มๆ หาดอื่นละมังเนี่ย ไม่เคยสิ้นชายจริงๆ เพื่อนสาวของฉัน

จนมาถึงวันเสาร์อีกอาทิตย์ ตอนบ่ายฉันกำลังรดน้ำต้นไม้ในสวนกะพี่ป้อมแม่บ้าน เจเน็ทมาจิ้มๆ อะไรข้างเอวหันไปดูซิบอกว่า ตาอเล็กซ์คนหลอกกลับมาแล้ว ทั้งสองคนมากับรถตุ๊กๆ แล้วแบกแบ็คแพ็คขึ้นเนินมายังริเซฟชั่นตัวแดงยิ่งกว่าเดิม

“เป็นไงจะ สนุกไหม ไปนอนแถวไหนมา” เจเน็ทรีบผลจากฉันไปชวนหนุ่มหล่อของหลอนคุยทันที ฉันสงสัยว่าตานี้จะรอดจากแม่เพื่อนซี้ไปได้ยังไง ในอีกหนึ่งอาทิตย์หลังที่จะมาอยู่ที่นี้
“โอ้ว สนุก แต่สนุกน้อยลงเพราะไม่มีคุณ” แหวะ จะอ้วก ปากหวานกินใหญ่
“กลับมาแล้ว” อีตาฝรั่งหน้าลาว คนเดิมนั้นพูดสั้นๆ แค่นี้

มาต่อเลย

“ฉันให้อีกห้องก็แล้วกันนะ ห้องนี้เห็นทะเลชัดๆ หน่อย”

“ได้เลยห้องไหนก็ได้ ทะเลอยู่ข้างหน้าเนี่ย เชื่อว่ามี แต่ไม่เอาเตียงคู่เด็ดขาดนะ ไม่อยากนอนกะผู้ชาย” อเล็กซ์รีบแย้ง

“น่า ฉันรู้หรอก” เอาไปเลยห้อง 202

แล้วแม่เพื่อนซี้ฉันก็กระดี๊กระด๊าหายไปทั้งเย็นจริงๆ อย่างที่คาด ได้ใหม่ลื้มเก่าเลยนะะ

ส่วนหนุ่มหน้าลาวนั้นลงมานั่งสูบบุหรี่ข้างล่าง

รู้แล้วทำไมมันดูซี้โรคนัก สูบบุหรี่แต่เด็กนี่เอง ฉันเดินเข้าไปนั่งที่ม้าหินอ่อน เขายืนของบุหรี่ให้

“ไม่เอา ฉันเกลียดคนสูบบุหรี่ที่สุด เคยมีเรื่องกะเพื่อนก็เพราะไปคอมเมนต์เรื่องพอมัน ที่สูบบุหรี่ แล้วฉันก็แพ้นุหรืออย่างแรงเลย” ฉันสายหน้า ต่างหูปลิว

บุหรี่ยี่เหลืออีกนิดในมือเลยถูกขยี้ไปกับกันถาด “จันก็ขอโทษ”

“ไม่เป็นไร ถ้าคุณสูบต่อ ฉันก็ไปนั่งตรงอื่น”

“ไม่แล้ว ก็มานั่งตรงนี้ใจ คุยกัน”

“คุณอายุเท่าไร” ฉันถาม “ทำไมยังไม่เรียนมหาวิทยาลัยอีกเหรอ”

“เด็กกว่าคุณมั้ง ผมยี่สิบเอ็ด” เขาไอออกมา หลังคำตอบ

“หา ยี่สิบเอ็ด”

“ทำไมอะ”

“หน้าเด็กมาก นึกว่าสิบแปด แล้วคุณคิดว่าฉันเท่าไรกันเชียว”

“ยี่สิบหกมั้ง”

นี่ถ้าทำร้ายร่างกายแขกไม่ผิด ฉันจะข่มมันให้ตั้งหึก เลือดกำเดาออกไปเลย ฮีตาบ้า ยี่สิบหกกะผิอะไร ฉันยังไม่ยี่สิบเอ็ดเลย กรีดดดดด เสียเซลฟ์ที่สุด

“อ้าว ไม่ใช่เหรอ” คนถามทำหน้าที่แบบใส่ช้อปวิสุทธิ “ผู้หญิงไม่ชอบคุยเรื่องอายุนี่นะ จันคุยเรื่องอื่นก็ละกัน”

“โอเค ถ้าเป็นเรื่องอื่นได้ทุกเรื่อง”

“ที่บ้านผมนะ .....” เสียงหัวเราะดังเป็นระยะๆ ระหว่างที่เราคุยกัน เรื่องครอบครัว เรื่องเรียน เรื่องเพื่อน เรื่องของชอบ เรื่องแฟนเก่าๆ สัตว์เลี้ยงที่บ้าน แม้กระทั่งเรื่องไร้สาระ แกรมยังตามไปคุยที่รีเซฟชั่นต่ออีก จนถึงมือเย็น

.....

หลังจากอาหารเย็นคืนนั้น ข้าวแกงที่ร้านอาหารแถวสายสองปาดอง ฉันก็อีกจางเจเน็ทจนหมั่นไส้ ต้องหางานให้นั่งเพื่อนทำซะแล้ว วางน้ก ถึงขนาดจับหนุมได้ ชัดหูชัดตาเหลือเกิน

“เจเน็ท แกอยู่ตึกไปเลย คืนนี้ ฉันจะไปแรดแถวหาดมั้ง”

“แกนะ ไปแรดแถวหาด อยากให้คนเล ลากไปขมขื่นรีไรง”

“กลัวมันจะไม่ขมขื่นนะสิ สงสารเพื่อนแกมั่งอยู่มาจนจะบรรลุนิติภาวะ ยังหาแฟนไม่ได้เลย แกรมวันนี้ถูกหว่าอายุยี่สิบหกอีก บวกให้ตรูตั้งห้าปี อย่างแข็ง”

“จันก็ไป” ถ้ามาซัก เคาะละกัน

“แหม แกยังไม่ทันนอนหรอก”

“ก็ไม่แน่ อือ” พูดแบบนี้มักจะมีอะไรให้คิดต่อเสมอ ฉันสงสัยว่าเพื่อนซี้จะแอบไปกูกก็กหนุมอีท่าไหน ในเมื่อสองคนนี้นอนห้องเดียวกัน ถึงจะเตียงทวินก็เหอะ หรือว่าเพื่อนตรูช่างกล้า

ฉันเดินไปคว้าหมวกกันน็อค จะขึ้นนั่งรถ เรนซ์ที่อยู่ยื่นหน้าระเบียงห้อง ตะโกนโหวกเหวกมาจากข้างบน

“เดี่ยวๆ จะไปไหน ไปด้วย”

ฉันก็ไม่เข้าใจว่าทำไมหยุดรออยู่ จนพี่แกขึ้นนั่งรถเรียบร้อยแล้ว

“เอ้า ไปได้”

“นี่นาย ไม่ต้องมาสั่งฉัน นี่วันนี้ต้องการเพื่อนเที่ยวหรือกะ”

เวลาสี่ทุ่มอย่างนี้ ปาดองยังไม่เจียบ ตามบาร์ และร้านอาหารต่างๆ ก็ยังมีฝรั่งนั่งเต็ม (นั่นคือเมื่อสิบปีก่อน ตอนที่มันยังไม่เสื่อมโทรมขนาดนี้) ฉันตัดสินใจไม่ได้ว่าจะแวะจอดที่ไหนดี

“คุณอยากไปนั่งดื่มแถวไหน”

ฉันตะโกนเพื่อให้เสียงดังลอดหมวกกันน็อคไปให้ถึงคนข้างหลัง

“ไม่อยากดื่ม ดั่งค์หมด” ฮ่วย ไอ้ฝรั่งขี้ก ฉันคิดในใจ รถมาถึงบางลา ฉันเลี้ยวเข้าไป

“เลือกดี” ท่าทางตาคนนี้จะชอบขอยซื้อดั่งนี้ เพราะตลอดทาง พี่แกนั่งชะเง้อมองทางซ้ายที่ทางขวาที่

“ไม่เอาอะ ก็บอกแล้วว่าไม่มีเงิน”

“จันก็ไปหาอะไรทำที่ไม่เสียเงินก็แล้วกัน ขับไปเรื่อยๆ ละกันนะ” สุดท้ายเราก็กลับมาที่โรงแรมเอาตอนเกือบเที่ยงคืนแล้ว หลังจากวนไปวนมา ดูทะเลยามมืด (มีอะไรดูนักหนา) หนวกหูเสียงลมก็เท่านั้น คุยกันก็ตองตะโกน พูดซ้ำๆ อยู่นั่นแหละ เหนื่อย เจ็บปอด

ฉันเข้าห้องได้ เพราะแม่เพื่อนแถมประตูไว้ให้ แต่เจ้าตัวหลอนหายไป คาดไม่ผิดว่าไปอยู่ห้อง 202

เรนซ์เดินขึ้นไปข้างบน แล้วก็ลงมา ทำหน้าแหงๆ

“คุณมีห้องอื่นให้นอนป่าว”

“มีสิ เยอะแยะไป เปิดอีกห้องนึงเลยม่ิละ”

“ไม่ได้อะ คุณก็รู้ว่าผมดั่งค์หมด ความผิดเพื่อนคุณนะเนี่ย รับผิดชอบมาเลย” ฮีฮี แผนจับคู่ของยัยเจเน็ท อย่าคิดว่าฉันไม่รู้

ก่อนจะออกไปเธอมีการบอกใบ้ไว้แล้วอีกดั่งหาก แม่เพื่อนซี้เอ้ย ถ้าฉันเป็นคนที่คบคนง่ายขนาดนั้น คงไม่เหลือมาจนถึงอายุเท่านี้หรอก เพื่อนผองในชั้นปีเดียวกัน เขาก็มีป๊ว เอ้ย แฟนกันไปหมดแล้ว

“นอนห้องรับแขกหน้ารีเซฟชั่นนี้ก็แล้วกัน”

ฉันเอาหมอนไปวางไว้ให้ แล้วก็ไปเอาผ้าห่มสำรองมากองไว้อีกผืน

“ฉันจะปิดไฟแล้วนะ”

“เดี่ยว แล้วคุณนอนที่ไหน”

“ฉันก็มีที่นอนของฉันข้างหลังนี้แหละ” พอฉันพูดไปอย่างนั้นแล้ว ถึงได้รู้ทีหลังว่า คิดผิดไปนิดใจ ปากพล่อยๆ ของฉันสร้างปัญหาเสมอ พูดไปสองไฟเบี่ย นิ่งเสียต่าสิงทอง หนุ่มโพลหัวเข้ามาดู “อ้อ” เบาๆ แล้วถอยไปนอนที่ของตัวเอง สงบเสงี่ยม ไม่มีใครพูดอะไรกันอีกหลังจากนั้น

เกือบตีสองกว่า ก็ไม่มีที่แหวของเจเน็ต ฉันก็นอนไม่หลับ เพราะมีเสียงคนนอนหายใจอยู่ไม่ไกล เฮ้อ ฝรั่งเศสมันกรนกันทุกคนเลยหรือไงนะ ตอนฉันเด็กๆ มีนักเรียน AFS มาอยู่ที่บ้าน เจ้าพวกเด็กมะกันเหล่านั้นมันก็กรนนี่นะ แบบนี้ใครจะไปหลับลง ตรีนหมื่นอีกตั้งหาก

มีเสียงเมี้ยวเบาๆ เวลาเดิมเหมือนกับทุกที เสียงเจ้ามีมี กระโดดมาจากทางหน้าต่างหลังห้อง แล้วก็ปีนลูกกรง ปลายเตียงขึ้นมา ฉันผงกหัวขึ้นมามองในความมืด “มามะ มีมี” แต่ความรู้สึกน่าหนักที่ยวบลงบนเตียงมันไม่ใช่แค่มะ

“กรี๊ดดด ไอ้ฝรั่งคนนั้น” ฉันนึกในใจ ได้เสียสาวแก่กรู แง พระเจ้าจอร์จมันยอดเยี่ยมมาก ลูกขอขอบคุณที่ส่งเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายมาให้ ในยามที่ลูกกำลังขาดแคลน แต่ว่าทำไมมันต้องเป็นไอ้คนแปลกหน้าที่เราไม่รู้จักด้วย ที่กะ หนุ่มที่แอบชอบในขณะมานาน ทำไมมันไม่ยกอยากจะทำอะไรบ้าง อุตส่าห์หาโอกาสตั้งหลายที แล้วนี่....

เรนซ์นั่งมองนิ่งที่ปลายเตียง
ขาดงปรับสายตามาแล้ว แต่ฉันเพิ่งลุกพรืดพรืดขึ้นมา มองไม่เห็นอะไร เจ้าเหมียวเดินมาเหยียบที่หน้าตัก สะบัดหางโดนปลายคางฉัน แล้วก็กระโดดลงไปอีก แบบไม่ได้สนใจอีกต่อไป เหลือฉันนั่งห่างจากคนแปลกหน้าไม่ถึงวา โอ้วววว จากแบบนี้

เหมือนเคยเห็นในหนัง สองต่อสองบนเตียงเดียวกัน จะเหลือรี ฉันเริ่มคิดเสียใจ ทำไมฉันเป็นผู้หญิงใจง่ายอย่างนี้ อยู่มาตั้งนาน มาใจง่ายเอาวันที่ไม่เป็นเรื่อง ทำไมไม่คิดกลัวแต่แรก ตั้งแต่ปล่อยให้ผู้ชายมาอยู่ในห้องแล้ว อีกใจก็บอกตัวเองว่า แล้วเป็นไงล่ะ อายุขนาดนี้แล้ว เพื่อนๆ ฝูงๆ มันไม่เหลือมาเชื่อแล้วละ ว่าหล่อนนะไม่เคยมีประสบการณ์ หน้าให้ แกรมใจรักชะขนาดนี้ หรือว่าจะยอมๆ ไปดิวะ ที่นี้จะได้มีเรื่องเมาท์กะยัยเจเน็ต ไหนๆ มันก็เปิดโอกาสให้แล้วนี่ แต่เขาก็ยังนั่งเฉยๆ ทำเดิม ไม่มีเงาเคลื่อนไหว

“ผมนอนไม่หลับ ปกติผมเป็นคนนอนหลับไม่ค่อยลง ชอบตื่นกลางดึก”

“ช่วยลูบผมให้ผมหน่อย”

เอ หรือว่าผู้ร้ายมันจะใช้คำพูดดีๆ ก่อนจะทำร้าย หรือว่าเขาเป็นแค่เหมือนลูกแมวตัวหนึ่งที่อยากได้คนสนใจ ขาดคำ หนุ่มน้อยลงไปแย่งที่นอน หนุ่มหมอนฉันไปแล้ว สบายใจเฉิบ มีการสั่งด้วย

“ลูบผมอย่างเดียวเลย ห้ามขยี้ ขย้า เดี่ยวหัวล้าน”

“อ๊ะ โอเค” ฉันพยายามพูดให้น้อยที่สุด การพูดไปเรื่อย อาจจะทำให้ฉันเปลี่ยนใจ แทนที่จะให้ลูบผม จะมาให้ฉันลูบทั้งตัวละ หียยยย สูตรหากผู้ร้ายจะทำมีดีมีร้าย เขาบอกให้พยายามพูดดีๆ โอเค จัดไป

ฉันถอยมานั่งด้วยท่าอย่าง บบเตียง แบบตอนเช้าส่วม เตรียมพร้อมกระโดด แต่มีมือค่อยๆ ยื่นไปสาบผม มันเป็นเวลาประมาณสิบห้า นาที ที่ใจฉันเต้นระทึก มือจากที่เกร็งจนเย็น เริ่มคลาย เปลี่ยนเป็นการจับผมนุ่มๆ สั้นๆ นั้นดิ่งเล่น ผมนุ่มดิวะ เมื่อยชะมัดนั่งเกร็งชะหลังขัดหลังแข็ง คนที่โดนลูบผม หลับไปแล้ว เสียงกรนเบาๆ ดังออกมาเหมือนที่นอนฟังมาเกือบชั่วโงม ฟังแล้วรู้ว่าไม่ได้แก้ง

เฮ้ย อะไรวะ ฉันเริ่มตกใจ ขีหายแล้ว ตรูไม่มีเสน่ห์ขนาดนี้

อีกเสียงในใจบอก “อึบร้า ได้โอกาสแล้ว หนีสิแก ยังมานั่งเสนอนหน้าหาอะไรอยู่อีก”

ฉันค่อยๆ ลดมือ ถอยออกจากเตียง แต่พอเท้าเหยียบน้ำหนักกดไปลงถึงไอ้สปริงแสบที่ได้เตียงเก่าๆ รัยๆ ไม่มี ยี่ห้อที่เป็นที่นอนพนักงาน หนุ่มผมทองก็ลุกพรืดขึ้นมา จับเสื้อนอนด้านหลังฉันได้พอดี ฉันหงายหลังล้มพรวดลงไป แต่รีบเอาศอกยันไว้ กลัวเงาคคนที่คร่อมอยู่ข้างบน

“อย่าทำอะไรฉันเลยนะ ฉันกลัว” พูดไปฉันปิดตาปี จำได้ว่ามุขนี้ เวลากลัวผี คิดว่าปิดตาแล้วผีมันจะไม่มา (เพราะไม่เป็นผีแต่เป็นเราเองที่มองมันไม่เห็น)

“จะบ้าหรือ ผมไม่ข่มขืนคุณหรอก”

“จริงๆนะ แต่แบบนี้มันทำให้ฉันกลัวแล้วนะ” ฉันยังพูดดี เอาวะ ถ้าจะโดนก็อย่าให้โดนข่มขืนเลย สมยอมดีกว่า

คุยกันดีๆ ก่อน เผื่อโดนแค่เบาๆ (*ไม่ควรคิดนะจะเด็ดๆ คิดแบบนี้ไม่รอดแน่)
เขาคงคิดว่าผู้หญิงอ่อย ตามที่เรียนมานะนะ สังคมฝรั่งเนี่ย หากทำแบบที่ฉันทำจริงๆ เนี่ย ฝ่ายชายจะทำอะไรก็
คงได้แล้ว ประมาณว่าเสียตั้งแต่แรกแล้ว ฮือๆๆ ทำไปก็เสียดาย ไม่ได้ทำก็เสียดายอีก

“จริงๆ ไม่ทำ” เรนซ์พลิกตัวไปที่ว่างแคบๆ ข้างๆ แล้วบน
“คุณนอนตรงนี้จะเจเน็ตทุกวันเหอ แคบจริงๆ นอนหงายไม่ได้เลย”
“ใช่สิ”

“คุณสองคนไม่ใช่เลสเบี้ยนเหอ”

“บ้าเหอ ไม่ใช่”

ฉันฉุกคิดขึ้นมาใหม่ “เฮ้ ใหม่ๆ” บางทีผู้ชายคนนี้อาจจะไม่ชอบผู้หญิงที่ชอบผู้หญิงด้วยกัน

“ตกลงจะเอาไงแน่”

“ใช่ซี ผู้หญิงอยู่ด้วยกันสองคน คุณคิดงี่เง่า”

“ไม่คิดงี่” เขาหันข้าง มือหนึ่งยันคอไว้ หันมามองฉัน ฉันเริ่มชินกับความมืด เห็นประกายตาเขาแวบวันสะทอน
แสงสลัวๆ จากคอมพิวเตอร์

มืออีกข้างเขาวางมือฉันลงไปบนผมเขาก็ก “ลูปอีกนะ สบายดี หาใครทำแบบนี้ไม่ได้เลย”

เสียงใจเต้นตึกตักๆ ดังมากๆ ฉันชักไม่แน่ใจ นี่เสียงหัวใจใครกันแน่ ของฉันหรือของเขา ใ้ฝรั่งชี่ยา ผอม
กะหร่องนี่ จะได้ตรูเป็นเมียรีเปล่านี่ กรีดดดด เสียดายงานนี้

สั๊กพัก ฉันก็เริ่มชินกับการที่มีคนแปลกหน้านอนหลับอยู่ใกล้ๆ ที่จริงเรนซ์ก็ไม่ใช่คนแปลกหน้าที่อาจจะแค่เดิน
สวนกันข้างถนน

ในระยะเวลาไม่กี่ครั้งที่คุยกัน เขาเล่าเรื่องราวส่วนตัวให้ฉันฟัง เรียกได้ว่า แทบจะมากกว่าเพื่อนที่ร่วมเตียงอย่าง
เจเน็ตอีก แต่มันก็ไม่ใช่เหตุ ที่อยู่ดี ๆ ฉันจะมานอนร่วมเตียงกะฝรั่งมั่งค่าไรที่มาแบบนี้

น่าอับอายสินดี

ฉันหลับตาลงพักใหญ่

ใช้สมองคิด และหุ้รับฟังมวลสารที่อยู่รอบๆตัว

จนรู้สึกมีลมหายใจอุ่นๆ แ่ผ่าๆ รดอยู่บนหน้าผาก เอือก ฉันลืมตาขึ้นมา เปล่อกจะเหลือกชะด้วย

เฮ้ย มันไม่หลับแล้วนี่ อีตานี้จะทำอะไรฉันน

แต่เขาก็ไม่ทำอะไร แค่อำหน้าเข้ามาใกล้ๆ เรานอนลื้ตามองกันในความมืด เกิดความเงียบเหมือนชั่วโมงผ่าน
ไปชั่วโมงแล้วชั่วโมงเล่า

“คุณเคยจูบใครไม้” ในที่สุดก็มีคนพูดขึ้นมาทำลายความเงียบ

ห่า

ถามคำถามนี้เนี่ยนะ ตรูจะรอดไม้เนี่ย โ้คคุณพระคุณเจ้าช่วยลูกข้างด้วย (แล้วลูกข้างจะให้แบบไหน ฮ่าๆ คุณ
พระคงจะนึกถามในใจ)

“ไม้เคย”

คำตอบนี้ทำให้เขาผงะ ถอยไปหน่อยนึ่ง

“โกหก อายุยี่สิบหกแล้วเนี่ยนะ”

“อีตาบ้า ฉันบอกว่าคุณอายุยี่สิบเอ็ด” ทำเราเสียเซลฟ์อีกรอบ

“ถึงจะยี่สิบเอ็ดก็เหอะ ไม้นำเชื่อ” คุณพี่สายหัว ยังทำใจไม้ได้

มันไม่นำเชื่อตรงไหนกัน แม้ฉันก็คบกับพ่อตอนอายุจะสามสิบแล้ว แล้วคบกันสั๊กพักก็แต่งงานกัน ฉันมีเวลาอีก
ตั้งหลายปี แต่ก็ไม้ได้พูดอะไรออกไป สงบปากสงบคำดีกว่า

เขาไม้พูดอะไรนึ่งเงียบต่อไป แต่ลมหายใจอุ่นๆ นั้นใกล้เข้ามา มีกลิ่นบุหรี่จางๆ อยู่ในนั้น

ฉันเริ่มขยับตัวเองถอยออกมา

แต่เดียงฉันมันอยู่ในหลืบ

ฮือๆๆๆ

สุดท้ายพอหลังมาติดฝา ฉันถึงได้รู้ว่าหมดหนทางซะแล้ว

หนีไม้ได้

.....

โ้ว มายก้อด ฉันจะโดนจูบซะแล้วหรือนี่

ฉันยังไม่ยี่สิบเอ็ดเต็มเลเยนะเนี่ย

โดนแน่ๆ โดนแน่ๆ โดนแน่ๆๆๆๆ

จูบแรกในชีวิตของฉัน
กับใครก็มาयरู ถ้าปากกะแม่รู้เข้า
ตายแน่ๆ ตายหยั่งเขียด

ชนตาเขายาวมาก ยาวจะทิ่มหน้าฉันอยู่แล้วฉันรีบปิดตาหนี แล้วฉันก็เพิ่งรู้ว่า จูบแรก มันไม่ใช่ความรู้สึกอยู่ที่ริม
ฝีปากอย่างเดียว แต่ความอบอุ่นมันวิ่งลงมาจนถึงนิ้วมือ นิ้วเท้า เป็นความอุ่นที่กระจายไปทั่วทั้งตัวเลย ที่นี้ฉันรู้
แล้ว ว่าทำไมสาวๆ ในคณะ ชอบไปแสวงเอาท่าหาหนุ่มๆ มาขอมจูบ เชื่อกเรตดิ่งกัน โฉ่ว เรารู้เข้าไปขนาดนี้เลยหรือ
นี่ ไม่เสียตายจริงๆ ที่ใช้ชีวิตมาถึงปานนี้

ริมฝีปากบางๆ ที่แตะมา มันเหมือนมีไฟฟ้าสถิต แวบหนึ่งที่มันเหมือนตอนจับโด๊กเย็นๆ ซ่าๆ เหมือนไฟช็อต มันซา
แปล็บชั่วพริบตา แล้วมันก็หายไป เขาปิดริมฝีปากไปมาเบาๆ แต่ไม่กดลงมา ฉันเผยอปากโดยไม่ได้ตั้งใจ (เอา
อีกเซะ ในใจนึก)

แล้วอยู่ดีๆ เขาก็หยุด ผละไป ในแวตาคู่ฉัน ฉันรู้ว่าเขากำลังหัวเราะ

“หัวเราะทำไม ไฉ่ฝรั่งหัวงู” ฉันดึงหลังมือขึ้นมาเช็ดปาก

“เช็ดทำไม มันไม่หายหรอก” มือเขาคว่าข้อมือฉันไว้ ไม่ใช่แนวบังคับ แต่ตอนนี้แขนข้างหนึ่งฉันโดนตัวเองทับ
อยู่ อีกข้างก็อยู่ในมือเขาซะแล้ว

“ซ้าๆ นะ คุณนี่ตกลงจริง ไหนบอกว่างแล้ว” เขาหัวเราะ

ฉันไม่รู้ตัวเลยนะ ว่าตัวเองทรนทราย กระจายอยากได้ ริมฝีปากนุ่มๆ นั้นกลับมาอีกเธอ ตายแล้วฉันทำยังงั้น
จริงๆ เธอหนี

กรี๊ดบัดซบจริงๆ

จูบนี้เขานับกันเป็นจำนวนครั้งตอนไหนกันนี้ เขายังไม่ถอนปากออกไปเลยนี้ แล้วฉันจะหายใจทางไหนละนี้ หยุด
หายใจซะนานจนจะสลักแล้ว

“หายใจทางจมูกสิ” ปลายนิ้วชี้ขยี้จมูกฉัน ขณะที่ฉันเองหอบออกมาอย่างแรง

“เอาใหม่” เขาถอนหายใจออกมา คงไม่ได้หายใจไม่ออกด้วยเหมือนกันนะ

“หายใจปกตินะ” มือนั้นประคองดวงหน้าฉันไว้ มือใหญ่ที่อุ่นจริงๆ

ฉันเปลือยข้อมือข้างที่ว่าง มาวางมือเขาทับไว้อีกที ยังกะกลัวมันจะหายไป

ฝันไปรีเปลาณี อยาตื่นเลยนะ

ตกลงฉันไม่รู้ตัวเองว่าโดนไปกี่จูบ เพราะว่ามันอบอุ่น

สบายใจ

ทำให้เคลิ้ม

เคลิ้ม

ชวนหลับ

ใช่ การจูบนี้มันชวนหลับจริงๆนะเนี่ย แล้วทำไมคนอื่นเขาถึงไม่หลับกันบ้างละ

หลับ

หลับ .....

ฉันนอนฝันหวานมาจนเตียงยวบอีกที ถึงได้ผวาตื่น

“กรี๊ดดด” เสียงบอกในหัว ฉันรวบคอเสื้อเหมือนมันเป็นสัญชาติญาณ “ตายๆๆๆๆ”

“อะไรยะหลอน” เป็นเจเน็ทนั่นเอง

“ทำไมยังอยู่ครบ เอ หรือว่าพวกฝรั่งนี่มันทำไรกันแบบไม่ต้องถอดเสื้อผ่าวะ เหมือนในหนัง”

“ฮึบร้า ดูหนังเอกซ์มากไปรีเปลา” เจเน็ทหัวเราะก๊าก

“เจ็ดโมงแล้ว คุณนาย พ่อหนุ่มร่วมเตียงหลอน กลับห้องไปตั้งแต่ไม่ถึงหกโมงแล้ว เห็นบอกว่าคุณหลับ

“ก้ากๆๆ คงเสียอารมณ์น่าดู”

“แล้วเขาทำไรต่อรีเปลาณี”

“ถ้าทำหลอนคงรู้สึกไปแล้ว ของไม่เคยใช้แบบนี้โดนเข้าไป ไม่รู้สึก คงจะมีหรอกนะ” เจเน็ทบอก อย่างคนมี
ประสบการณ์ กอดอกแล้วทำตาแบบยัยป้ารู้มาก

“ร้า”

“ร้า อะไร”

“รู้แล้วทำไม ยังหาแฟนไม่ได้สักที” ฉันบอกลอยๆมันใจ “ผู้ชายเห็นตรูแล้วไม่เกิดอารมณ์”

“ยะ” นั่งเพื่อนซี้ ดึงมือฉันออกจากคอเสื้อ ชะโงกดูตามคอ หลัง แล้วมาเปิดดูข้างหน้า “ไร้ร่องรอยสันดี”

“เฮ้ย ดูนมดูทำไม ไอบ้า” ถึงจะนอนด้วยกันทุกวัน ฉันก็ไม่เคยให้เพื่อนซี้มาเปิดดูของรักของหวง

“ไม่มีอะไร” เจเน็ทบอกเรียบๆ แอบยิ้มเหมือนพอใจ ทำหน้าตาแบบที่ฉันก็ไม่เข้าใจ

บ่ายวันนั้นไม่มีรีแวนหนุ่มๆ มีแต่ผู้หญิงอ่อนต่อโลก กะยี้ยเพื่อนผู้รอบจัด นั่งติววิชาที่จะเรียนอาทิตยต่อไปกันอยู่
“พอแค่นี้รี” เจเน็ทเลิกคิ้วถาม แบบมีแผน
ฉันลอบปากตัวเอง หน้าแดงก่ำเหมือนลูกต๋าลิ่งที่ห้อยอยู่ในป่า หลังห้องเก็บของโรงแรม
“พอละ เตียวได้ใจ” ฉันหมายถึงตัวเอง
“โถ น่าสงสาร หึหึ”
“หล่อนอะ સાကဲใจเลยละสิ” ฉันถามกลับไปบ้าง
“ก้อ อี้ อี้ เดาไรได้ไม่ได้เสียป्लीกอะ มันกะไรได้ไม่เรียบ”
“แปลว่า”
“โ้ย อี้บร้า สมควรแล้วที่หาปู้ไม่ได้” เจเน็ทนั่งโซฟา แล้วเอาสองเท้ายันฉันเต็มรัก ก่อนตัวเองจะเดินหายไป
ทางอื่น
มันชินริมันโกรธเนี่ย แล้วตกลงแปลว่าอะไร

พอเลิกงานคืนนั้น พ่อหนุ่มเรนซก็เดินคืบบุหรืกลับขึ้นเนินเข้าโรงแรมมา ฉันรีบหลบรูป
“กินข้าวเย็นแล้วรีคุณ” ฉันถามและไม่ว่าเงยหน้า เพราะว่ามันคงแดงเป็นตุดลิ่ง แบบที่เจเน็ทหัวเราะเยาะไว้แต่
ตอนกลางวัน
“อ้อ กินร้านอาหารตรงนี้ อาหารทะเลอร่อยดี แต่มันแพงแบบนี้กับทุกคนรีเปล่า” เขาทิ้งตัวลงบนโซฟาในห้อง
รับแขก
“อ้าว แล้วคุณไม่ดูเมนูก่อน” ฉันยังก้มหน้าตอบต่อไป ร้อนๆ หนาวๆ
“ก็เข้าไปดูเมนูแล้ว ราคาไม่มีแปะไว้”
เวรกรรม ไม่แปลกหรอก ร้านอาหารในป่าดองก็เล่นแบบนี้ทั้งนั้นแหละ
“นั่งคุยกันไม” เรนซถาม ไม่บอกก็รู้ว่าเพื่อนพีแก็ หายไปกะเพื่อนสาวฉัน
“ไม่วาง ปิดบิลอยู่ ต้องแฟกซ์ส่งออฟฟิสที่กรุงเทพ”
ฉันทนไม่ไหวแล้ว หนักร้อนผ่าวๆ ต้องหันหลังทำเป็นเดินเข้าไปในตู้หลังออฟฟิส รื้อโนนรื้อนี่ ไปเรื่อย
“จันเตียวคินนี้ตีกู จะลงมากุนะ”
สีพูดเหมือนหน้าทีรีเซฟชั้นคือการนั่งคุยกะแขก ทำไมไม่ไปนั่งกินเหล้าแถวบางลาโนน ตรูไม่ใช้เด็กนั่งบาร์
“ก็ได้” เฮ้ย ปากกกก
ทำไมจันพูดออกไปแบบนี้เนี่ยยย

ฉันปิดไฟ โผล่ออกมาดูหน้าห้อง
ไม่เห็นรีแวนคนที่บอกว่าอยากมากุ
เจเน็ทเอารถกลับเข้ามาคืนแล้ว ฉันเดินไปจับดู ยังอุ่นๆ แล้วเจ้าตัวหล่อนก็หาย เหมือนเดิม
ที่บันได ผู้ชายคนนั้นกระโดดตั้งขึ้นมายังกะตึกแดน แสงสว่างวาบที่ปลายบุหรื ปลิวลงพื้นไป ก่อนโดนเหยียบขยี้
ซ้ำ
ฉันคิดในใจ ชุ่ยมากๆ พวกสับสนุหรืนี้ แบบนี้ทุกคนปะเนี่ย

“มาแล้วหรือ ไปกันๆ”
“เฮ้ย ไปไหน รถจันเพิ่งได้กลับเข้ามาเองนะ”
“รถมีไว้ซี” พีแก็เดินมาขึ้นนั่งที่คนขับ
“วันนี้จะซีให้ ผมมีใบขับขี่ด้วยที่ฮอลแลนด์” เรนซตอบเบาๆ บ๊ายๆ
ฉันขึ้นไปนั่งซ้อน ปกติเวลาคุณนายเจเน็ทซ้อนข้ามเขาปาดองไปมหาวิทยาลัย กระโปรงสั้นของหล่อนแคบและ
ผ่าซะจนพวกอาจารย์แก่ๆ ตาถลนออกมานอกเบ้า หล่อนก็ต้องซ้อนท่าหญิง ส่วนม้าตีดกะโหลกอย่างจันหรือ
ต้นขอบใส่กระโปรงบานยาวๆ จันก็รวบเป็นโจงกระเบนแล้วขึ้นซีแบบม้าเลยใจ ยิ่งเวลาใส่กางเกง ซ้ำบายยย

เรนซสตาร์ทรถ ครั้งแรกไม่ติด ครั้งที่สองก็ยังไม่ติด
“รถคุณห่วย”
“บ้า รถจันยังป้ายแดงอยู่เลย”
“ป้ายแดง แล้วแปลว่าอะไร”
“แปลว่าใหม่ ซิงๆ”
“เธอ ที่ยุโรปไม่มีหรอก ป้ายสีเดียวกันทั้งนั้นแหละ ถ้าเป็นรถสกุดเตอร์ ก็สีเหลือง จักรยานมอเตอร์ก็สีฟ้า”
“จันเธอ” รถสตาร์ทเครื่อง คุณพีใส่เกียร์หนึ่ง แล้วลงเนินไป เสียงรถกระตุกนิดๆ จันก็ไม่ได้สนใจ สองมือยึด
ไปข้างหลังจับราวไว้
ดีละ อย่างน้อยมันก็ไม่มาจับเนื้อต้องตัวจัน ฉันจะยึดราวไว้แบบนี้แหละ เมื่อยแขนหน่อยก็เหอะ

ระหว่างทาง เรนซ์เปลี่ยนเกียร์จนถึงเกียร์สี่ภายในไม่ถึงห้านาที รถฉันไม่เคยขับเร็วเกินห้าสิบกิโลเมตรต่อ ชั่วโมงมาก่อน วันนี้มันโดนในใช้งานเลยหกลีบ กำลังจะกลายเป็นเจ็ดสิบ

“อริยยยยยย ลดความเร็วเดี๋ยวนี้”

“สนุกดี ถ้าขับเร็วไม่ได้ มันจะมีไว้ทำไม นี่ไง มีเลขถึงร้อยกว่าเลย” พี่แกเอานิ้วจิ้มตัวเลขบนหน้าปัด ด้วยความมั่นใจ

“มีไว้แกจะขับไปนรกไง อยากไปก็ไปคนเดียว”

ฉันกรี๊ดกร๊าดด ทันทีที่นึกขึ้นมาได้

“แล้วจอดเดี๋ยวนี้ ขับมาตั้งไกล หมวกกันน็อคเอามาใส่เลย เร็วๆ ดินะไม่ปลิวหายไป”

“ไม่เอา เกะกะ จั๊นคุณมาลงซีเอง ซีมอเตอร์ไซด์แบบนี้ใส่หมวกก็ไม่มันสิ มันต้องให้ลมทะเลพัดเข้าหน้า สดชื่นนนนน”

เฮ้อ ฉันถอนหายใจ ตกลงใครกันแน่ที่เป็นเด็กไม่โต

ช่วงที่พารถออกจากปาดอง กำลังขึ้นเนินไปทางโรงแรมห้าดาวชื่อดังที่มีหาดส่วนตัว ความคิดฝายดี แวบเข้ามาในหัวฉัน(ฮึกแล้ว)

อีตานี้ เป็นใคร (แขกที่โรงแรม)

ทำไมเราปล่อยเขาขึ้นมา นั่งซ้อนท้ายได้ (นั่นสิวะเนี่ย)

ไม่ซ้อนเปล่าด้วย ตอนนั้นแขนนั้นโอบฉันจากทางด้านหลังมาเกาะกันไว้รวมๆ ที่พุง

นี่ถ้าเป็นคนอื่นหรือแม้แต่เพื่อนชายร่วมคณะ คาดว่าอาจหงายหลังตั้งไปตั้งแต่สองเมตรแรกแล้ว เป็นครั้งแรกที่ฉันไม่ขยะเขยงผู้ชาย ปกติไอ้พวกรุ่นพี่ที่ฝึกงาน ชอบจะมาจับมือสอนหันโน่นนี่ ฉันยังบ๊อดชะกระเด็น อี ชกมกอย่าว่าแต่ตะแลง แคลสายตามันก็รู้ไปถึงไส้ถึงพุงแล้ว พวกคนทำงานโรงแรม ไว้ใจไปได้

แต่เพราะหน้าตาอย่างฉัน การงานอย่างฉัน นิสัยอย่างนี้ และการคบเพื่อนซีแบบนี้ แม้แต่เพื่อนร่วมคณะ ยังพากันเชื่อไปหมด หากใครไปบอกความจริงว่า เพื่อนซียี้เจนนี้อยู่บริษัทผิดผ่องประหนึ่งทองพันชั่ง คงได้มีการทำพนันกันบ้าง แต่ช่างปะไร ในเมื่อเพื่อนซี้อย่างเจนนี้อาจรู้ความจริงซะอย่าง ต้องแคร์คนอื่นไม่ ฉันคิดเข้าข้างตัวเองแบบนี้เสมอแหละ เซอะ

“คุณๆ เรียกตั้งนาน ท่าจะไม่ได้ยิน หมวกนี้มันปิดเสียงรีโมท” เสียงคนข้างหลังจุดฉันมาใหม่ จากจิตใจล่องลอยไม่ว่าเปล่าพี่แกช่วยจับหมวกกันน็อคฉัน ปล้ำจะถอด แต่ไม่รู้วิธีปลดล็อก

“เฮ้ย” ฉันคว้าสายรัดหมวกไว้ “อย่าถอด เดี่ยวตำรวจจับ”

“โธ่เอ๊ย นึกว่าใส่เพื่อความปลอดภัย ใส่กลัวตำรวจจับ”

“แล้วยังไง” ฉันแหง “สองร้อยนะ แกจะจ่ายรีเปล่า”

“ถ้าโดน ผมจ่าย โอเคไหม”

เรนซ์ปล้ำถอดจนได้ เอาหมวกฉันไปแขวนข้อมือตัวเองไว้ แล้วเอาคางมาตั้งบนไหล่ฉัน

“คุยแบบนี้ค่อยได้ยินหน่อย แต่คุณรวบผมหน่อยก็ตื่นะ มันตีเข้าหน้า แสบจัง”

“โธ่ๆๆ นั่นแหละ ประโยชน์ของหมวกกันน็อคสำหรับผู้หญิง คือมันรวบผมไง” ฉันหัวเราะหึหึ

“สระผมกะอะไร หอมดีนี่” โอ้วว อย่าพูดยังงี้ ขนคอกลูกเกรียวเลยฉัน

“ยาสระผมรีจอยซ์”

“ของประเทศคุณนี่มีแต่ชื่อภาษาอังกฤษนะ”

“โธ่ะ แน่นอน คุณอยู่ในประเทศภูเก็ตนะ”

“อะไรนะ”

“เปล่าๆ”

ระหว่างทางมีเรื่องให้คุยเยอะแยะมากมาย ฉันก็ไม่เข้าใจว่าทำไมปล่อยตัวกับคนแปลกหน้าได้สุดๆขนาดนี้ ทำมาก่อนหน้านี้ มีหนุ่มสวิสสุดหล่อ เอาตุ๊กตุนตุ๊กตามาฝาก กะซื้อก๊อแลต Lindt ทุกทีที่กลับมาภูเก็ต เขาแค่ขอชวนไปกินอาหารค่ำด้วยกัน ฉันยังไม่ไปเลย เพื่อนด่ากันอื้ออึงไป หรือทีกะคุณแมทลูกค้าที่ฉันไปโกตให้ไพรวทเลย อุดสำหรับพาฉันไปแวะร้าน Gems gallery ให้เลือกแหวนมาใส่เล่น ฉันยังบอกว่าไม่คะ ขอขอบคุณ กลัวเขาจะคิดว่าฉันใจง่าย

“โง่สิแก แบบเนี่ย” นั่นแหละที่ใครๆ พูด

ตานี้ไม่ได้ให้อะไรกับฉันเลย แถมมาฉวยโอกาสเอาของสำคัญไปจากฉันอีก

ตกลงฉันนี่โง่จริง ง่ายด้วย

สรุป

ดีแต่ฉลาดในเรื่องไม่ควรฉลาด

สุดท้ายรถค่อยๆ แล่นผ่านหาดกะตะ มาจอดที่ สุดทาง ด้านหลังโรงแรมคลับเมด ฉันจะเลี้ยวกลับ เพราะไม่
อยากไปจนถึงอ่าวฉลองดีกว่าแบบนี้
พี่แกเอื้อมไปแตะพวงกุญแจรูปอมยิ้มของฉัน เป็นเชิงห้าม “ไปนั่งเล่นที่หาดก่อนก็ละกัน อย่าเพิ่งกลับ”
“มีดขนาดนี้อะนะ อยากโดนจี้รีใจ”
“ผมผู้ชาย แข็งแรงด้วย”
“มันจะไม่จี้แก มันจะจี้ฉันนี่”
“นั่นแหละดี จะแสดงให้เห็นว่าคุณล้มผู้ชายได้ แข็งแรงนะจะบอกให้”
“เฮ้ย” ฉันหันไปทำตาเหลือก ตาบ่านี ยิ่งว่ายิ่งยุ

“นั่งข้างๆรถหน่อยสิ เดี่ยวคนมาขึ้นไป” ฉันเริ่มหันไปห้วงรถป้ายแดงสุดที่รัก
“เอาจริงในทราายสิ แล้วเดี๋ยวเราช่วยกันเข็นกลับขึ้นถนน” ข้างแนะนำกันเข้าไป
“นั่งใกล้รถก็ละกัน” พี่แกไม่พูดเปล่า เข็นรถลงทรายไปอีกสองสามเมตรก่อนจะพยายามวางแสดนต์
“โว้ย รถทับ”
“ฉลาดนักนี้ มันจะไปวางได้ยังไงกัน พี่นทรายนะคุณ แกวบ้านไม่มีทะเลรี”
ฉันก้มลงไปดึงรถขึ้นนิดหนึ่ง ให้ฝรั่งกองแก๊ง ขยับตัวออกมาจากใต้เครื่องมอเตอร์รถร่อนๆ “ไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น
ตอนที่ฉันก้มลงไป

สุดท้ายรถสุดรักของฉันนอนแอ้งมิ่งอยู่ในกองทราย เจ้าของรถ ล้มอยู่บนอกฟอหนุ่มผมทอง
“ปล่อยก่อน” ฉันรีบยันตัวลุกขึ้นมา ที่โดนจวบวันก่อน ฉันยังไม่ลืมนะ ต้องรีบวางตัวหน่อย เดียวพี่แกหาว่าหญิง
ไทยใจง่ายทั่วประเทศ คนอื่นเสียชื่อเสียงไปด้วยอีก
“ไม่ปล่อย” ฝรั่งร่างผอมแต่สองมือแรงมาก ไม่ไข้อยคว้าว้าขอแขนฉันไว้
“เดี๋ยวสอนให้ เอาให้จวบเก่งๆ เลย”
“ทุเรศ ทำยังกะตัวเองเก่งนักแล” ฉันพูดใส่หน้า ที่ห่างกันเกือบศอก
“เขาเรียกเก่งอย่างมีพรสวรรค์” เรนซ์ยิ้ม ตาสุกใส “ผมก็จวบผู้หญิงนับคนได้ แต่ไม่เคยได้ first kiss มาจากใคร”
อืมมมม น่ารักมีใจไม่ว่าง นั่งหญิงไทยใจงาม

อยู่ๆเขาก็ปล่อยมือ ลุกขึ้นมานั่ง บัดทรายออกจากเสื้อ ฉันทำเป็นง่วง บัดทรายอยู่นาน เขานั่งมองนิ่งๆ
“ทำไม คุณไม่เคยมีแฟนหรือ” เขาถามในที่สุด
“มีแต่แฟนในเน็ต” ฉันก็ตอบไปตามจริง
“คนที่ไม่เคยเห็นหน้า คุณเรียกว่าแฟนด้วยหรือ” เขาซัก “ผมจะไม่คบกับใคร โดยที่ไม่ได้อยู่ด้วยกัน เจอกันทุก
วันหรือ ไรสาระ”
“มันก็มีบ้าง บางครั้งการไม่เจอกันทุกวัน ทำให้ไม่ทะเลาะกันไง”
“นั่นข้อดีเธอ” เขายิ้มให้ ทรายที่เหลือร่วงลงมา “ความรักออนไลน์ ี่ง่าเหมือนพวก looser นั่งเพอนั่งยิ้มอยู่
กับตัวอักษร”

สมัยนั้นฉันไม่มี MSN ใ้แบบสมัยนี้หรอกนะ สุดๆ ก็ ICQ ซึ่งก็ไม่ค่อยได้ใช้ เพราะว่าจะใช้อินเตอร์เน็ตซะทีมหา
ลัยเป็นส่วนใหญ่ ฉันเป็นคนที่เปิดเผย เลยชอบจะไปคุยห้องแชท ที่มีคนร่วมคุยกันหลายๆคน ใครคุยอะไรเห็น
กันหมด
ฉันบอก “เราเริ่มคุยกันจากการเป็นเพื่อนก่อนไง”
“ยิ่งหนักเข้าไปอีก คือ คบกันยังไง ไม่มีอะไรกัน แข็งแยะเลยชีวิต แล้ววันๆ คุยอะไรกันนักหนา”
“พวกคุณฝรั่ง ก็คิดถึงแต่เรื่องเซกส์อย่างเดียวแหละ คู่รักคนไทย เราคบกัน แค่จับมือถือแขน ผู้ปกครองก็มอง
หน้าแล้ว เราใช้เวลานานนะ ในการทำความรู้จักกัน กว่ามันจะไปถึงการสู่ขอ หมั้น แล้วก็แต่งงาน”
“โ้ย ประเทศคอมมิวนิสต์”

เขาหันกลับมามองตาฉันอีก “แล้วทำไมคุณไม่มีแฟน ไม่มีเพื่อนที่ขอบพอ ที่โรงเรียนเลยรี สมัยเด็กๆ ไรจี้”
“มี” ฉันบอก “แต่ว่าฉันเรียกเขาว่าแฟนไม่ได้”
“เขาไม่ชอบคุณตอบรี”
“เขาไม่เคยรู้” ฉันทนไม่ไหว ตอมน้ำตาแตก น้ำตาไหลแบบที่ไม่ใช่นางเอกเขาเป็นกัน คือมันไม่สวยหวาน
แน่นอน แถมพาลหายใจไม่ออก เพราะน้ำมูกอีก สกปรกสันดี อยู่ดีๆ ก็หายใจไม่ออก รุจมุกตันชะงัน ฮือๆ
อย่ามาถามถึงชีวิตรักเด็กๆของช้านน
“ฉันชอบเขา เราเป็นเพื่อนกัน แต่เขาไม่เคยได้รู้”
“แล้วทำไมไม่บอกล่ะผู้หญิงในประเทศนี้ทำแบบนี้ทุกคนหรือ ต้องรอผู้ชายบอกก่อนหรือไง” เรนซ์เอาแขนเสื้อ

แจ็กก็ตงันนั่นแหละ มายืนให้ ชับน้ำตา อีต่าบ้า ไม่ลงทุนเลยเสื่อตงันะ ฉันยังเกือบหัวเราะได้

“บอกไม่ทัน เขาไม่มีโอกาสรอฟัง”

“อืม รู้ละ ไม่ต้องเล่า” คนฟังพยักหน้า ท่าทางเข้าใจ “พี่ชายผมก็เสีย ผมเสียใจที่ไม่เคยบอกว่ารักเขาให้มาก เราทะเลาะกันทุกที เพราะว่าอายุห่างกันตั้งหลายปีแน่ะ ผมยังเป็นเด็กอยู่ พี่ก็โตเป็นหนุ่ม คบเพื่อนเด็กโตๆ ด้วยกัน เขาไม่อยากเล่นกะผมแล้ว” คนพูดชันเข่าขึ้นมากอด

“ยังตงันะ ฉันไม่มีพี่เลย” ฉันหยุดร้องไห้ “ฉันเป็นพี่คนโต เป็นลูกที่แม่ไม่เคยชมเลย ไม่รู้ว่าแม่รักฉันมั่งรีเปล่า”

“แน่นอนแหละ พ่อแม่รักลูกทุกคน”

“แต่ไม่พูด” ถ้าปัจจุบันนี้ก็คงเรียกว่า รักนะ แต่ไม่แสดงออก ละกระมัง

เรานั่งคุยกันเรื่องครอบครัวเล่นไปเรื่อยๆ

“คุณลูกคุณเดียวหรือ”

“ฉันพี่คนโต มีน้องๆ สองคน”

“หาเงินเก่งเหมือนคุณสิ”

“เขาก็ดูแลตัวเองได้ มีงานทำ พ่อแม่ไม่ต้องห่วง”

“แปลกตงันะ ผมไปเที่ยวหาตราไวย์ เจอเด็กผู้หญิงเยอะแยะ เขาไม่ได้เรียนหนังสือ แล้วก็ไม่ได้ทำงานด้วย นั่งคุยกับแขกที่บาร์”

“อันนั้นเขาไม่มีโอกาส ใครๆมีโอกาaskก็อยากเรียนเยอะๆ หางานเงินเดือนดีๆ ทุกคน”

“อ้อ”

“คุณไม่ทำงานรี ฉันรู้ว่าเด็กฝรั่งทำงานตั้งแต่อายุน้อยๆเลยนี่”

“ก็ทำ หาเงินมาซื้อบุหรื กะยาบ้าง”

“ห่า ยา”

“พวก pill วัยรุ่นคนไทยเขาไม่เล่นกันเทรอ”

ฉันเริ่มไม่แน่ใจอีต่านี้แล้วเว้ย เปลี่ยนเรื่องก่อน

“ว่าแต่ชื่อคุณเพราะตงันะ เหมือนผู้หญิง”

“ผมไม่ชอบหรอก เวลาบอกใครทุกคนจะออกเสียงผิดๆ”

“แหงละ ใครๆ ก็จะคุ้นกับการอ่านชื่อนี้เป็นภาษาอังกฤษ ฉันเรียนภาษาตัดซ์มาัยังออกเสียงไม่ได้เลย”

“คุณถึงเรียกผมว่า เฮ้ ยู ตลอด”

“มันก็ง่ายกว่านี่”

“คุณเรียนภาษาตัดซ์ทำไม ผมไม่เคยเห็นใครเรียน เราคนตัดซ์พูดภาษาอังกฤษเก่งทุกคน” เขายึดอกท่าทางภูมิใจ

เออ ถ้ามคำถามนี้มา ฉันก็ตอบอยากเหมือนกัน

“ฉันชอบอ่านหนังสือนะสิ มีอยู่วันฉันได้นิตยสารมาจากพี่แม่บ้าน ตอนไปฝึกงานโรงแรม ปีที่แล้ว เลยเอามาหัดอ่าน ภาษามันแปลกดี แล้วก็เริ่มมั่วเอาเอง ในเน็ตก็มีบ้างนะ ตอนนี่ก็เรียนพวกหลักๆ ไปก่อน” ฉันไม่ได้มั่ง

“จั้นเทรอ ไม่เลวนี่ คุณรู้ค่าว่าอะไรบ้าง”

“ค่าง่ายๆ ที่ทุกคนรู้ ในทุกภาษา” ฉันหัวเราะ ด้วยความมดมั่น หันไป ฮ่าๆๆ ใส่ทะเล

“เช่นคำว่า....ผมขอบคุณ” เขาถามเสียงสูง

“Ik hou van jou – อิก เฮา ฟัน เยา” ฉันหันไปบอกด้วยความมั่นใจ แต่การหันไปนั้น เทากับเอาหน้าเข้าไปใกล้แบบไม่ได้ตั้งใจ จมูกสวยๆ นั้นบิดเบาๆ ข้างแก้ม แล้วก็จับที่ข้างปากเบาๆ

“ เก่งมาก” เขาพูดเบาๆ เสียงแหบ “I ook van jou ” หรือเป็นเพราะเสียงเขาเป็นต่ำแบบนี้ตลอดก็ไมรู้เหมือนกัน คำว่ามีฉันไปกำไว้แน่น

เอาละ ฉันตัดสินใจแล้ว เป็นไงเป็นกันสิวะ

เรนซ์เอาตัวตันผลึกฉันหงายหลังลงไปบนพื้นทราย มันไม่เจ็บ แต่จั้นง และมึน อย่างนี้ละมั่งเขาเรียกว่าหน้ามิดแล้ว ฉันรีที่หน้ามิด ริว่าเค่าหน้ามิด จริงๆ ฉันไม่ได้แต่งตัวไปอะไรเลยนี่หว่า สถานการณ์มันพาไปเอง (*สาวๆ ที่มาอ่านโปรดระวัง กรุณาอย่าทำตาม คุณอาจจะไม่ได้โชคดีรอดไปได้ทุกครั้ง อ้าว คนเขียนสปอยล์ชะละ)

“ปิดตาด้วย” เสียงเขาบอก ลมหายใจรดหน้าฉัน

“ทำไมต้องปิดด้วย” ฉันแย้ง อ้อ เหมือนในหนังสือสิวะ ใครจะมาทำตาเหลือกเวลาจูบกันละ

โอ้ว ฉันโดนจูบอีกแล้ว

พื้นที่เป็นจริงของผู้หญิงโสด แกรมใจแตกอีก ตั้งแต่โดนจูบแรกเข้าไป ชักจะติดใจ

จูบนี้แสนหวานและยาวนาน แต่ก็ไม่สกปรก ฉันเคยได้ยินเจเน็ตบ่นวิวยาวเวลาเธอไปเจอเพื่อนชายที่ชอบจูบ
กะลืน

“ทั้งล้วงทั้งควัก ไม่ได้อารมณ์สักกะนิด” เจเน็ตสะบัดไหล่ สองมือสยายผม เวลาเธอไม่ได้ตั้งใจ จะมาระ
บายกะฉัน

“ล้วง อะไร ควัก อะไร” ฉันก็สงสัยเป็น “พูดไม่เคลียร์ บอกมา”

“ลืนมันนะสิ อีโด้ทำเป็นจูบเก่ง เสล่อ ฉันว่าคงเคยจูบแต่พวกกะหรีป่าบนะสิ ไม่เอาอ่าว”

“จูบเกี่ยวไรกะลืนไปควักวะ”

“โอ้ยยยย แม่นาง ไปลองจูบมาสักหน ที่เถอะไป เบื่อจะสอน”

ฉันนอนปิดตา แอบยิ้มออกมา แบบเด็กที่แอบขโมยขนมกิน แต่สิ่งที่อยู่ในขโมยมามันย้วยวนเหลือเกิน
แม่รู้เข้า ฉันไม่รอด

เวลาหนึ่งนาที่ ยาวนานผ่านไปเหมือนเป็นชั่วโมง

ฉันลืมตาขึ้นมา พระจันทร์ดวงเกือบกลม แขนงอยู่ตรงหน้าพอดี มีเสียงคนเดินตามพื้นทรายซวบซวบใกล้เข้ามา
หนึ่งในนั้นเป็นผู้ชายแน่นอน เสียงร้องเพลงภาษาอังกฤษ สำเนียงไทย ดั่งขึ้นมา ปลูกฉันตื่นจากภวังค์ “I
wanna have sex on the beach”

กรี๊ดดดดด

ฉันผลุดลุกขึ้นนั่ง ผลักคนที่กำลังถอนริมฝีปากออก ลงไปนอนหงาย อยู่ข้างๆ
ผู้ชายวัยกำลังห้าม ที่เดินกันมาสองคน หัวเราะลอยมาพร้อมกับเสียงเยาะหยัน

“แหมพาแขกมาเอาถึงหน้าหาดเลยเว้ย ระวังทรายนะน้อง”

หน้าฉันแดงกำ อยู่ในความมืด

น้ำตาพาลจะไหล เพิ่งได้สติกลับมาครั้งแรก

โดนแล้ว

สมน้ำหน้า แรดนัก

หน้าขาไปถึงนิ้วมือ นิ้วเท้า ฉันลุกขึ้นยืน บัดเสื่อผ้า แอบน้ำตาซึม

ว่าแต่เขาอึเหนาเป็นเอง ฉันแ้วอยู่ในหุ

เป็นนักศึกษา มีความรู้ แต่พอมายูป่าดอง ไม่ต่างอะไรกับพวกที่ขายตัวเอง

ฉันยังก่นด่าตัวเองในใจต่อไปอีก นึกอะไรได้

เรนซ์ลุกขึ้นมา ไม่รู้สิกรู้อะไร

“เพลงดังของนักร้องฮอลลแลนด์เลยนี่ Vengaboys” เขาหัวเราะ แล้วหันมามองฉันที่ยืนก้มหน้าต่ำ “อ่าว เป็น
อะไร อายเธอ”

“อายสิ” ฉันบัดมือ เดินไปที่รถ พยายามจะลากมันขึ้นมาจากทราย

“ขอโทษ”

“ขอโทษก็เอาสิ่งที่เสียไปแล้วคืนมาได้” ฉันบอก

“เฮ้” ท่าทางเขาไม่เข้าใจ

“อะไรเสีย”

“จูบแรก”

“ไม่เป็นไรหรอก เดี่ยวคุณจูบคนอื่นอีก มันก็เป็นจูบแรกไง”

“แต่มันไม่เหมือนกัน” ฉันสะบัดเสียง

ความผิดของเขาหรือ ความผิดตัวเองมากกว่า ฉันยังโทษตัวเอง

รถมอเตอร์ไซด์ขึ้นไปอยู่บนถนนอีกครั้ง

“คุณบอกโอเคเองนะ ผมถามแล้ว”

ฉันนึกไม่ออกว่าเขาถามตอนไหน

ตลอดทาง ฉันไม่พูดอะไร คนข้างหลังนั่งเงียบ

จอตรถเสร็จ ฉันกลับขึ้นที่พัก เขาเดินตามมาที่หน้าประตู

“ขอโทษที่สุด ผมจะไม่ทำอีกแล้ว” คนตัวใหญ่เริ่มรู้สึกผิด ยิ่งทำให้ฉันรู้สึกผิดเข้าไปกว่าเดิม ปานนี้ที่แกสรุปได้
เรียบร้อยว่าผู้หญิงไทยใจง่ายทั่วประเทศ

เสียไม่ละที่นี้

“อย่ามาคุยกันอีกเลยก็แล้วกันนะ” ฉันตัดบท

ตลอดสองวันสุดท้ายที่เหลือของสองหนุ่ม แม้ว่าจะนั่งอยู่ที่ริเซฟชั้นตลอดทั้งคืน แต่ก็ไม่เห็นตาคนที่ขโมย
จูบแรกฉันอีกเลย มันเศร้านิดๆ แต่ฉันกำลังทำได้ จากกันไปแบบนี้แหละ อย่ามีอะไรให้มันค้างคาเลย

“พอสองหนุ่มนั้นไปชะละ ชั่งเลย” เจเน็ตพูดขึ้นมา วันหนึ่งระหว่างที่ช้อนมอดอร์ไซค์กลับโรงแรม
“เขาบอกชอบเธอร์เปล่า”

“เปล่านี้”

เจเน็ตไม่พูดอะไรต่อ เจียบไปครู่หนึ่ง

“เดี๋ยวมะรินนี่ก็คงรู้” แบบนี้อีกละ แม่เพื่อนซี้ พูดเหมือนมีอะไรจะบอกแต่ไม่บอกให้หมด

“เออวะ พรุ่งนี้วันเกิดฉัน มะรินนี่ก็จะแกอีกแล้ว วันเกิดปีนี้ฉันไม่เลี้ยงนะ”

“ยะ ยังกะหล่อนเคยเลี้ยงซะที่ไหน” ยัยเมียทาซานหัวเราะขึ้นมา เอาสองมือดึงชายเสื้อชุดนักศึกษาฉัน กระตุก
เหมือนบังเหียนซีม่า “อ้าวชิงเลย ม้าพยศ”

“เหยียบได้แค่นี้แหละ”

“อะไรกัน วันก่อนดำนันยังเอาไปขี่มาตั้งเจ็ดสิบ โหย เอาเลยแก” เจนยู หัวเราะชอบใจ เมื่อเห็นฉันบิดคันเร่งให้
แรงขึ้นอีก ขาล

เนินจวัดเจเวียน

“กจะตายก่อนได้ผิว ก็เพราะเม_นี่แหละ”

“คุณนาย หยิบกระดิกน้ำหนอย” เจเน็ตพลิกตัวอยู่บนเตียง เอาเท้าข้างหนึ่งงอขึ้นมาจะเอาหัวแม่เท้าเคาะหัวฉัน

“อีเพื่อนบ้า” ฉันลุกขึ้นไปหยิบโทรศัพท์อัลคาเทลสี่เหลี่ยมแป้นที่อยู่บนโต๊ะ

โทรศัพท์รุ่นกระดิกน้ำ ที่เพื่อนๆ เรียก อย่างน้อยฉันก็เป็นคนแรกในชั้น ที่มีโทรศัพท์มือถือใช้ ใครจะว่าอะไร ก็
เอากระดิกน้ำนี้แหละฟาดเลย ฮ่าๆ รายไหนก็รายนั้น ทำเป็นรังเกียจที่มันใหญ่และสี่เหลี่ยมยังกะเสือกันฝน แต่
เวลาจะโทรกลับบ้านก็มาเข้าคิวรออีมีโทรศัพท์ฉันทุกที

“ฮาโหล ใครวะเนี่ย” ฉันกรอกเสียงลงไป

ปกติถ้าเป็นเพื่อนที่คณะ มันจะตอบว่า “พ่อเม_มั่ง”

“สวัสดีครับ คุณรีเซฟชั่น” เสียงที่ปลายทางไม่ค่อยชัด พูดภาษาอังกฤษแบบไม่ใช่เจ้าของภาษา

ใครวะเนี่ย ฉันเริ่มนึก จะเป็นพี่หมอที่สวีเดน อาลุงแก่คนอินโดที่หายหัวไปเกือบสองอาทิตย์ หรือว่าอาเฮียสุด
หล่อที่ซานฟราน โอ้ แม่คนแฟนเยอะ(ซะที่ไหน)

“สุขสันต์วันเกิดครับ คงไม่เข้าไปนะ เมืองไทยเพิ่งห้าทุ่มกว่าเอง” เสียงนั้นหัวเราะมาตามสาย

“รู้ได้ไง ว่าวันนี้วันเกิดฉัน”

“ไม่มีเสียงเสียงตอบจากสวรรค์ “แล้วนี่โทรมาได้ไง”

“ที่บ้านมีโทรศัพท์เข้าถึง” คนเดิมยังหัวเราะ ฉันนึกเห็นภาพตาฝรั่งหน้าลาวจิกยิ้มปากกว้าง เคยมีผู้หญิงที่ตา
จอห์นพามา บอกเขาว่า ยูหน้าเหมือนปีเตอร์คอรป (เหมือนตรงที่ปากกว้างอย่างเดียวมั่ง)

“โทรมาแค่นี้หรือ ไม่จำเป็นต้องโทรเลย” ฉันบอก “มันแพงไม่ใช่หรือ เก็บเงินไว้เรียนต่อดีกว่า”

“โอ้ย เรื่องเล็กน้อย” เออ ฝรั่งเศสรวยทุกคน ฮี

“ผมคิดถึง”

“คิดถึงรี”

“ใช่แล้ว กลับมาถึงบ้านแล้ว ผมรู้สึกว่าคุณรักฉันให้มากกว่านี้หนอย”

เจเน็ตเอาหูมาแนบข้างๆ โทรศัพท์อีกข้าง ทำมือประมาณว่า เป็นโง่ละ ฝีมือชั้น ทำให้ฉันยิ่งเขินต้องเอาศอก
กระทุ้งหล่อนไปไกลๆ

“แบบว่า อยากคบกัน ประมาณนั้นรี”

“ใช่ คบกัน”

“คบกัน แปลว่าเป็นแฟนกันนะเธอ”

“ใช่สิ คบกันก็แปลว่าเป็นแฟนกัน”

“คุณบอกว่า การคบกันทางไกล มันไร้สาระ”

“มันก็ แหม ผมก็ไม่เคยคบกะใคร”

“นายนี่นะ ได้คิบจะเอาศอก” เสียงเจเน็ตกรอกลงไปในโทรศัพท์ ก่อนจะเมินหน้าไปหัวเราะ อีอิ

“เขียนอีเมลหาผมนะ เจเน็ตมีอีเมลล์ของเพื่อนผม เดี่ยวผมได้เมลล์คุณแล้วจะตอบกลับไปไง”

โอ้ หัวใจฉันพองโต มีคนขอคบด้วย แสงสว่างรำไรที่ขอบฟ้า มินกพิราบสีขาวบินมา โอ้ว สวรรค์เปิดทางแล้ว

“เอาเลยเพื่อน สวรรค์เข้าข้างแล้ว ฝึกไว้ก่อน ได้คนนึงเดี่ยวคนอื่นก็ตามมา” เสียงเจเน็ตดังประกอบภาพที่ฉัน
จินตนาการในใจ

“จะบ้าหรือ ถ้ามีแฟนก็มีคนเดียวพอ”

“โง่สิหล่อน คิดอะไรแบบนั้น เราต้องเลือกคนที่เหมาะสมที่สุด คนที่รักเรา ที่เราอยู่ด้วยแล้วมีความสุขที่สุด”

“แล้วฉันจะตัดสินใจอะไรนะ เจอกันไม่ถึงสองอาทิตย์แค่นี้”
“แล้วหลอนเคยเจออีตาพวกในเน็ตป่าวละ เห็นหลงกัน พี่วานก หนูกันก ไม้ หนูก็ไม้”
“ก็ไม่เคย”
“เออ คบไปงั้น” สั้นๆ ง่ายๆ สไตล์เจเน็ต ก่อนหลอนจะหันกลับไปอ่านซีทเตรียมสอบ
ชชชชชชชชช

มีคนขอคบกะเรา ฉันบอกตัวเอง ตื่นเต้นไม่ละ ครั้งแรกเลยเนี่ย ตื่นเต้นจริงๆ ฉันอายุครบยี่สิบเอ็ดปีบริบูรณ์พอดี
ของขวัญจากสวรรค์ประทานมาเลยนะเนี่ย อึกใจบอก
หลอนจะบ้าเธอ มันก็แค่ฝรั่งที่ตัวเองเผลอใจง่ายด้วย มันชอบทุกคนแหละพวกงายๆ ที่นี้แหละได้โดนปล้ำทาง
เน็ตกันบ้างแหละ
เฮ้ยๆๆ ฉันสะบัดหัว ไล่ความคิดโรคจิต ไม้ใช่ๆๆ คบกันก็คือศึกษานิสัยใจคอกัน
ไม่ได้ละ ฉันต้องใช้เวลาทุกวันให้มีคุณค่า ด้วยการรู้จักกันให้มากที่สุด
“ไปเขียนเมลล์เลยไป” เจเน็ตพู “หลอนนะไม่ต้องอ่านแล้วซีทเชิท ปล่อย A ให้คนอื่นบ้างเถอะ”
“ถ้าฉันได้ A ไม้ได้มีกฎข้อไหน ห้ามคนอื่นได้ด้วยนี้หว่า ทำไม้ได้กันเอง ออย่าเลยๆ ขอร้อง”
“ไปไกลๆ ตรีนกรู” เจเน็ตเอาเท้าแกว่งในอากาศ ฉันเผลอออกไปจากเตียง คว่าโน้ตบุคสุดที่รัก รอเครื่องสตาร์ท
แล้วรีบเปิดโปรแกรมเวิร์ดสขึ้นมาพิมพ์จดหมายยาวยี้ด ระบายความในใจ

“โ้ยย เสรีจชะที” แม่เจเน็ตท่าจะรอนาน จนอดไม่ไหว มายืนชะงอกอยู่หลังเก้าอี้
“ไหน ดูซะ โ้ยโห แม่เจ้าเอ้ย ยาวยี้ดหน้ากระดากเฮลล์”
“แล้วต้องเขียนยังไง”
“จดหมายรัก แม่คุณ ไม้ใช่รายงานอาจารย์เจฟฟรี”
“ฮ่าๆๆ” ฉันหัวเราะออกมาเอง ด้วยความเขิน “อย่าอ่านสิ อายวะ”
“หน้าด้าน ที่ยั้งจีละอาย ก้ากๆๆ”
“ฉันมีอะไรก็กล้าบอกแกคนเดียวนั่นแหละ”
“เออ ไม้อ่าน” เจเน็ตสะบัดหน้าไป แล้วก็หายไปตามน้ำ

ฉันกดส่งอีเมลล์
ปานนี้มันคงพยายามวิ่งไปตามสายโทรศัพท์ที่ระโยงระยางอยู่ตามริมถนน ไปสู่ศูนย์อินเตอร์เน็ตของ Nectec ต่อ
ไปตามสายเคเบิล พยายามหาทางข้ามทวีปไปหาหนุมคนนั้น คนที่ขโมยจูบแรกของฉัน แล้วก็ความรู้สึกผิดชอบ
ชั่วดีด้วย

เฮ้อ
ฉันเกลียดตัวเอง และอีเมลล์ฉบับนั้นมาจนถึงทุกวันนี้ ด้วยความรู้สึกบอกไม่ถูก
ว่าควรจะขอบใจมัน หรือโทษมัน ว่าความผิดพลาดทั้งหลายในชีวิตฉัน เป็นเพราะมันเท่านั้น ฉันเกลียดอินเ
อร์เน็ต
โหยๆๆๆๆ

ชชชชชชชชช

ยังคะ คุณผู้อ่าน ยังไม่จบ เรายังไปไม่ถึงไหนกันเลย
อีกสองสามวันต่อมา ฉันจึงได้รับเมลล์ตอบ ตอนนั้นรู้สึกผิดหวังนิดๆ
ฉันนี่นอกจากเสียทำให้ก๊วยติดกัญชาแล้ว มานยังไม่ค่อยมีความรู้ มีการศึกษาเท่าไรเลย นอกจากตัวสะกดผิด
แกรมม่าผิด ชื่อฉัน พี่แกก็ยังเขียนผิด
อยากย้อนเวลากลับไป แล้วทำตัวซะใหม่
ทำใจได้ ความหลง เอ้ย ความรัก ทำให้คนตาบอดซะแล้ว

เมื่อจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ ต้องลำบากพยายามหาเส้นทางข้ามน้ำข้ามทะเลมาทุกวัน เราสองคนตกลงกันว่า จะ
ไม้ใช่อินเตอร์เน็ตให้มากเกินไป เพราะเทคโนโลยีด้านนี้ที่บ้านเรนซ์ไม้ค่อยสะดวก เครื่องคอมพิวเตอร์เก่าๆ และ
อินเตอร์เน็ตเตาตาลาน เมื่อสิบปีก่อน ในประเทศพัฒนาแล้วในยุโรป ที่ทำให้ฉันแทบจะคิดว่าเขาโกหก
เนเธอร์แลนด์นะ ไม้ใช่ในจีเรีย ฉันแว๊ดออกมา หลังจากอาทิตย์แรกผ่านไป
สุดท้ายเราสองคนหันมาใช้ไปรษณีย์สี่อริก แบบยุคเก่า สลับกับโทรศัพท์
อ๊ะ แน่นอน ผลัดกันโทร
ฉันเริ่มเรียนภาษาดัตช์เพิ่มขึ้นอีก แทนที่เดิมแค่เรียนเล่นสนุกๆ จากอีเมลล์สองภาษาที่เรนซ์ขยันส่ง อย่างน้อยวัน
ละฉบับ บางวันก็อังกฤษแบบผิดๆ ชุ่ยๆ ของเขา ให้ฉันฝึกจับผิด
เขาก็เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ และอ่านหนังสือภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น เพราะว่าเราคุยกันลำบาก ในภาษาเขียน

เสียงหัวเราะดังมาตามสาย วันหนึ่งที่เราคุยกัน เขาได้คุยกับเขาจะหัวเราะทุกที หัวเราะชะแทบทุกประโยคยังคง
เป็นเครื่องเขียง ฉันหลงรักเสียงหัวเราะนี้ ชะแล้ว
“ผมพูดภาษาอังกฤษดีกว่าคุณเยอะ เพียงแต่ผมเขียนไม่เก่ง”
“อย่างคุณมันไม่ได้เขียนไม่เก่ง เขาเรียกเขียนห่วยตังหาก” สอบผ่านวิชาภาษาอังกฤษมาได้ยังไงวะ ฉันคิด
“ได้จดหมายสมัครยัง ดั่งสิบลีหน้า”
“ฉันพยายามแกะลายมือไก่เขี่ยอยู่”
“อะไรนะ”
“ไก่เขี่ย ฉันนึกคำไม่ออก”
“อ้อ ตัวหนอนรี”
“ฮ่าๆ ไช้ๆ” เขาหัวเราะหัว
“พยายามอ่านให้ออกนะ ผมสารภาพรักไว้ในนั้น”
ฉันพลิกดูจดหมายปีกใหญ่ ที่เขียนในสมุดฉีกลายเส้น แล้วยึดส่งมาเป็นปีกนั้น รอยฉีกดูก็รู้ว่าดึงออกด้วยมือแบบ
ไม่ประณีตบรรจง
โอ้โหเสะ กว่าจะแกะออกแต่ละพารากราฟ คงใช้เวลาเป็นเดือนเลยนี่ ฉันว่า

“ว่าแต่ ที่บ้านคุณว่ายังไง”
“ไม่ว่าอะไร ผมเป็นหนี้พ่อแม่อยู่ห้าพันกิลเดอร์ ตอนไปเที่ยว ตอนนีทำงานอย่างเดียว รีบใช้คืน”
“นั่นมันเท่าไรนะ” ฉันก็ไม่ค่อยมีความรู้เรื่องค่าเงินประเทศนี้
“หาร ยี่สิบลอง” เขาบอก “เดี๋ยวนะ ยังไม่หมด ค่าโทรศัพท์อีกด้วย”
“อ้ากกก อย่านอกนะ ฉันไม่อยากฟัง”
“ทำไมล่ะ”
“ค่าโทรศัพท์ฉันก็บ้านเบอะเหมือนกัน แต่เอ บอกของคุณมาก็ได้ ฉันจะได้รู้ว่าฉันขาดทุนรีเปล่า”
“เกือบพันกิลเดอร์ละ”
“กรี๊ดดดดด เราอย่าคุยกันเลย”
“ไม่ได้เด็ดขาด คุณอย่ามาทำแบบนี้ละสิ ลีลีลี ขนาดคุยทุกวันผมยังคิดถึงคุณเลย”
ตายละหว่า ฉันคิด แล้วพวกหนุ่มๆ คนอื่นมันทำได้ยังไงกันล่ะนี่ โทรมาคืนละสองสามชั่วโมง พวกหนุ่ม
โปรแกรมเมอร์พวกนี้ต้องรู้วิธีโทรฟรี หรือไม่ก็ใช้อินเตอร์เน็ตโฟนเน่ๆ

“ฉันจะไม่คุยกับคุณแล้วนะเดี๋ยวนะ” ฉันถอนหายใจ เสียงแน่น
“ห่า”
“แต่ฉันจะบินไปฮอลแลนด์ สักสองสามอาทิตย์ช่วงปิดเทอมเดือนตุลาคม” ฉันเสนอ “ดีปาว”
ฉันคำนวณค่าตัวเครื่องบินแบบไม่เกินสามสิบลองแล้ว ค่าวีซ่า รวมกัน น่าจะคุ้มกว่านั่งฝืนหวานลมๆแล้งๆ แล้วก็
โทรศัพท์กันจนแบดก็เสื่อม เงินเก็บก็พาลจะหมดไปด้วย เฮ้อ
“เยี่ยม เร็ดที่สุด” เสียงเขาสูเรมาตามสาย
“เดี๋ยว คุณจะไม่ถามสักคำหรือว่าฉันจะไปวันไหน ยังไง” ฉันเริ่มลังเล
“วีซ่าผมจัดการเอง” เสียงดีใจ ทำให้ฉันนึกออก เวลาที่ดาสีเขียวของเขาเป็นประกาย ปากกว้างๆ หัวเราะ
“ส่งอีเมลล์บอกรายละเอียดมาก็แล้วกัน ว่าคุณอยากจะมาวันไหน”

“ทำไมมันง่ายอย่างนี้วะ” เจเน็ททอดไม่ได้ที่จะเปรยออกมา เมื่อฉันนั่งพิจารณาสติ๊กเกอร์วีซ่าที่อยู่ในพาสปอร์ตที่
เพิ่งได้รับคืนมา
“ฉันอายุยี่สิบลีแล้ว”
“ไม่ช่วย ทำไมแกไปกทม วันเดียวได้วีซ่ามาแล้ว”
“เจเน็ท แกรู้ป่าวว่าไอ้ลิลี่มันเอาอะไรไปยื่นประกอบวีซ่ามัน” เพาล่า เสนอหน้าขึ้นมาจากแถวหลัง ชะโงกเข้ามา
ขอชมวีซ่าเขงกัน ที่หล่อนไม่เคยเห็น ให้เป็นขวัญตา
“ก็แฟนมันส่งเอกสารมาให้จากฮอลแลนด์เยอะแยะ” เจเน็ทตอบตามที่เห็น “แถมแม่_ นั้นมีมันรวย เงินเดือนก็มี
หอบักก็ไม่ต้องจ่าย ค่าข่าวกรูก็จ่ายให้มันกินเนี่ย บุญมากจะตาย”
“น้อยไปวะแก” โบบี้ สะเหล่หน้ามาจากฝั่งตรงข้าม พร้อมกับเศษกระดาษก่อนที่ซัดลงมากลางกระหม่อมฉัน
เหมาะเหม็ง
“อ้อ มือแม่ไปหน่อย โทษที” มันต่อ
“อีนี่มันเอาทรานสคริปต์ไปเสนอเจ้าหน้าที่เลยแก” โบบี้บอก เพราะมันเป็นคนเจ้ากี้เจ้าการ
“นางเลยออกวีซ่าให้วันเดียวกันเสร็จ แกก็ดูเกรดแม่_ เรียนให้จบเอกไปเลยดีกว่าไหม ใครจะคิดว่ามันจะทิ้ง
อนาคต หนีไปเป็นอยู่กะโรบินสูด”
“ไม่เกี่ยวเลย เม_ ไปไกลๆ” ฉันบอกเอง

“ที่มันผ่านไปเร็ว เพราะฉันใส่ชุดนักศึกษาไป” ฉันหยุดหายใจนิด (เกี่ยวกับไม้นะ) แล้วเรียงลำดับขั้นตอน “เอกสารก็ขอของพ่อเขาหมดเลยแหละ มีสลิปเงินเดือนสามเดือน หนังสือรับรองการทำงาน พาสปอร์ต แต่จดหมายเขาเขียนเอง แล้วก็แนบพาสปอร์ตตัวเองมา” “แสดงว่าอีตาฝรั่งนี่มันเคยเอาแฟนไปรี เป็นงานนี่” เพื่อนอีกคน ตั้งข้อสงสัยขึ้นมาให้ “ไม่รู้ดี เราเอาไปแค่พาสปอร์ตตัวเอง กะทรานสคริปต์ ที่ไอ้โบ้แนะนำ” ฉันบอกเพื่อน “สมุดบัญชี ยังไม่ได้โชว์ด้วยซ้ำ ถ้าแฟนพวกแกเชียวไป ก็คงทำแบบเดียวกัน” “ฉันไม่เอาแฟนฝรั่งหรอก พี่นี่ยเขาน่ารักจะแย่แล้ว” เพื่อนเมทเก่า ยัยมินดีทำตาฝืนหวานเมื่อพูดถึงแฟนตัวเอง “แกบอกแฟนแกให้ระวังนะ” เพื่อนชายอีกคนมองหน้าฉันแบบเห็นใจ “ทำไมวะ” “เจอพวกตายอดตายอยากอย่างแก ..... ไม่รอด” มันบอกสั้นๆ แบนมือยกไหล่ “โอเวง แทนที่จะดีใจ ว่าในที่สุด มันก็ขายออก” มินม้วนสมุดจดขึ้นมาพาดหน้าผากไอ้คนพูด “อย่าห่วงๆ พระสหายทั้งหลาย” ยัยเจนอนอกปาก “ฉันจะดูแลมันเอง รวมถึงจัดกระเป๋าให้ด้วย ฮึๆๆ”

+++++

ฉันนั่งมองกระเป๋าเสื้อผ้าที่มีเสื้อผ้าชุดธรรมดาอยู่ไม่กี่ชุด “มันจะหนาวมากไหมแก เดือนตุลาคมเนี่ย” เจเน็ทหันมาทำตาเหลือก “จะไปรู้หรือ ฉันไม่เคยไปเมืองนอก แต่ที่แน่ๆ อี้หิ หนาวเนื้อห่มเนื้อสิจ๊ะ” “ฉันอยากไปทำความรู้จักครอบครัวเขา ไปดูให้เห็นว่าที่บอกมาทั้งหมด เขาไม่ได้โกหก และที่สำคัญที่สุด” ฉันนั่งไปนึกถึงประโยคใก้เขี่ยที่เพิ่งแกะออกมาได้จากจดหมาย “อยากรู้ว่าเขาจริงจังถึงขนาดอยากจะใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันจริงอย่างที่เขียนบอกกริเปลา ไม่ได้แค่อยากจะไปเอากัน แกเข้าใจไหม”

ครั้งแรกที่เจเน็ททำหน้าที่แบบงงวยสุดฤทธิ์ “แต่แกคิดหรือว่าเขาจะไม่คิดว่าแกไป เพราะอยากมีอะไรกัน” แม่คนรู้ดี จีบปากจีบคอ “ความรัก มักจะมากับความใคร่ แต่ความใคร่ บางทีก็ไม่ได้มีความรัก” เธอบอก ยังกะมันเป็นเรื่องที่ฉันไม่รู้ “รู้แล้วเว้ย” “เพราะฉะนั้น แกต้องรู้ตัวก่อนว่า แกแทบจะหลีกเลี่ยงมันไม่ได้แล้ว” ฉันผงกหัวทีหนึ่ง อย่างน้อยเพื่อนซี้ก็คือคนที่เข้าใจฉันที่สุดในเคสนี้ “แกต้องไปทดสอบตัวแกเอง และเขาด้วย ว่าตกลงแกสองคนรักกัน หรือว่าแค่หลง เข้าใจไหม” เลคเซอร์ยังยาวยืดต่อไป “แล้วทำไรป้องกันด้วย ฉันช่วยแกแก้ไขไม่ได้ อย่าเที่ยวทำลูกมาให้ฉันเสียว” “คิดไปถึงโน่นนะแก” ฉันโยนแปรงสีฟันลงกระเป๋าไปเป็นขั้นสุดท้าย

ขขขขขขข

คืนวันพฤหัสบดีสองอาทิตย์ก่อนหน้านั้น เพื่อนเจเน็ทน่ารักขับรถไปส่งฉันที่ท่ารถเมลล์ ฉันมีกระเป๋าเอกสารใบเดียว ผ้าเช็ดตัว แปรงสีฟันยาสีฟัน ไปแค่นั้น รถบัสปรับอากาศวิ่งช่วงกลางคืน พอมีเวลาให้ฉันแอบหลับบ้างไม่หลับบ้าง ทำให้คิดสับสนกะชีวิตไปได้ ว่าตัวเองกำลังทำอะไรอยู่ “รถจอดที่นี่นะค่า อย่าลืมกระเป๋า” บัสโสรสเดสระดมไล่ผู้โดยสารลงจากรถอย่างสุภาพ ฉันเดินงงวย แบบคนยังไม่ตื่น ไปหาร้านน้ำชาที่อยู่ริมสนามหญ้าติดลูกรัง “ป้าคะ กาแฟใส่นมแก้ว” ฉันสั่ง โดยที่ไม่ถาม คิดว่าราคาคงไม่ต่างจากที่ภูเก็ตเมืองของแพงนักรอก กาแฟใส่นมข้มหวานกับช้อนคนเล็กๆ ส่งมาให้ ป้าคนเสิร์ฟมองฉันที่ใส่ชุดนักศึกษา ออกจะยั๊บบๆ เพราะนอนบนรถมาทั้งคืน วันนี้เป็นวันศุกร์ แกคงไม่ชินกับการที่นักเรียนจะเข้ามาทรมานวันนี้ ฉันนึก คนปกติเขาคงจะกลับบ้านกันวันศุกร์เย็นๆ “ป้า มีห้องให้อาบน้ำได้ป้าวคะ” ฉันชักอยากล้างเนื้อล้างตัว “นั่นเลย ไม่มีฝักบัวนะ” แกรีบบอก “ห้าบาท” “แหม ป้า ไม่เป็นไร” คนไทยนะ ชินกับตักน้ำอาบ ฉันไม่รังเกียจ ถ้าจะได้ถูกน้ำสักหน่อย ค่อยหายง่วงไปบ้าง น้ำเย็นสะใจเชียว มาอาบน้ำต่อนหกโมงเช้าเนี่ย

รถในเมืองหลวง ดิดตั้งแต่เวลาหกโมงครึ่ง จากที่ทำการขนส่งสายใต้ เพื่อนบอกทางฉันให้ไปขึ้นรถเมลล์ เพื่อไป

แถวถนนวิทย์

แผนที่ที่เขียนมาลวกๆ ไม่ได้ช่วยอะไรนัก ฉันลงรถที่หน้าห้างใหญ่ เดินเข้าไปสู่นอนสายวุ่นวาย สุขุมวิท เพิ่งได้รู้จักว่าตรงไหนที่เขาเรียกชอยละลายทรัพย์ นี่หรือนานา ได้รู้ว่าเพลินจิต ชิดลม มันคืออะไร บ้านนอกเข้ากรุงดีแท้ ฉันนึกในใจ แต่หัวใจฉันโปงพองด้วยความสุข ทั้งไม่มีชัวร์กับสิ่งที่รออยู่ข้างหน้า ทั้งเปลี่ยว แดดอากาศที่นี่ ฉันหายใจหายใจไม่ออกรอก

คัชชูสันเตี้ยสีดำ คู่ประจำที่เข้าใจ สาวเท้าพาร่างที่ไร้ซึ่งความมั่นใจของ ฉันเดินผ่านร่มไม้ใหญ่บนฟุตบอลบาส ไปจนถึงประตูรั้วสีขาว นีละ สถานทูตเนเธอร์แลนด์ แต่ประตูยังไม่เปิด ฉันยืนฟังข้างกำแพง รอ เช่นเดียวกับคนที่ยืนรออยู่สองสามคนก่อนหน้า เริ่มสับสนขึ้นมาอีก ตกลงฉันจะไปทำไม ผู้ชายคนนั้นมีอะไร เธอรักเขาหรือ หรือว่าแค่หลงไป กับสัมผัส กับความหวังที่เขาให้

+++++

“มา” เด็กหนุ่มหน้าผอมยาวกรามใหญ่ แกรมหัวฟูเพราะเพิ่งสระผม จ้องหน้าแม่ เมื่อเธอวางหนังสือพิมพ์ลงพับวางไว้ข้างจานอาหารเขี่ยยามสายๆ ที่เรียกว่า บรันช์ “คือว่า” มารดาต่อ “ผมจะให้แฟนมาเที่ยวที่นี่” “แฟน” คนเป็นแม่ขยับเบาะใต้ที่นั่งให้พอดีกับน้ำหนักตัว “ผู้หญิงใจแตกจากประเทศด้อยพัฒนาที่แกลไปเที่ยวฤดูร้อนมา” “ติดใจอะไรกันนักหนา” “แม่ละก้อ” คนเป็นลูกถอนหายใจเหนื่อยหน่าย “ประเทศเขาก็ไม่ต่างอะไรกะเรา เพียงแต่ว่าการพัฒนาด้านสาธารณสุขและสังคมมันยังไม่ดีเหมือนบ้านเราเท่านั้นเอง” ลูกชายพยายามชวนเชื่อ “แล้วเขาก็เป็นผู้หญิงดีนะ” เรนซ์นึกถึงสาวน้อยที่นอนตัวสั้นอยู่ในอ้อมแขนเขา กะอีแค่จูบยังกลัวชะขนาดนี้ ฮีฮี เขาคิด ใจจริงมีแผนมากกว่านั้น คราวนี้ได้รู้จักกันแน่

“แล้วยังไง ก็ให้มาสิ” “แม่ก็รู้ว่าผมเพิ่งทำงานก็อกแวกเท่านั้นเอง แกรมยังเพิ่งเข้าปีหนึ่งอีก” “รู้ตัวอย่างนั้นก็ดี” “ผมเลยต้องขอความช่วยเหลือหน่อย ให้เอดูวาร์ดกะมาเป็นคนรับรองแฟนผมมานะ” “หยุดเลย เจ้าเรนซ์” แม่พรวดออกมา “แกรู้จักเขามากก็เดือนไม่ถึงสองเดือนดี แกคิดว่าพ่อแม่เป็นใครจะต้องไปรับรองผู้หญิงไม่มีห้วนนอนปลายเท้า พวกผู้หญิงพวกนี้มาขายตัวกันอยู่ในบ้านเราเต็มไปหมด สุดท้ายกลายเป็นปัญหาของรัฐบาล” “แม่ ... ลูกชายเสียงอ่อน เขาเป็นนักศึกษาเรียนดี มีงานทำด้วย คงไม่คิดสั้นหรอก” “ครั้งเดียวนะ” ลูกชายบอก “ช่วยผมหน่อย ถ้าพ่อกะแม่ได้เจอเขาก็จะชอบเขาเอง” “ผมชอบเขาเพราะเขาจริงใจ มีอะไรก็คุยกันได้ น่ารักมากๆ เขาเปลี่ยนแปลงชีวิตผม” คนเป็นพ่อหันมาจากหน้าจอกอมพิวเตอร์ในที่สุด “คนที่เราส่งอีเมลหาทุกวันเนี่ยหรือ” เอดูวาร์ดยิ้ม ลูกชายบ้านนี้ได้ดาสีเขียวสดใสเป็นประกายมาจากพ่อไม่ผิด เขาเห็นลูกชายนั่งยิ้มทุกครั้งเวลาที่ขอยืมคอมพิวเตอร์ใช้ พักนี้ไอ้ตัวแสบเริ่มไปหางานทำ หนักเอาเบาสู้อาณาจารย์ค่าโทรศัพท์ แสดงว่าผู้หญิงคนนี้ต้องมีอะไร ทำให้ลูกชายเปลี่ยนไป “น่ารักดีนะ ดูซื่อๆ ดี ตัวจริงเหมือนในอินเตอร์เน็ตนี่แหละ” สำหรับเรนซ์ คำถามนั้นคือคำตอบตกลงจากพ่อเขา

“ลิลลี่ที่รัก คุณเตรียมรถรับเอกสารได้เลย พ่อแม่ผมไฟเขียวแล้ว” เสียงหนุ่มที่ฉันเรียกว่าแฟนมาได้เกือบสองเดือนดีใจมาตามสาย “โอ พระเจ้า แต่มีมันหกโมงเช้าเองนะ ขอฉันนอนต่ออีกสองชั่วโมงเหอะ ฉันเป็นคนต้องนอนเยอะ” อะไรกันนี่ เมื่อคืนเพิ่งจะป็นรีพอร์ตเสร็จ ตอนตีสอง ดันโดนปลุกตั้งแต่เช้า แข็งจิต ยัยเจเน็ทพายมือมาทางด้านฉัน ทำท่ารำคาญเสียงอู้อี้แต่เขาดูด้วยเหมือนกัน “วีซ่ามันต้องรอสามวันทำการนะ” เขาโวยวาย “รู้แล้ว” ฉันเรียนมานะเรื่องแบบนี้ “ไปขอซะเลยนะ เร็วๆ ผมรอไม่ไหว” “ถ้ายังงั้นก็ไปขอก่อนบินสักสามวันก็ยังได้ ยิ่งงวันที่ยืนก็เป็นวันเดิม”

ฝ่ายโน้นอึ้งไป

“แค่นี้จะ งามมมม” ฉันหลับต่อ

หลังจากตกลงกับเพื่อนเรื่องโดดเรียน และฝากกันจดโน้ตวิชาต่างๆ ในวันนั้นได้ ฉันก็มายืนอยู่หน้าสถานทูตวันนี้แหละ

ในที่สุดประตูสูงก็เปิดออก พี่ผู้ชาย แต่งตัวดูยังงี้ ก็รู้ว่าเป็นยาม หันมาเชิญผู้มาขอวีซ่าที่ยืนรอกันอยู่ประปรายเข้าไปข้างใน

“น้องนักเรียน มาขอวีซ่าอะไร” ยามก้ามใหญ่ วางท่าเจ้าหน้าที่สอบถามเต็มที่

“ไปเที่ยวช่วงปิดเทอม สามอาทิตย์ค่ะ” ฉันยกมือไหว้ ทำท่านอบน้อม คนที่อยากใหญ่ เราต้องจัดไป อ่อนน้อมเข้าสู่

“จ้ะเอาคิวไปแรกๆ เลย มารอนานแล้วนี่เรา”

ฉันยิ้ม ดวงดีแต่เข้าแล้วเรา

พี่ยามจะรู้ได้ไง ว่าที่หน้าประตูใหญ่ นั้นใครมาก่อน แต่ยังงี้ก็ตามฉันได้เบอร์สี่

โอหยา เบอร์สี่ วิชาภาษาอังกฤษมันเลขไม่ดีชะด้วย ตายๆๆๆ เลขนี้ ตายสถานเดียว สงสัยความช่วยเหลือเข้ามาเยือนแต่วัน

ห้องนั่งรอปรับอากาศไว้อย่างเย็น ฉันว่า เขาคงเตรียมผู้ที่จะไปเนเธอร์แลนด์ให้ชินกับอากาศปกติประจำวันของที่นี่เป็นแน่แท้

หนาวชะจนฉันต้องหยิบเสื้อโค้ตประจำคณะมาใส่อีกตัว

เหลือวุดคนที่มาร่วมนั่งรอในห้อง แต่งตัวกันทุกแบบ

พี่ผู้หญิงสาวๆ ที่ใส่เครื่องแบบธนาคาร คงจะลางานมาภาคเช้า มีนักธุรกิจด้วยแน่ๆ อย่างคุณผู้ชายใส่สูท สงสัยจะไปดูงาน

ส่วนกลุ่มที่นุ่งสั้นเบียดสะกาดนี้ ไม่ต้องบอกก็รู้ว่ามึบฝรั่ง ฉันคิด

มึบฝรั่ง

มึบฝรั่ง

คำนี้สะท้อนกลับมาในใจ

“เดี่ยวแกก็คงมีมึบฝรั่งไปด้วยอีกคน” มินเคยวิจารณ์ไว้ เมื่อฉันบอกว่าจะไปหาเรนซ์

“หมายความว่าไง ไร้มิน” เจเน็ทเป็นเตี๊อดเป็นร้อนแทน

“ก็ไม่ใช่” มินดีเป็นผู้หญิงรักษานวลสงวนตัวอย่างมากมาย และเธอภาคภูมิใจเสมอที่จะบอกใครๆ ว่าคุณพีนัยสุดที่รัก ตั้งแต่คบกันมาสองปี ไม่เคย ไม่เคยแตะต้องเธอแม้แต่ปลายเล็บ “พวกฝรั่งมันเห็นเรื่องเชกส์เป็นเรื่องไม่มีค่า แยกไปทำตัวไม่มีค่า มันก็คิดแค่นั้นแหละ”

ฉันตัวขาไปชั่วขณะ

การเป็นแฟนกัน หมายความว่าจะต้องมี ... เอ้อ ... มีแบบในหนังอะเธอ เอ้อ.....

ฉันจะรอดไม่เนี่ย เจเน็ทบอกว่า ไม่ ก็คือไม่ ได้ก็คือได้ พุดให้เด็ดขาด แค่นี้ สั้นๆ

เพื่อนบอกยังงั้น แต่ฉันจะทำได้ไหม

หมายเลขสี่คะ หมายเลขสี่คะ

เจ้าหน้าที่ผมสั้นใส่แว่นเรียกขึ้นมา ฉันหยุดฟังเจ้ผมสีไม่กวาดที่จิบปากจิบคอ โข้วแหวนเพชรแพรวพราวบนนิ้ว กวาดเอกสารทั้งหมดเรียงตามลำดับ (ที่คิดว่าน่าจะเป็นยังงั้น) ยกมือลาเจ้เสียที่หนึ่ง แล้วเดินไปตามช่องทางหน้าต่างที่คุณเจ้าหน้าที่เธอเรียก

“สวัสดีค่ะ”

เธอไม่พูดอะไรตอบ แต่กรีดนิ้วขึ้นมา ชีบใบสมัครขอวีซ่าของฉัน แล้วหยิบไปดู

ฉันยื่นเอกสารทั้งหมด วางไว้ที่ตรงหน้าให้เธอเลือกเอง ส่วนตัวไม่รู้อะไรดี

เมื่อก็ พี่ผู้หญิงหลายคน บอกว่า เขามาขอสี่ห้าหนแล้วก็ไม่ผ่านสักที เจ้าหน้าที่ชกยังกะเป็นตำรวจ

ฉันเริ่มผวา ทันทันที่พี่คนสวยเกษียณกรอบแว่นที่ตกลงมาให้ขึ้นไปที่ตั้งตามเดิม

เจ้แกกรีดนิ้ว ดึงเอกสารมาดูทีละใบๆ รวมถึงทรานสคริปต์ของฉันด้วย

“ใช่ใบจริงเลยหรือ” เธอถาม

“คะ อาจารย์ที่ปรึกษาบอกว่า ละเอียดกว่าหนังสือรับรองความประพฤติแต่เพียงอย่างเดียวคะ”

“ฉันไม่ได้ถามรายละเอียด” เธอกล่าวกลับ

ฉันนิ่ง ไม่พูดก็ได้วะ

ใบต่อมาเธอดึงสำเนาพาสปอร์ตของเอดัวร์ตออกมากอดแว่นมอง

“คะ” ฉันถาม

“แฟนมีอายุนะนี่”

“เอ่อ คือว่า อันนี้เป็นคุณพ่อเขาอะคะ ของเขาดิฉันแนบไว้พร้อมกับจดหมายเชิญข้างหลังคะ”

พี่เจ้าหน้าที่ทำปากขีตใจนิดหน่อย แต่ไม่มีเสียงอะไรออกมา เธอรีบพลิกไปด้านหลัง จดหมายพิมพ์จากอีเมลรีเปลา

“เปลาคะ พิมพ์แต่ ส่งมาจากที่โน่น”

“ไหนละลายเซ็น” เธอตวาด

เอาแล้วไม่ละ ฉันทอดสาห์เช็ดทุกอย่างมาอย่างดี ดันมีแฟนสะเพรา ขนาดอดสาห์ไม่ให้เขียนกะมือแล้ว กลัวเจ้าหน้าทีพิจารณาว่าจะแกะอักษรยุโรปโบราณออก คงใช้เวลาอ่านอีกสามเดือน เห็นแว่ววิชาไม่ผ่านมาร่ำไร เพราะพีเรนซ์ลึ้มลายเซ็นรีนี่

ฉันทันนี่

หลังจากอ่านจดหมายอย่างรวดเร็วฉันทันนี่ทิ้ง กับความสามารถในการสแกนเอกสารของคุณพี เธอก็รวบเอกสารทั้งหมดเข้าด้วยกัน แล้วบอกฉันทันนี่ว่า “จ่ายเงินช่งติดกัน”

“ถ้าวิชาผ่าน หนูขอรับบำนาญนี้เลยนะคะ” ฉันทันนี่หน้าเข้าไปชิดกระจก ไม่ได้ถาม แต่ใช้วิธียื่นยันคำตอบ แรงไม่ละ ไม่รู้จักเด็กเรียนเอกการทองเทียวชะแล้ว

เจ้แกมองลอดแว่นมา

“กลับลงใต้คืนนี้หรือ” เสียงเธอนุ่มลง “จันบ่ายนี้มารับ”

+++++

“ไม่จริงใช่ไหมยยยย” เจเน็ทกรี๊ดมาตามสาย เมื่อฉันทันนี่โทรไปบอก

“ช่วยหน่อยเถอะเพื่อน กระเป่าเอกสารฉันทันนี่อยู่ที่ออฟฟิศทัวร์ ยังไม่ได้บินเลยเนี่ย”

บริษัทรถตู้ ที่ฉันทันนี่ได้ ดันเสีย เลยให้บริการรถยนต์ส่วนบุคคลแทน มันก็คงจะดูหรูเร็ดดี ถ้าพีคนขับไม่ทิ้ง กระเป่าเงิน และเอกสารฉันทันนี่ไว้ที่เคาน์เตอร์ไม่ได้หยิบมาด้วย ฉันทันนี่ก็บ้า มั่วแต่รีบไม่ได้ดูอะไรเลย นึกว่ากระเป่าอยู่หลังรถหมดแล้ว

วินาทีแรกที่ฉันทันนี่รู้ว่าไม่ได้บินกะไฟลท์ที่จองไว้ มือเท้าฉันทันนี่เริ่มอ่อน มันล้า และท้อไปหมด

ฉันทันนี่จองเที่ยวบินเวลาหกโมงกว่าเอาไว้ กะว่าจะได้ไปถึงสนามบินล่วงหน้ามีเวลามากมายก่อนเครื่องของไชน่าแอร์ไลน์จะบินต่อไปยังอัมสเตอร์ดัม เมืองแห่งร้านเพชร จักรยานตกคลอง ผู้หญิงใจเด็ดในตู้คอมแดง และกัญชา (มันมีชื่อเสียงเรื่องอื่นด้วยรี เมืองนี้)

โชคช่วย เด็กปีสี่การโรงแรมอย่างฉันทันนี่ มีรุ่นพี่ทำงานสายการบินมากมาย ฉันทันนี่ไปเกาะเคาน์เตอร์ขอเปลี่ยนตัวเครื่องบิน โดยไม่ต้องเสียเงินเพิ่ม ไปเป็นรอบ 20:40 แทน ยัยเจเน็ทกระหืดกระหอบวิ่งเข้ามา

“แก นะ แกๆ แก่ ตอนแรกฉันทันนี่ถามแล้วว่าจะให้ขับรถไปส่งรีเปลา แกก็บอกว่าจะไปเอง” เจเน็ทยกแบ็คแพ็คใบเล็กของฉันทันนี่มาฟาดใส่ฉันทันนี่พลาบ หอบพลาบ

“สุดท้ายฉันทันนี่ต้องชิงเหล็กแกกโค้งเอากระเป่ามาให้แก” มันทำหน้าที่เหมือนจะร้องไห้

ฉันทันนี่กอดเพื่อนรักไว้ ประทับใจที่ก๊นชนเธอใหญ่จริงๆ กอดแทบไม่รอบ

“แหม แกก็ได้มาส่งฉันทันนี่ขึ้นเครื่องใจ ถ้ามีอะไรจะโทรบอกนะ ดูแลกระตักน้ำดีๆ แล้วฉันทันนี่จะบอกพ่อหนูมหลอของแก ว่าแกคิดถึง” ฉันทันนี่ลืวดา

เครื่องของการบินไทยจากภูเก็ต แลนดิงเรียบร้อย เข้าสู่สนามบินแห่งชาติดอนเมือง ฉันทันนี่ไปนั่งตอรถเช็คอินไฟลท์ต่อไป ตั้งแต่เกิด ฉันทันนี่ไม่เคยมาที่ดอนเมืองสักที ตอนเด็กๆ ก็มีแต่บินจากบ้านไปทางใต้ ลงสิงคโปร์ มาเลเซียไปโน่น สนามบินนานาชาติของประเทศไทยที่ดอนเมืองนี้ใหญ่ดีแท้ ร้านขายของก็มากมาย แต่ฉันทันนี่มีของฝากไปเต็มกระเป่าแล้วนี่ ไม่ต้องซื้ออะไร

เวลาเกือบตีสองกว่า เครื่องบินฉันทันนี่ได้พุ่งทะยานสู่ฟ้าต่างประเทศ ครั้งแรกที่ฉันทันนี่ขึ้นเครื่องบิน เป็นการเดินทางไปนิวซีแลนด์ มันทำให้ชีวิตฉันทันนี่เปลี่ยนไปตั้งแต่วันนั้น และการขึ้นเครื่องบินครั้งที่สองนี้ ก็ทำให้ชีวิตฉันทันนี่เปลี่ยนไปอีก แต่ในเส้นทางที่ฉันทันนี่ไม่แน่ใจว่าฉันทันนี่เลือกเองรีเปลา

ทุกๆ สิบนาที ฉันทันนี่พยายามจะเช็ด ว่าเครื่องบินได้เข้าใกล้จุดหมายปลายทางเข้าไปมากแค่ไหนแล้ว หลังจากดู wild wild west ของคุณพีวิล สมิต จบไปฉันทันนี่สุดที่จะฝันหนังตาตัวเองไว้ได้อีก มาตื่นอีกที ก็ได้ยินเสียงจ๊อกแจ๊กจอลแฉ ยังกะยานไชน่าทาวน์ อาหารเข้านั่นเอง แอร์โฮสเตรสสาวสวยคนไทย หยิบผ้าเย็นส่งให้ฉันทันนี่ที่เพิ่ง

จิวเจี้ยนตื่นขึ้นมา ในขณะที่ทุกคนจะเริ่มทานอาหารแล้ว เหมือนออมเล็ตรสชาติอาหารกล่อง (คือไรซิ่งรสชาติ) แต่ร้อนๆ วางลงให้ตรงหน้า ฉันเลือกกาแฟ และไม่เอาน้ำส้ม เพราะตอนนี้ท้องไส้มันปั่นป่วน พอรู้ว่าอีกไม่ถึง ชั่วโมงก็จะลงจอดแล้ว

เนเธอร์แลนด์ แผ่นดินที่มีความหมายตรงกับชื่อที่แปลว่าต่ำ จากเบื้องบนท้องฟ้า ทุกแห่งดูเขียวขจีได้ฝันหมอก บางช่วงมีคลองน้ำขุดเข้าหากันเหมือนร่องสวนผลไม้ หมู่บ้านเล็กๆ ปรากฏใกล้เข้ามา แล้วฉันก็ร่อนลงกับโบอิง ลำใหญ่สูสนามบินที่ต่ำกว่าระดับน้ำทะเลหกเมตรกว่า

สกีโบเวลแอร์พอร์ต ครั้งแรกของฉันอีกแล้ว ครั้งแรกมักจะเป็นประสบการณ์ใหม่ๆ ที่ดีเสมอครั้งแรกในยุโรป ทวีป ที่โรแมนติกที่สุดในความคิดผู้หญิงช่างฝันแบบฉันเลยเนี่ย

“น้องๆ เคยมาฮอลแลนด์รีเปลา จะไปถูกไหมนั้น”

พี่คนนึงแต่งตัวท่าจะหนาวมาก เพราะเธอใส่เสื้อกันหนาวแบบกันลม ที่คอเสื้อก็ขนสัตว์ ท่าทางเธอคงสงสาร ปนสมเพชที่ฉันหันมองรอบตัวไปตลอดทาง

“ครั้งแรกคะพี่” ฉันตอบไป ใจก็ลุ้นๆ ว่าเรนซ์จะมารับรีเปลา

“ต้องไปผ่านที่ตรวจวีซ่าก่อนนะ” พี่สาวชี้ให้ดูทาง แล้วดึงฉันให้เข้าไปต่อคิวท้ายเธออย่างไว

“คนไทยมีน้ำใจ” ฉันคิด ทำตามไปเรื่อยๆ

“ชาวอดีตก๊าบ” ตม. ผมทองคำสีฟ้า พูดไทยแล้วยกคิ้ว ยิ้มให้ฉันอย่างน่ารัก

“โอ้ววว ผู้ชายชาตินี้หน้าตาดีทุกคนหรือนี่อะไร”

เขารับพาสปอร์ตฉันไปเปิดดูหน้าที่มีวีซ่า “มาทำอะไรที่นี่ครับ”

“มาเที่ยวคะ ตอนนี้ไทยแลนด์ปิดเทอมคะ” ใครจะไปบอกว่ามีแฟนแล้ว อีอีอี ฉันนี่ คิดอะไรกัน

คุณตม. ยังยิ้มหวาน ส่งพาสปอร์ตและตัวเครื่องบินสอดคืบมา “Enjoy your stay” เขาอวยพรให้

“โอ้ นี่กว่ายากนักหนา” ฉันแ่ค่คิดนะ ใครจะกล้าพูดออกมาละ

ต่อไปยังที่รับกระเป๋า ถึงฉันจะไม่ได้เดินทางไปต่างประเทศบ่อย แต่การมาเลือกเรียนสายการโรงแรม ทำให้ เรื่องหลายๆ อย่าง เคยผ่านหู ผ่านตาเรามาก่อน ฉันเล็งหาจอมอนิเตอร์ที่แจ่มสายนที่มาจากเที่ยวบิน CI รอ อยู่เกือบชั่วโมง กว่าจะได้กระเป๋าผูกโบว์ของตัวเอง

9:40 เบิ่ง ฉันเดินผ่านช่องศุลกากรออกไปโดยไม่ได้แม้แต่จะสังเกตว่าปกติแล้วมันมีสองช่อง เขียวกะแดง แล้ว นี่เดินออกช่องไหนมากี่ไม่รู้

ทางเดินใช้เวลาแค่ก้านหายใจ ทันทีประตูเลื่อนอัตโนมัติแยกออกจากกัน ด้านหน้าสุด เรนซ์ยืนยิ้มอยู่ ยิ้มแบบ เดิม เหมือนในรูปถ่ายติดพาสปอร์ตของเขาที่ฉันหยิบขึ้นมาดูในวันแรกที่เจอกัน ยิ้มแบบทุกๆ วันที่เราพบหน้ากัน ตอนยังอยู่ภูเก็ต

วันนี้เขาใส่เสื้อเชิ้ตใหม่ญี่ปุ่นสีน้ำเงินวาว กางเกงขายาวเรียบๆ แต่วานน่ารักสุดๆ

“คืออ้ออ” ฉันไม่รู้จะพูดอะไร อยู่ดีๆ จะติดอ่างขึ้นมากี่วันนี่วันแรก

“กระเป๋าคุณ มีแค่เนี่ยแหละ” เขารับมาคว้าทั้งสองกระเป๋าไป แบ็คแพ็คของฉันถูกสะพายเพื่อให้มือเขาอีกข้าง วาง มาคว้ามือเย็นๆ ฉันไปจับ

ฉันเริ่มกลัว รู้สึกเหมือนเจอคนแปลกหน้า รอบๆ ตัวมีแต่คนสูงๆ ผมสีทอง เต็มไปหมด เร็ดจริงๆ เมืองนอกของ แท้

เรนซ์เดินมาหยุดที่หน้าตู้ขายตั๋วรถไฟ เวลาเดียวกับที่ฉันนึกขึ้นมาได้ ว่าไม่ได้แลกเงินยูเอสมมาเป็นกิลเดอร์

ฉันเริ่มใจเสีย ที่ต้องเดินกลับไปหาร้านแลกเงินใหม่ เกือบสิบห้านาที

เวลาที่ทำให้ฉันค่อยๆ ชินกับเจ้าของมือที่จับมือฉันไว้

ฉันแอบบิบบเบาๆ ทำให้เรนซ์ก้มลงมาดู

“เป็นอะไรไป” เขาถาม แล้วเขาก็ยังถามประโยคนี้เสมอทุกวันมาเป็นเวลาสิบปีแล้ว แม้ว่าเดี๋ยวนี้เขาจะเลือกที่จะ พูดตัดซี่กับฉัน แต่คำว่า “เป็นอะไรไป” จะต้องใช้ภาษาไทยพูดเสมอ

“ไม่ได้เป็นอะไร อยากรู้ว่าไม่ได้ฝันไป”

เขายิ้มปากกว้างอีกแล้ว ก้มลงมาจับกลางหน้าผากฉันที่นิ่ง แล้วก็ดึงตั๋วรถไฟออกมาจากตู้ขายสีเหลืองอ้อย ที่ ทำให้ฉันนึกถึงเจ้ามือถือรุ่นกระตักน้ำที่อยู่ในเมืองไทย และเจเน็ตเพื่อนรัก

“รถไฟอยู่ใต้สนามบินเลยหรือนี่” ฉันถามเมื่อเรนซ์ชี้ทางให้ลงบันไดเลื่อนไป

ที่นี้เทคโนโลยีสุดยอดจริงๆ คิดว่าสนามบินต่ำกว่าน้ำทะเลมากแล้ว ยังมีรถไฟวิ่งอยู่ใต้นี่อีก

เรนซ์หัวเราะชอบใจ “เดี๋ยวประเทศคุณก็มี”
“คงอีกชาติหนึ่ง ฉันคงต้องรอจนตายไปก่อน” ฉันประชด

“โอ้ว นี่คือรถไฟหรือ” ฉันอ้าปากค้าง ตกตะลึง เมื่อรถไฟสีเหลืองรื้อน้ำเงิน วิ่งเข้ามาใกล้ จนจอดสนิท
“มันวิ่งด้วยอะไร ทำไมเจียบอย่างนี้” รถไฟไฮเทคอย่างนี้ ประเทศนี้เก่งจริงๆ ฉันเริ่มประทับใจซะแล้ว
“มาเถอะ” เรนซ์ดันกระเปาะขึ้นไปบนรถ ก่อนจะผลักฉันให้ออกจากการยืนขวางประตูที่คนกำลังกรุลงมา
บนที่นั่งรถไฟ เรนซ์โยนกระเปาะใบเล็กขึ้นไปบนที่วางสัมภาระ แล้วผลักใบใหญ่เข้าไปหลบอยู่ระหว่างเก้าอี้ผู้
โดยสารที่หันหลังชนกัน ฉันไม่รู้จะนั่งฝั่งไหน ในที่สุดเขาก็ดึงฉันนั่งลงข้างๆ รถไฟวิ่งอยู่ในอุโมงค์มืดเกือบสิบ
นาที วิววิวทัศนียภาพก็ค่อยปรากฏแก่สายตา

อากาศต้นเดือนตุลาคมหนาวเหน็บ วันเดียวกันนี้เมื่อสิบปีที่แล้ว ฉันยังจำได้ดี ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง
รถไฟวิ่งตามเส้นทางจากสกีโบล เพื่อไปจอดที่เมืองโลยเดิน สองข้างทางเป็นทุ่งหญ้า ที่เรนซ์บอกว่า ฉันอาจ
จะได้เห็นดอกทิวลิปสวยๆ ที่ฉันชอบ ถ้ามาในเดือนเมษายน บ้านฟาร์มหลังเล็กๆ เหมือนบ้านตุ๊กตา กังหันลม
เก่าๆ ที่ฉันเคยเห็นบนจิกซอร์ น่าตื่นตาตื่นใจ

ทุกครั้งที่ฉันเห็นอะไรสวยๆ ฉันก็อดไม่ได้ที่จะดึงเสื้อเรนซ์ แล้วเขาก็ก้มลงจับหน้าผากฉันอีกหนึ่งที ทุกครั้งไป
“นั่นเดนฮาก” เขาบอก เมื่อรถเริ่มเข้าสู่ตัวเมืองอีกครั้ง
เดนฮาก เป็นเมืองที่มองไกลๆแล้วทันสมัยมาก ตึกรูปร่างประหลาด สีสนักประหลาด
“โมเดิร์นเหมือนกรุงเทพเลย” ฉันว่า
“ไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นที่อยู่ของพระราชวัง และที่ทำการรัฐบาล มันน่าจะเป็นตึกเก่าๆ โบราณๆ” ฉันบอกอีก
“ไว้สักวัน เรามาเดินดูกัน” เรนซ์รีบให้สัญญา

“เมืองนี้ละ” ฉันชี้ไปอีกด้าน เมื่อรถวิ่งออกจากเดนฮากมาได้ประมาณสิบห้านาที
“เดลฟท์ เมืองที่ทำกระเบื้องลายคราม” เรนซ์ตอบ ทำหน้าเฉยๆ
“กระเบื้องลายครามมันมาจากประเทศจีนตั้งหาก” ฉันแย้งตามความรู้ที่ได้เรียนมา
“ผมก็ไม่ได้ว่าอะไรนี่”
“เมืองนี้มีโบสถ์ที่ฝังศพราชวงศ์นี่นา”
“นั่นไง โบสถ์ที่สูงๆ สีเทาเรียกว่าโบสถ์ใหม่”
“คุณนี่ก็ไม่ได้โง่เนอะ” ฉันเริ่มกล้าแซว
“ขอโทษถ้าหน้าตาผมเป็นยังงั้น” เขาเลยเอากลับ
“อีกแป๊บเดียวก็ถึงแล้ว” เขาบอก “รู้สึกไงบ้าง”
“เหมือนกลับบ้านเลย” ฉันหลุดปากออกไปแบบไม่ได้คิด
“คุณเคยอยู่ที่นั่นมั๊ย สมัยที่ฮอลล์แลนด์ยังอยู่ใต้ทะเล” เรนซ์เอาหน้าเข้ามาใกล้ๆ แล้วป้องปากทำท่ากระซิบ
“ชาติที่แล้ว คุณเป็นม้าน้ำ ฮ่าๆๆๆ”

เราเปลี่ยนรถไฟที่สถานีอเล็กซานเดอร์ เรนซ์บอกว่าชื่อฟ้าชายองค์ใหญ่ของราชวงศ์ออเรนจ์เยอะนาสเขา โอรส
องค์โตของสมเด็จพระราชาธิบดี ฉันก็ได้พยักหน้าหงิกๆไป
ย่านนี้เป็นย่านใหม่ เป็นพื้นที่ต่ำกว่าน้ำทะเลที่เตรียมไว้สำหรับให้น้ำท่วม
“หา อะไรนะ” ฉันงง
“คนที่อยู่ที่นั่นเขารู้แล้วว่าถ้าหากเขื่อนแตกน้ำท่วม ย่านนี้ไม่รอดแน่นอน” เรนซ์บอกหน้าตาเฉย
จากสถานีรถไฟ เราลงบันไดมาข้างล่าง แล้วพบกับรถไฟเล็กอีกแบบ
“เขาเรียกเมโทร” เรนซ์แนะนำ แล้วรีบผลักฉันให้หลบออกฝั่งคนที่เดินสวนออกมาจากรถ

“อ้อ เดี่ยว” เขาดูเหมือนจะนึกได้เมื่อประตูรถปิด “คุณยังไม่มิดัว”
“เข้าไปแล้วละเรนซ์” ฉันละเหยใจ
รถค่อยๆ เคลื่อนตัวออกจากสถานี เรนซ์นั่งลงบนเก้าอี้อะลูมิเนียมสีเขียวบนเมโทร แล้วดึงฉันให้นั่งลง แต่ฉันไม่
กล้า เพราะเพิ่งรู้ว่าตัวเองไม่มีตัว
“เขาจะตรวจแล้วมาจับฉันไม่มีนี่” ฉันเริ่มหวง
“เดี๋ยวคอนดัคเตอร์มา ผมจะบอกให้” เรนซ์จ้องตา “นั่งซะที”
“ก็สถานี” ฉันยังเป็นหวง เพราะไม่เคยทำอะไรที่รู้ว่าผิด (ไอ้ที่ทำมาตลอดเนี่ยผิดมหันต์) ฉันนึกขึ้นมาได้อีก
อย่าง ตายละ ไม่ได้บอกพ่อแม่เลยว่าจะมาฮอลล์แลนด์
“ผมนั่งรถเมโทรเส้นทางนี้ตั้งแต่เด็ก เจอคนตรวจสองหน” เขายิ้มแบบระอา แล้วรวบฉันลงไปจับให้นั่งซะที
“อ้อ” ฉันไม่รู้จะพูดอะไรดีไปกว่านี้ แต่นั่งไม่สนิทใจไปตลอดทาง

“ถึงละ” เขาหลุดลุกขึ้นยืน แล้วก้าวอย่างรวดเร็วออกไปจากรถ ยื่นมือออกมาให้ฉันตามไปจับ
แปลกคนแท้ ฉันคิดในใจ แทนที่รอเราแล้ว เดินไปพร้อมกัน
ทีหลังเมื่อมาอยู่ที่นี้ ฉันจึงได้เข้าใจว่า การเดินเรียงหน้ากระดานกัน ทำให้เกิดการจราจรในการขึ้นลงรถ
โดยสารของคนอื่น และเรียกว่า “เสียมารยาท”
จากสถานี ฉันเห็นร้านขายสัตว์เลี้ยง ร้านขายดอกไม้ ซุปเปอร์มาร์เก็ต แต่ละร้านมีขนาดเล็กๆ กว้างแค่ห้องเดียว
คนที่เดินเข้าออกซุปเปอร์มาร์เก็ตหันมามองฉัน บางคนโบกมือให้เรนซ์
“คุณรู้จักกันหรือ”
“ไม่รู้เหมือนกันว่าชื่ออะไร” เรนซ์บอก
เขาคว้าแอบเบิ้ลออกมาจากกระเป๋าเสื้อแจ็กเก็ตตัวเอง กัดไปคำหนึ่งก่อนจะนึกได้ แล้วส่งมาถามฉัน
“ไม่อะ กินไม่ลง ฉันรู้สึกผิดเวลา” ไม่ใช่ว่าฉันรังเกียจแอบเบิ้ลมีรอยกินแล้วแต่ว่ากินอะไรไม่ลงจริงๆ
ทางถนนซ้ายมือเป็นบ้านที่ติดกันเป็นพืด ถ้าบ้านไทยก็คงเป็นทาวน์เฮาส์แต่ละหลังมีหน้าต่างบานกว้าง ติดประตู
ฉันแอบมองเข้าไปในบ้าน เห็นทะเลไปถึงสวนหลังบ้าน ผ่านกระจกบานใหญ่เต็มฝาผนังอีกบาน ที่อีกฝั่งของบ้าน
“แปลกจัง มีแต่กระจก” ฉันพิมพ์ว่า
“เอาไว้รับแสงแดดใจ”

“ถึงละ” เรนซ์มาหยุดลงที่บ้านสองชั้นประตูสีแดง อยู่ตรงลานที่ดูเหมือนจะเป็นลานกลางชุมชนตรงนั้น
เขาเปิดประตูเข้าไปเอง โยนรองเท้ากองไว้ที่หลังประตู
บ้านที่นี้แปลก มีประตูเล็กๆ เปิดเข้ามาแล้ว ก็จะเจอประตูอีกตั้งสามประตู ฉันจัดการสำรวจ
เรนซ์เปิดประตูแรกที่ใกล้มือให้ดู
“อันนี้ห้องมิเตอร์” เขาหลบให้ฉันเดินลอดใต้แขนเขาที่จับประตูเปิดเอาไว้
“ทุกอย่างอยู่ในนี้ น้ำ ไฟ แก๊ส แสงสวิตช์ไฟควบคุมแต่ละห้อง แต่ละชั้น”
เขาขยับต่อไป “นี่ห้องน้ำ” ห้องน้ำเล็กๆ มีชักโครกอยู่กับอ่างล้างมือเล็กกระจิว ที่ข้างฝาแขวนปฏิทิน ไม่ระบุวัน
จันทร์อังคารพุธเลย
ฉันงง แต่ไม่ได้ถาม
“แล้วนี่” เขาบอก “ห้องนั่งเล่น มารูจักพ่อผมก่อน เอดูวาร์ด”
“เออ สวัสดิ์คะ ฉันเคยอีเมลหาคุณแฮ็ดแล้ว” ฉันไม่รู้จะเรียกค่าแทนตัวเองว่าไงดี
“สวัสดิ์จะ สาวน้อย” ลุงคนนี้ทำทางเป็นมิตรแบบรู้สึกได้

“มาก่อน ไปดูที่นอน” เรนซ์รุ่นหลังฉันกลับออกไปที่ห้องโถงหน้าประตู แล้วขึ้นบันไดแคบๆ ที่มีพรมปูไปตลอด
ทาง
ฉันโผล่หน้าขึ้นไป มีห้องอีกหลายห้องข้างบนนี้
เขาพากระเป๋าเข้าไปกองไว้หน้าเตียงที่จัดแล้ว
“อะ ที่นอนคุณ”
เตียงเล็กๆ นี้ตั้งอยู่ตรงหน้าตึกกระจกบานใหญ่ มีม่านสีขาวลายกระจุกกระจิม ฉันเดินเข้าไปใกล้ๆ ชะเง้อดูวิว
ข้างนอก เรนซ์วางกระเป๋าไว้ให้ข้างๆเตียง
“นอนไปเลย คุณเพิ่งเดินทางไกล น่าจะ jet lag”
“ไม่รู้สิ ฉันรู้แต่ว่าง่วง” ฉันไม่ปฏิเสธ

เวลาก็โมงไม่แน่ใจที่ฉันตื่นขึ้นมา เริ่มสังเกตห้องที่ตัวเองอยู่ ห้องเล็กๆ รกๆ เต็มไปด้วยภาพวาดสีสดที่ดูไม่ออก
ว่าเป็นอะไร บนชั้นหนังสือที่ปลายเตียงอัดแน่นไปด้วยหนังสือศิลปะ ที่เห็นก็มี Van Gogh แน่แล้วหนึ่งคน ฉัน
ได้ยีนกิตติศัพท์ของศิลปินตัดซ์ผู้อารักภคนนี้ดี ข้างๆ เบาะที่ฉันนอนเป็นเตียงสองชั้นทาสีเหลือง ชั้นล่างโดนใช้
เป็นโต๊ะเขียนหนังสือ ฉันเขย่งขึ้นไปดูชั้นบน เออ....ที่นอน

ฉันน่าจะลงไปถามเพื่อความชัวร์ ข้างล่างดีกว่า

พ่อแม่ลูกสามคนนั่งล้อมวงกันอยู่บนโซฟา ตอนที่แจ่มประตูห้องเข้าไปในห้องนั่งเล่น ผู้หญิงผมสีออกน้ำตาลคง
เป็นแม่ของเรนซ์ อนาคตแม่สามีตัวแสบที่ฉันหนีไม่พ้นแน่นอน เพราะเรนซ์บอกว่าตั้งแต่ก่อนฉันมา เธอก็
พยายามปฏิเสธสุดลูกดิบไม่ให้ออกไปไหนเลย
“เออขอโทษคะ หนูนอนนานไปหน่อย” ฉันรีบลูบผมให้เข้าที่ จัดเสื้อผ้าเหมือนพยายามจะรีดรอยยับให้เรียบ
“ไม่เป็นไรจ๊ะ” คุณนายวิคตอเรีย หันมามองฉันเต็มตา สายตาเธอไม่น่ากลัวอย่างที่เรนซ์ขู่ไว้
ฉันเพิ่งรู้ว่าคนตัดซ์เขาไม่ได้มีชื่อเดียว แล้วเรนซ์ก็มีชื่อที่มาจากชื่อแม่ของเขา วิคเตอร์ ส่วนอีกชื่อก็มาจากคุณ
พ่อ คุณแม่เรนซ์มีรูปหน้าที่ส่งต่อไปให้ลูกชาย ทำให้เรนซ์หน้าตาออกจะเหมือนผู้หญิง แต่ผมสีน้ำตาลอ่อนและ
ตาสีเขียวเหมือนพ่อ

“ฉันทำงาน เพิ่งเลิก แวะซื้อดอกไม้มาฝาก หนูต้องชอบแน่” คุณแม่(เรนซ์) รีบลุกเข้าไปในครัว หยิบแจกันใส่ดอกไม้สีน้ำเงินช่อใหญ่มาให้ถึงหน้าฉัน
“ขอบคุณมากคะ” ฉันเอื้อมมือไปแตะกอลิมันเบาๆ ไม่ได้คาดคิดว่าเป็นดอกไม้จริง เพราะสีมันแปลกไป
“ไม่เคยมีใครให้ดอกไม้หนูมาก่อน หนูชอบดอกไม้สีฟ้ากะสีด้า” ฉันรับแจกันมากอดไว้
“กินข้าวกันเหอะ ถ้างั้น” พ่อเรนซ์รีบลุกขึ้นเข้ามารวมตัวในครัวด้วยอีกคน

หลังอาหารเย็น เจเน็ตโทรมาหา ฉันไม่ได้คิดจะโทรไปหาคุณนายเพื่อนรัก แต่เธอเป็นห่วงซะขนาด
“หล่อน ถ้ามีซัมธิงรอก ฉันเอายาให้ไปแล้วนะ” เจเน็ตหลกส์ลุกตามมาตามสาย
“โอเคจ้า ดูแลตัวเองได้”
“บ้านเขาน่ารักเปล่า”
“ก็แปลกตาดีนะ”
“อย่าลืม เซย์ฮัลโลพอหนุ่มฉันนะ”
ฉันหัวเราะออกมา
“จริงๆ แล้วไม่ได้ห่วงเพื่อนเลยใช่ไหมแก”
“บ้า ฉันห่วงแกเรื่องหลัก ความรักเป็นรอง”
“คิดถึงเหมือนกันนะ ฝากมีมี มามาด้วย”
ฉันคุยแค่นั้น รู้สึกแปลกๆ ที่มีสายตาดูจ้องมองเวลาที่คุยภาษาไทย เขาจะคิดว่าฉันนินทาเรปเล่าเนีย

ฉันเดินเขย่งปลายเท้ากลับขึ้นไปบนห้อง
เรนซ์นอนพลิกหนังสืออ่านเล่นเล่มบางๆ อยู่บนเตียงฉัน
“เฮ้ยยยย”
ฉันทำเสียงสูง
“มาทำให้เตียงอบอุ่นไว้ใจ เวลาคุณมานอนจะได้ไม่หนาว” พีแกมีมขแบบนี่ด้วย
“คุณจะอุ่นเตียงฉันได้ไง อีอิ ฉันนี่แหละ personal heater ของคุณ” ฉันตวัดผ้าห่มลงมาคลุมเรนซ์แล้วลงไปนอนข้างๆ จนตัวชิดกัน แอบคิดในใจจะได้สักจูบไม่น้อ
เรนซ์โยนหนังสือขึ้นไปไว้บนผนังริมหน้าต่าง ผลักฉันลงไปนอน เอาตัวเองทับไว้ สองมือล้อมกรอบหน้าบานๆ ของชานนอน
แล้วก็จิบบบบ
ฉันลืมหืมตาขึ้นมา

ว่า ทำไมจูบที่ด่าละ
ไม่เป็นไร แค่นี้ก็ได้ ฉันพลิกตัวลงมาแล้วก็โอบเขาไว้แน่นๆ หนึ่งที่ ก่อนจะปล่อย (ขออนุญาตไม่งาม และเสียใจแทนแม่ยกด้วยที่ไม่มีติดเรทให้อ่าน อีอิ) แล้วร่นเขาออกไปนอกเตียง
“จะนอนละ” ฉันบอกแค่นั้น
แล้วตามมองคนตัวสูงกว่าตะกายขึ้นไปบนเตียงชั้นสอง
“Welterusten เวลเทอะริสเดิน” เขาบอกระวังหน้าลงมา
“เวลเทอะริสเดิน” ฉันตอบไป

ไม่มีเสียงนาฬิกาปลุกดัง แต่ฉันทนไม่ไหวต้องลุกขึ้นมาเอง เพราะตามเวลาไทยมันก็บ้ายแก่ๆแล้ว หลังจากพยายามเขย่าเรนซ์เท่าไรเขาก็ไม่ยอมลุกขึ้นมาจากที่นอนตัวเองซะที ดานี่ซี่เกียจ รึว่าการเดินทางเมื่อวานตอนไปรับฉัน มันทำให้เหนื่อยได้ขนาดนั้น
หารู้ไม่ว่าการเข้ามานอนหลับสบายอยู่ในห้องของชายหนุ่ม จะทำให้เจ้าของห้องหลับไม่ลงทั้งคืน
(นางสงสารนิ)

“ไปเดินเล่นกันดีกว่า” เมื่อฉันล้างหน้าแปรงฟัน แต่งตัวเสร็จลงมา พบเอดูวาร์ดยืนยิ้มอยู่ในห้องนั่งเล่น
“คุณเอดูวาร์ด” ฉันเรียก แล้วเปลี่ยนสรรพนามใหม่ “คุณพ่อเรนซ์ ไม่ต้องทำงานหรือคะ”
เขาส่ายหน้ายิ้มๆ ถึงแม้เขาจะต้องขอหยุดงานเป็นพิเศษ เพื่อมาดูแลเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ เพื่อนลูกชาย ก็คงไม่จำเป็นต้องบอก
“แป๊บเดียวนะคะ รองเท้านี้ใส่ยากชะมัด” ฉันพยายามทั้งดึง ทั้งยัดเท้าที่ใส่ถุงเท้าหนาเตอะลงไปในเรื่องเท้าหนา ยังกะรองเท้าทหารที่เพิ่งซื้อมาเฉพาะงานนี้เลยนะนั่น
“แฮกๆ”
“ใส่รองเท้านั้นลำบากขนาดนี้เลยเหรอ” เอ็ดพูดยิ้มๆ

"นิดหน่อยนะคะ" ฉันกระโดดตบสองที ให้มันใจว่า นิ้วเท้าเข้าไปอยู่ในตำแหน่งที่โอเค
"ไปเลยคะ"

ชายสูงอายุกว่า แอบอมยิ้ม

ฉันเริ่มมีความรู้สึกที่ดีกับลุงเอดูวาร์ดแล้วละ ตลอดทางลุงชวนคุย เต็ดลูกไม้ปาให้ฉันชิม แล้วก็ชี้ให้ดูเปิดและ
หงส์ในคลองข้างบ้าน

"นี่เปิดหรือคะ" ฉันวิ่งลงไปนั่งยองๆ ดูพวกมันตกใจพากันว่ายน้ำลอดใต้สะพานไม้ไป

"หัวสีเขียวนี่ตัวผู้แน่นอน" ฉันทำสอะเอว ชีมันอย่างภูมิใจที่รู้ดี

"ทำไมล่ะ"

"เพราะมันสวยกว่า" ฉันมันใจ

"ที่เมืองไทยไม่มีหรือ"

"มีคะ เป็นเปิดเสียง เอาไว้กินไข่"

"กินไข่เปิด" ลุงเอ็ดเลิกคิ้วบ้าง

"ไข่เปิดสีขาว เอามาตองให้เค็ม อร่อยมากๆ" ฉันยกนิ้วให้ดู

"อ้าว สีขาว ไข่ไก่ที่นี้ก็มีทั้งสีไข่ไก่ปกติและสีขาว" เอ็ดบอก "อาจจะเป็นไข่ไก่ก็ได้"

"ไม่หรือคะลุง ไข่เปิดจริงๆ" เปิดที่นี้ไม่น่าจะไข่เลยเน้อ ฉันคิด มันดูสวยเกินไป

"ชาวๆนั่นแหละหงส์" คุณลุงโบ้ยไปกลางสนามหญ้า ที่มีนกตัวใหญ่ๆ สีขาวสีน้ำตาล เดินกินหญ้าอยู่

"มันทำเหมือนวัวเลยคะ" ฉันหัวเราะก๊ากแล้วเตรียมวิ่ง แต่ลุงคว้าแขนไว้อย่างไว

"ระวังชี้หมา" ลุงเตือนเบาๆ "ที่นี่เป็นสนามให้คนพามาเดินเข้าส่วม"

โธ่ มีแบบนี้ด้วย ฉันคิด

เราค่อยๆ อ้อมเข้าไปใกล้หงส์ พ่อแม่ลูกครอบครัวนี้ ฉันรู้จักหงส์จากในรูป แม้จะเคยไปเที่ยวเมืองนอกมา แต่ฉัน
ไม่เคยเห็นหงส์สักตัวที่นิวซีแลนด์ มีแต่แกะ แกะๆๆ เต็มทุ่งไปหมด แม้จะมีทุ่งเขียวชอุ่มเหมือนกัน แต่หงส์
ขาวในทุ่ง กับแกะในทุ่ง บรรยากาศมันช่างต่างกันโดยสิ้นเชิง

หงส์นี้สวยจริงๆ เป็นสัตว์ที่ฉันชอบที่สุดในโลก

หงส์เป็นสัตว์ที่ซื่อสัตย์กว่ามนุษย์หลายๆคู่อีก มันจะไม่เปลี่ยนคู่อีกเลย ตลอดชีวิต

เมื่อไหร่ก็ตามที่คู่รักหงส์ขาว ได้ตัดสินใจเลือกคู่

มันจะอยู่ด้วยกัน เป็นคู่เสมอ

มีลูกด้วยกัน ทุกปี

ครอกแล้ว ครอกเล่า

คอยเลี้ยงดู ฟุ่มพักจนลูกเปิดขี้เหร่น้อยๆ กลายเป็นหงส์ขาวที่สง่างาม

แยกย้ายกันไปมีคู่ของตัวเอง

พ่อหงส์ แม่หงส์ จะอยู่ด้วยกัน

ตลอดไป

จนกว่าทั้งคู่จะตายจากกันไป

นิยายรักของสัตว์ปีก ที่ประเสริฐน้อยกว่ามนุษย์ แต่ฉันอยากให้มีมนุษย์ทุกคนเป็นแบบนี้จัง

เฮ้อ

บางทีคนเราก็ไม่ควรจะมีเงื่อนไขมากนัก กับการที่จะอยู่กับใครสักคน แค่หนึ่งชีวิต

ฉันคิดเงิบๆ ในใจ ปลายนิ้วคียตัวอักษรมากมายลงสู่จอคอมพิวเตอร์ หน้ากระดาษขาว โปรแกรมเวิร์ด หลังจาก
กลับเข้าบ้านมา นึกถึงสิ่งที่ได้เห็น

หงส์คู่เก่าที่ฉันเห็นตรงริมแม่น้ำ ระวังไปจ่ายตลาดทุกครั้ง มาเกือบห้าปี ตั้งแต่ย้ายมาอยู่บ้านนี้

วันนี้มันอยู่ตัวเดียวเสียแล้ว

คู่ของมันคงไม่ได้บินกลับมาด้วยเมื่อหน้าร้อนที่ผ่านมา ความคิดแว็บเข้ามาในใจ

หงส์ผู้นำสงสาร คงจะไม่รักใคร่อีกแล้ว

ฉันเองก็ไม่เคยเห็นหงส์จับคู่ใหม่ ลุงเอ็ดเคยบอกว่า หงส์เมื่อคู่มันตาย มันจะอยู่โดดเดี่ยวอย่างนั้นตลอดไป

เศร้าจริงๆ

คงเหมือนฉันในวันนี้

เวลาที่อยู่คนเดียว

รักจะยังคงยังอยู่ในใจ ถึงตัวไม่ได้อยู่ใกล้กัน

ฉันเดินจนพ้นสะพานไป แต่ยังคงหันกลับไปมอง
ดูไม่ออกว่าหงส์ไร้คู่อาจจะรู้สึกโดดเดี่ยว
เหมือนคนที่เดินสวนฉันไปมาริมถนนตอนนี้เลย
ใครจะรู้สึกถึงสิ่งที่อยู่ในใจฉันไหม

ทำไมต้องพูดออกมา ไม่รักกัน
สิบปีที่ผ่านมา ไม่เคยรักกันเลยหรือ
ฉันปาดน้ำตาทิ้ง
มันหยดลงไปใต้ม่าน้ำซึ่ เป็นหนึ่งหยดน้ำเล็กๆ
ลงไปรวมกับธารน้ำใหญ่ ที่จะไหลไปเรื่อยๆ ลงสู่ทะเล มหาสมุทร

ฉันก็แค่คนตัวเล็กๆคนหนึ่งในโลกใบกว้าง
การมีชีวิต เป็นอย่างนี้เอง

+++++

เราเดินกันไปจนสุดสนามฟุตบอลใหญ่ ไกลจากบ้าน จนมองเห็นแนวทาวน์เฮาส์เป็นบ้านหลังเล็กๆ เท่าตึกตา
ลุงเอ็ดมาแตะแขนฉัน ทักให้เงยดูบนฟ้า เมฆสีเทาลอยต่ำมาเป็นก้อน ในขณะที่แสงแดดยังส่องสว่างอยู่ เงามีด
เคลื่อนมาอย่างรวดเร็ว
"Typical Holland" ลุงบอก "เรากลับเข้าบ้านกันดีกว่า ก่อนฝนลงเม็ด"
ฉันไม่พูดอะไรมากกว่านั้น เพราะตอนนี้ก็หนาวจะแฉะอยู่แล้ว การได้กลับเข้าไปในบ้านอุ่นๆ น่าจะดี
แล้วพ่อคนข้างบนตื่นรึยังหนอ

ฉันตื่นเต้นรอไม่ไหว ที่จะเข้าไปในบ้าน เอ็ดเหมือนจะเข้าใจ เขาไขกุกแจกรีก แล้วเบี่ยงตัวให้ฉันเข้าไปก่อน
พอร่องเท้าหลุดพ้นไปได้ ฉันก็(แอบ)วิ่งจืดขึ้นไปดูข้างบนห้องก่อนอื่น
ประตูเปิด ฉันชะงักหน้าเข้าไป พยายามทำหน้าตาแบบที่ตัวเองคิดว่าน่ารักที่สุดแล้ว
ไม่มีใครอยู่
ฉันแค่ออกไปครึ่งชั่วโมงเองนะ
ชักร้อยใจ
เสียงลุงเอ็ดขึ้นบันไดตามหลัง กระแอมนิดนึง
"เรนซ์ไปโรงเรียนแล้วละมัง"
"คงจันทละคะ" ฉันว่า เขาบอกไว้แต่แรกแล้วว่ามหาวิทยาลัยเขาเพิ่งเปิดเทอมในเดือนนี้
บนหมอนฉันมีกระดาษฉีกจากสมุดกองอยู่ ทั้งหมดสีส้มแผ่น ไม่ใช่แค่สีหน้า
เอาละ ฉันมีอะไรให้ทำแล้ว วันนี้
กว่าจะอ่านนี้ออกหมด ก็ถึงวันสุดท้ายที่จะกลับเมืองไทยเลยทีเดียวนะ ฮีฮี

ฉันนั่งกินขนมปังรสชาติประหลาดต่างๆ กับน้ำชา (ก็รสชาติบอกไม่ถูกอีกเช่นกัน) แต่เอาเถิด อาหารบ้านเขา มัน
คงไม่ถูกปากเราไปซะทุกอย่าง พยายามอ่านจดหมายไป เพราะไม่รู้จะทำอะไรดีกว่านั้น
บ่ายสองโมงครึ่งตรงเผง ป้าวิกก็ ไขประตูบ้านเข้ามาบึ่ง ไม่พูดพลาฆ่าเพลง ตรงเข้าไปที่ประตูหนึ่งที่มุมห้อง
แล้วกดปุ่มเปิดไฟ
"ห้องเก็บสมบัติ" ฉันคิด
ห้องนี้มีถุงพลาสติกสารพัดขนาด ตัวหนีบ กระจังรูป ลังเบียร์ ขนมหูกก็ เส้นสปาเก็ตตี้ สารพัดชอส และผักกระ
ปอง
ป้าเบี่ยงตัวหลบให้ฉันมุดหัวเข้าไปมองด้วยความสนใจ
"เราจะไปจ่ายตลาดกัน"
"เรา" ฉันคิด

ฉันเองเข้าใจว่าป้าวิกต่อเรียไม่ค่อยชอบหน้าฉัน แต่ตลอดทางที่เดินจากบ้านไปจ่ายตลาดที่ซูปเปอร์มาร์เก็ต ที่
อยู่ตรงข้างสถานีเมโทรที่ฉันลงมาถึงวันแรก ป้าแกคอยแนะนำฉันให้เพื่อนบ้านรู้จักไปตลอดทาง
"อ้าว แม่คุณเรนซ์ พาเด็กที่ไหนมา"
"เพื่อนเจ้าเรนซ์มัน เขารู้จักกันตอนไปเที่ยว"
อย่างน้อยป้าก็ไม่ได้บอกว่า เขาไปเจอฉันที่เมืองไทย และไม่ได้บอกว่าเรนซ์ไปเที่ยวไหนมา
เด็กผู้หญิงผมเปียสีทองอ่อน ยืนเกาะกระโปรงแม่แน่น จากด้านหลัง ชะเง้อมาพูดอะไรกะแม่ตัวเอง
เพื่อนบ้านคนนั้นยิ้ม แล้วบอกฉันว่า "เธอบอกว่า ที่ติดผมหนูเกิด"

ฉันยกมือขึ้นมาจับ แล้วเอ่ยปากขอบคุณสาวน้อยตัวเล็ก เด็กฝรั่งที่น่ารักจริงๆ เหมือนตุ๊กตา เห็นแล้วอยากเกิดเป็นฝรั่งซะแล้วนิ ขอชาติหน้าตอนบ่ายๆ ก็ยังดี

เลี้ยวหัวมุมถนนออกสู่ถนนใหญ่ มีเด็กผู้หญิงอายุประมาณไม่น่าจะเกินสิบแปดสวนเข้ามา เอ็ดทักเธอซะก่อน

“อ้าว คิมจะเข้าไปที่บ้านหรือ”

“อ๊ะ ค่ะ” เธอชะงักเท่า หันมามอง

“เรนซ์ไปมหาลัยแล้วละ ไว้เย็นๆ ค่อยมา”

สาวน้อยหน้าหวาน ผมยาวสลวยสีน้ำตาลเข้ม หันหน้ากลับ ก่อนจะเอ่ยขอบคุณอย่างรวดเร็ว เปรยตามามองฉันแวบหนึ่ง

“ใครหรือคะ” ในที่สุดฉันก็เก็บความอยากรู้อยากเห็นไว้ไม่ได้

“คิม เพื่อนสาวเรนซ์” ลุงเอ็ดบอกฉัน ไม่ได้หันมามอง

เขามีแฟนแล้วนี่นา ฉันนึกในใจ น้ำตาลจะร่วงเผา

ดินะ ที่ฉันมาเห็นความจริงถึงที่นี่

เสียใจที่รู้ความจริงช้าเกินไป

ฉันโตนหลอกหลวง

อุตสำหรับมา

ฉันเดินเงยบไปตลอดทาง

“กินอะไรดี” ป้าวิคตอเรียถาม ทาลายความเงยบ

ฉันเงยหน้าขึ้นดู แผงผักสด ที่มีผักหน้าตาประหลาดๆ ที่ไม่เคยประสบพบเห็นในเมืองไทย

“อันนี้หนุ่จุก” ฉันรีบจิ้มลงไปทีบลิ้นลิ้นโคลี่ ชื่อมันเดาได้ Broccoli

“แต่ว่านี่อะไรคะ” ฉันดึงดอกไม้แห่งๆ หน้าตาเหมือนดอกบัวกำลังคลี่กลีบ ขึ้นมาดู

“อาร์ติโชคนี่นา” ฉันนึกออกแล้ว เคยเห็นตรงกลีบดอกอ่อนมัน ที่ยังสีเขียวๆ เขาเอามาตองน้ำส้มใส่น้ำมัน ฉันเคย

กินซะเยอะสมัยฝึกงานครัวอิตาเลียน

“ที่บ้านเราไม่ค่อยกินกัน” ลุงรีบออกปาก

“ไม่ค่ะ หนุ่แค่นี้ สนุกๆ” ฉันรีบวางดอกบัวเก๋ๆ นั้นลง

“ผักเดี่ยวไปซื้อข้างในซูเปอร์ก็ได้” ป้าวิกก็กระซิบบอกข้างหูฉัน คงเกรงใจคนขายผักที่ยืนรออยู่หน้าเคาน์เตอร์

“เลือกผลไม้ไปกินดีกว่า เอาที่แปลกๆ หนุ่ไม่เคยกินไง”

ฉันเหลือบไปมองกีวี

ผลไม้แสนสวย ที่ทำให้ฉันนึกถึงการไปต่างประเทศครั้งแรกสมัยอายุสิบเจ็ด ตอนนั้นฉันซื้อกีวีกินวันละเกือบกิโล

ทุกวัน เพราะพิสมัยหน้าตัดแว่นกลมๆ สีเขียวที่มีเม็ดดำๆ ประดับอยู่รายรอบ ถึงแม้ว่ามันจะเปรี้ยวไปหน่อย

แต่คราวนี้ไม่ดีกว่า

ฉันอยากลองนี่ตั้งหาก ลูกแพร์ ฉันเจอมันมีป้ายชื่อเขียนไว้ว่า Peer

เจ้าลูกแพร์นี่ ฉันก็เคยแต่เห็นมันในทีวี หนังสือโรแมนติกที่ฉันเพิ่งดูไป City of Angels ชื่อเรื่องแปลว่ากรุงเทพ -

เมืองหลวงของประเทศไทย ง่ายๆ ฉันชอบพระเอกนิโคลาส เคจ ที่เล่นเป็นเทวดาที่ตกสวรรค์ ที่ยอมกลายมาเป็นมนุษย์บุ่ฤชชนธรรมา เพราะติดใจรสชาติเจ้าผลไม้ชนิดนี้ เพราะฉะนั้นมันคงต้องอร่อยน่าดู

“เอานี่แหละคะ ลูกแพร์ - เพียร์ ไซ้ใหม่คะ เวลาพวกคุณออกเสียง”

ลุงเอ็ดเอามืออดบหัวฉัน เหมือนเป็นเด็กอายุสักสิบกว่าขวบ “อยากได้ก็ลูกหยิบมาเลย”

ฉันบรรจงหยิบลูกที่นุ่มๆ มาสองลูก กะว่ากินเองแล้วก็ให้เรนซ์กินด้วย แต่เอ

“คุณลุงคุณป้าชอบเพียร์ไม้คะ”

ทั้งสองคนสายหัว ป้าวิกหยิบกระเป่าใส่เศษเงินขึ้นมา ทำให้ฉันยิ่งลำบากใจ นึกขึ้นมาได้ว่าไม่ได้หยิบกระเป่า

สตางค์ออกมาด้วย

คุณคนขายหยิบลูกแพร์ทั้งสองข้างบนเครื่องชั่งดิจิตอล กดราคาต่อกิโล มีฉันยืนดูตาไม่กระพริบ แล้วก็บอกราคา

ก่อนจะหยิบทั้งสองลูกใส่ในถุงกระดาษสีน้ำตาล แล้วส่งให้ฉันรับมาถือไว้

“ไปกันเถอะ” ลุงเอ็ดผลึกเบาๆ

ฉันรู้แล้วว่าเรนซ์เรียนการชั๊บ เคลื่อนไหวตัวเองมาจากใคร ทั้งสองคนนี่คล้ายๆ เป็นเงากัน

เมื่อกลับมาถึงบ้าน ฉันช่วยทำอาหาร แต่ไม่รู้จะแทรกเข้าไปตอนไหนเลยได้นั่งดูพ่อแม่เรนซ์ทั้งสองคนช่วยกัน

ทำกับข้าว

น่ารักมากๆ ฉันคิด
ที่บ้านฉันไม่เคยได้เห็นพ่อแม่แสดงความรักกันแบบนี้
พ่อกะแม่ไม่เคยกอดหรือหอมกัน
หรือแม้แต่กับพวกเรา ตั้งแต่ฉันโตมา ก็ไม่ได้แม้แต่จะกอดพ่อหรือแม่อีกแล้ว
คิดแล้วก็กระตาคใจ
ฉันมาที่นี่ ทั้งพ่อและแม่เรนซ์ต่างเข้ามาโอบกอด หอมแก้มฉัน
วัฒนธรรมเขาคงเป็นแบบนี้
กลับไปฉันจะไปกอดไปหอมพ่อแม่บ้าง แม่จะแปลกใจไหมเนี่ย

เรนซ์เข้ามาตอนไหนฉันไม่ทันเห็น มาได้เวลาที่โต๊ะอาหารเสร็จพอดี
เหมือนบ้านนี้สร้างมาพอดีสำหรับสี่คน ทุกอย่างในบ้านมีสี่ชุด
แล้วฉันก็นึกขึ้นมาได้ เรนซ์เพิ่งเสียพี่ชายไปเมื่อไม่กี่ปี เอาไว้ฉันจะค่อยๆ แอบถามไปที่ละนิด
อาหารมีอันนั้นผ่านไปอย่างเงียบๆ
หลังอาหาร เรนซ์แว็บหายไปคุยอะไรกะพ่อเขาที่ข้างบน มีอะไรบางอย่างที่ไม่อยากให้ฉันรู้
แล้วเขาก็กลับลงมาล้างจาน ฉันเลยต่อมๆ มองๆ เข้ามาหาผ้าเช็ดขามช่วยเช็ดให้
ไม่มีใครพูดอะไรกัน
ต้องมีอะไรสักอย่างที่เรนซ์ต้องไปคุยกะพ่อ แล้วทำไมบรรยากาศถึงเงียบงันแบบนี้

+++++

เข้าถัดมา เริ่มเข้าวันที่สาม แต่ฉันตื่นมาด้วยอาการชอบกล โงนเงนบอกไม่ถูก รู้สึกง่วงอยู่ตลอดเวลา สงสัยจะ
กินยาแก้แพ้ ลดนํ้ามูกมากไป แล้วความกดอากาศและอุณหภูมิแปลกๆ มาร่วมด้วยช่วยกัน ทำให้ฉันไม่สบายใจ
คงไม่ใช่สาเหตุที่ทุกคนเงียบๆ กันไปหมด เมื่อวาน ฉันมีนมมากจนชักทนไม่ไหว
ก็เลยต้องนอนพักเกือบทั้งวัน

แต่ไม่ถึงบ่าย เรนซ์เคาะประตูห้องนอน ก่อนจะยื่นเท้าแขนพิงประตูที่เปิดอ้าไว้ แล้วยื่นช่อดอกไม้ที่ซ่อนไว้ข้าง
หลังมาให้ฉันดูใกล้ๆ อีกที
"ดอกอะไรนี่" ฉันก้มลง พยายามจะดมหากกลิ่น
"ไอริส ภาษาตัดซ์เรียก อิริส" ผมเพิ่งรู้ว่าคุณชอบดอกไม้สีน้ำเงิน
"ฉันชอบสีดาดด้วยนะ คุณรู้หรือว่าดอกอะไรสีดาด"
"ถ้าคุณชอบแสดงว่าฉันมี ผมหาได้ก็แล้วกัน" เขาดึงมือฉันให้หลุดจากเตียง ฉันไม่สบายมาทั้งวัน มาเจอแบบนี้
หายเป็นปลิดทิ้งเลย โรคนี้เขาเรียกโรคขาดคนเห็นใจรีใจเนี่ย

หลังอาหารเย็น เรนซ์หนีขึ้นไปหลับ ฉันเริ่มเรียนรู้ว่าเขาเป็นคนที่นอนมากพอๆ กับฉันนี่แหละ แม้แต่อาหารเย็น
ยังไม่ตื่นลงมากินเลย และสิ่งที่อยากที่สุดก็คือปลุกให้เขาตื่น ในเวลาที่เจ้าตัวไม่อยากจะตื่น สุดท้ายฉันก็เลย
ต้องไปนั่งจับเจ้าอยู่กับป้าวิกกี ซึ่งพูดภาษาอังกฤษได้ แต่ไม่ยอมพูดกับฉันเท่าไร นิ่งดูแกเย็บผ้า แล้วก็รู้สึกได้
ว่าฝรั่งเขาคงไม่ค่อยชอบงานฝีมือหรืองานละเอียดๆ อะไรแบบนี้

เกือบสามทุ่มแล้ว ตอนที่เรนซ์ลุกขึ้นหัวยุงมาหากับข้าวที่เหลือกินเองในครัว เขาไม่พูดไรกะฉันอีกเลย เขาบอก
แต่ว่า
"ผมไม่ชินกับการไปโรงเรียน กำลังพยายามปรับตัว"
ฉันหันไปมองพ่อเขา อยากได้คำอธิบายที่มากกว่านี้
รอกจนเรนซ์หายกลับขึ้นไปนอน ลงเอ็ดจึงบอกว่า
"เรนซ์เขาเรียนช้า ตอนเด็กๆ เขาก็ไม่ยอมพูด ตั้งเกือบสี่ขวบแล้ว ถึงจะพูดได้" ป้าวิกกีตอบเรียกทำหน้าที่เหมือนไม่
พอใจสามีขึ้นมาแว็บ
แต่กับออกต่อไปว่า "ตอนนี้เขาก็ปกติเหมือนเด็กทั่วๆ ไป แต่ว่าเขาเป็นคนอ่อนไหว แบบพวกอาร์ดตีส"
"น้องสาวหนูก็เป็นศิลปินคะ อารมณ์ประมาณนี้แหละคะ" ฉันนึกถึงน้องคนกลางที่ไม่ค่อยพูดค่อยจา
บ้านนี้แปลกกว่าที่ฉันคิด

วันต่อมา เราเดินทางไกล ไปยังแคว้นที่ชื่อว่าลิมเบิร์ก เรนซ์บอกว่าฉันควรจะได้รู้จักเพื่อนเขาทุกคน จะได้รู้จัก
ตัวเขาดีขึ้น (เกี่ยวกับรี) แต่ยังไม่ถึงที่ตาม การเดินทางเป็นเรื่องที่สนุกสำหรับฉันเสมอ หลังอาหารเช้าและอาหาร
เที่ยงรวมกัน เราก็นั่งเมโทรไปต่อรถไฟ เพื่อไปเมือง
Heerlen ระหว่างทางเรนซ์พาฉันเปลี่ยนขบวนรถไฟไปหลายครั้ง แต่ฉันพยายามจำทุกรายละเอียด เมืองแต่ละ
เมืองในเนเธอร์แลนด์ตั้งอยู่เหมือนจะไม่มีห่างกันเกิน 30 นาที

ทัศนียภาพที่ผ่านไป ไม่เหมือนขามาจากสนามบิน
“ก็แน่ละซี เรากำลังเดินทางลงใต้” เรนซ์ยึดขาไว้ด้วยกัน แล้วเอามือรองใต้หัว ทำเป็นหมอนหนุน
“นั่งยึดขาแบบนี้คนอื่นเขาจะเข้านั่งไต่ยังงี้”
ฉันทกรใจ ที่นั่งจัดไว้ให้นั่งตรงข้ามกันได้ฝั่งละสองคน
“ข้างปะไร มีที่ว่างเยอะแยะ คนที่นี้เขาไม่ชอบไปนั่งเบียดๆ ตรงที่นั่งที่มีคนนั่งอยู่แล้วหรือ”

รถไฟวิ่งนานมาก กว่าเราจะต้องลงเปลี่ยนขบวนที่ป้ายแรก ที่เมืองชื่อ Eindhoven
“เมืองนี้ก็มีทีมฟุตบอลดัง” เรนซ์พยักเพยิดชี้ให้ฉันท
“ฉันไม่ค่อยสนหรือ ฟุตบอล”
“คุณไม่เล่นกีฬาหรือ”
“เล่น” ฉันไม่แน่ใจว่าถ้าจริงแล้ว ฉันไม่ชอบเล่นอะไรสักอย่างแล้วเขาจะพอใจรีเปลา
“ฉันต้องเรียนตีกอล์ฟ เล่นเทนนิส และกีฬายูโด ก็กีฬาเข้าสังคม”
“ว่ายน้ำเนี่ยหรือ” เรนซ์ถาม นึกถึงสาว ๆ ใส่ชุดอาบน้ำเป็นแน่แท้ ท่าทางกรุ้มกริม
“แน่สิ อยากรับเป็นแอร์โฮสเตสต้องสอบว่ายน้ำ”
“อย่าบอกว่าคุณจะเป็น”
“ทำไม” ฉันหันขวับ ดูกันนี้หว่า
“คุณออกจะตื้อ” นึกว่าหมายถึงความสวยไม่ถึงชะฮัก ฉันโผล่อก
“แล้วตัวเองสูงมากเลยนี่” ฉันเคาะหัวเขาไปที่หนึ่ง ตั้งแต่มาถึงฮอลแลนด์ ฉันเริ่มสังเกตและเปรียบเทียบแล้วว่า
เรนซ์เป็นผู้ชายตัวเล็กจริงๆ กับคนอื่น ๆ ฉันถึงกับต้องแหงน แต่กับเขา ฉันเขย่งนิดเดียวก็เอาหัวชนไหล่สบายละ

รถไฟวิ่งเรื่อยๆ ไม่มีเสียงดนตรีอะไรเปิดให้ฟังเลย แคมหน้าต่างก็เปิดไม่ได้ น่าเบื่อแท้
“คุณๆ นั้นสลัมใช่ไหม” ฉันรีบปลุกเรนซ์ขึ้นมาชี้ให้ดู บ้านหลังเล็กๆ อยู่กลางสวนร้างๆ เป็นร้อยหลัง
“ฮ่าๆๆๆ” เขากระเบิดเสียงหัวเราะออกมา ปากยิ่งกว้างๆอยู่
“ขาดาย” เขาพูดในที่สุด
“ตกลงตรงไหน”
“นั่นมันบ้านสวน คนที่อยู่ในอพาร์ทเมนต์ ไม่มีดิน เขาจะไปเช่า หรือว่าซื้อไว้ เอาไว้ปลูกต้นไม้ ดอกไม้ ไร่สวน
เล่นในสวนเวลาหนักร้อน”
“อ้อ” ฉันก็เพิ่งเคยเห็นนี่แหละ
“ฤดูใบไม้ผลิ ฤดูร้อนน่าจะสวยกว่านี้” เรนซ์ชะโงกไปมองจนรถแล่นผ่านไป เหมือนติดใจ
“แถวบ้านก็มี เตียวไว้ไปดูกัน”

รถไฟวิ่งเข้ามาจอดที่สถานีหนึ่ง เดินลงมาจากชานชาลา ก็จะเจออาคารคล้ายโบสถ์
“ถึงละ” เรนซ์เดินไปหาตู้โทรศัพท์
แต่หลังจากหายไปที่เกือบห้านาที เขาก็เดินกลับมา
“ไปที่บ้านเลย” ท่าทางเหมือนเขาไม่แน่ใจว่าเพื่อนจะรู้ถึงการมารีเปลา

หลังจากกดกริ่งสองหน ก็มีผู้ชายตัวสูง ผอมแก้งก้าง ผมนสีน้ำตาลเข้มรองทรง มาเปิดประตู
“นี่โทส์” เรนซ์แนะนำ
“ลิลลี่คะ ยินดีที่รู้จัก” ฉันตอบให้เป็นภาษาตัดซ์ ตามที่เรียนมา
อยู่ดีๆ อีตานีชะโงกหน้าเข้ามา
“เฮ้ย” ฉันถอยไปก้าวหนึ่ง เหยียบเอาเท้าเรนซ์ที่ยืนพิงอยู่ข้างหลังเข้าเต็มแรง
โทส์ รีบดึงมือฉันไปเขย่า “ขอโทษครับ ยังไม่คุ้นเคยกับธรรมเนียมตัดซ์ละสิท่า” ประโยคหลังเหมือนเขาตั้งใจพูด
กะเรนซ์

“นี่ โมบี” เขาค้มลูกแมวน้อยมาใส่มือฉัน หลังจากเอาน้ำผลไม้ในกล่องมาเสิร์ฟเมื่อเรานั่งกันที่โซฟาเรียบร้อย
ลูกแมวฝรั่ง น่ารักจริงๆ ขนยาวฟู ดากลมใหญ่ ตัวก็ใหญ่ นี่ถ้าเป็นแมวไทยฉันนึกว่ามันอายุสักขวบได้แล้ว
“ฉันชอบแมว” ฉันบอก เอาหน้าลงไปถูๆลูกแมว “กลิ่นไม่เหมือนแมวฉันเลย”
โทส์หัวเราะก๊าก อัมโมบีคืนไป ก่อนจะพึดมันหนึ่งที่ เจ้าลูกแมวทำขนฟู แล้วกระโดดตะปบหน้าเขาที่นิ่ง แต่คง
ไม่เจ็บ เขายิ้มชอบใจ ทำมือขู่มัน แล้วดึงเจ้าตัวเล็กมาจับจุมกที่นิ่ง ก่อนปล่อยไป
ท่าทางเขาอ่อนหวานและก็เป็นสุภาพบุรุษดี ฉันก็ได้แต่หวังว่าเพื่อนเรนซ์จะเป็นแบบนี้ทุกคน

“ปะ ไปข้างนอกกัน” หลังจากตืมน้ำไปแก้วหนึ่ง โทส์ก็ลุกขึ้นเดินไปยังประตู
เขาแยงดึงเสื้อกันหนาวของฉันลงมา แล้วถือไว้ ยืนรอจนฉันขยับเสื้อให้เข้าที่ จึงหยิบเสื้อตัวเองมาใส่บ้าง

“ไปเที่ยวเมืองหลวงของลิมเบิร์กกันดีกว่า เธอมีเวลาน้อย”
ณ เวลานั้นฉันก็ลืมไปได้เหมือนกัน แล้วเรนซ์ของฉันหายไปไหนละเนี่ย ไม่มีบทให้พูดเลยรี

สถานีรถไฟมาสทริกท์ สวยงามยิ่งกว่าที่เฮียเร็น มีกระจกสีสวยๆ ทำให้นึกถึงโบสถ์เมืองนอกที่เคยเห็นในรูป เพิ่งนึกได้ว่าฉันไม่ได้ซื้อตั๋ว เพราะปกติเรนซ์ไม่ต้องซื้อตั๋วรถอะไรในฮอลแลนด์เลย เขามีบัตรอะไรสักอย่าง ที่ทำให้ขึ้นรถทุกชนิดได้ฟรี พอฉันเริ่มวุ่นวายบอกเรนซ์เรื่องตั๋ว ไทส์ก็รีบหยิบตั๋วในกระเป๋าเสื้อออกมาโชว์

“ไม่ต้องห่วงครีบ คุณผู้หญิง ที่นี้ถ้าไม่ซื้อตั๋ว ค่าปรับบานตะไท”

“อ่า ลำบากคุณอีกแล้ว” ฉันลบล่าลลิก หันไปมองเรนซ์

อะไรกันวะนี่ แต่ท่าทางเขาไม่แคร์

“ไทส์เป็นเพื่อนรักผมตั้งแต่เด็ก เวลาผมมีแฟน มันก็ต้องช่วยเป็นสปอนเซอร์หน่อย” เขาพูดหน้าตาเฉย เหมือนติดจะประชด

วันนั้นเรามีเวลาน้อย แต่ก็สนุก จริงๆแล้วฉันชอบระยะเวลาที่อยู่ระหว่างการเดินทาง มากกว่าจุดหมายที่ปลายทางเสียอีก วันนี้ได้มาทำความรู้จักเพื่อนสนิทอีกคนของคนที่คุณชอบ ได้ฟังความลับสมัยเด็กๆของเขา แล้วก็เปิดตัว

ฮึฮึ

เ็นนอน อย่างน้อยก็มีคนรู้เพิ่มอีกคนนึงในโลก ว่าเรนซ์คบฉันเป็นแฟนแล้วนะ

+++++

“อาบน้ำด้วยกันเหอะจะได้ประหยัดเวลา”

เสียงคนข้างนอกทบทประตุรัวๆ

“เฮ้ย ไม่เอา”

ฉันสระผมอยู่ พยายามเปิดฝักบัวให้ร้อนที่สุด เพราะห้องน้ำมันใหญ่เหลือเกิน ลมที่อยู่รอบๆตัว แสนจะหนาว อยากจะให้ฝักบัวมันใหญ่กว่านี้เยอะๆ จะได้อุ่นสบายหน่อย สงสัยต้องไปหาซื้อมาใส่ใหม่ จะได้สนใจอยาก

“น่าะ เปิดประตูมาเร็วๆ อาบพร้อมกัน ประหยัดน้ำด้วย”

เงียบ

ฉันก็อยากรู้เหมือนกันว่าไม่เปิด แล้วจะทำไม

อาบน้ำเสร็จ เช็ดตัว แล้วก็แต่งตัวมันในห้องน้ำเลย พอฉันออกมาดูถึงได้รู้ว่ามีคนยืนรอหน้าห้องน้ำสามคน

“ห้องอาบน้ำห้องเดียว” ป้าวิกพูดขึ้นมา

ทำเอาฉันรู้สึกแย้ ขอโทษกันแทบไม่ทัน เพราะว่าลืมไป

(สงสัยบ้านฝรั่งเศสนี่เป็นแบบนี้เกือบหมด มี ห้องส้วมก็มีห้องเดียว ลำบากแท้ ตอนแรกนึกว่ามันจะพัฒนากว่าบ้านเมืองไทยซะอีกนี่)

หลังเที่ยง เรนซ์ไม่ต้องไปโรงเรียนวันเสาร์อาทิตย์ (ดีจังเนอะ ที่คณะฉันนะ เผลอๆเสาร์อาทิตย์ก็ต้องเรียน ถ้ามีอาจารย์พิเศษ) เราจึงแวะไปดูความคืบหน้าผลงานวาดรูปของศิลปินตัดซ์ผู้(หวังว่าจะ)มีชื่อเสียงที่ชื่อเรนซ์ อันนี้ฉันพากย์เอาเอง

ห้องวาดรูปออกจะมีตๆ เพราะไม่มีหน้าต่างเลย มีแต่ช่องลม ที่มีแสงลอดเข้ามานิดหน่อย แต่มีหลอดไฟฟลูออเรสเซนต์ ที่ไม่ใช่หลอดสีส้มสลัวๆ เหมือนที่ติดในบ้านเกือบทั้งบ้าน

“ตินะ ทำไมที่นี่ใช้ฟลูออเรสเซนต์ล่ะเรนซ์”

“ไม่ใช่ฟลูออเรสเซนต์” เขาแก้

“เขาเรียกหลอดเดย์ไลท์ แสงธรรมชาติ”

ฉันดูยังงั้ มันก็คือหลอดเรืองแสงที่บ้านเรานี้แหละ แต่ไม่ยากเถียงกะศิลปินใหญ่

“แล้วนี่”

ฉันยกไม้ฉาฉาขึ้นๆ ขึ้นมา พยายามประกอบมันเข้ามุม

“กรอบรูปแนนอน”

“ไม่ชาย” เรนซ์หยิบไม้แบบเดียวกันขึ้นมาอีกสองสามชิ้น เอามาถอดๆใส่ๆ แล้วโชว์ให้ฉันดู

“กรอบรูป” ฉันยืนยัน

“โครงผ้าใบตั้งหาก”

“นี่ไง แล้วก็เอาผ้ามาขึง” เขาหันไปคว้าม้วนกระดาษแข็งที่มีผ้าลินินสีตุ่นๆ จะขาวก็ไม่ขาว เอามาคล้ทับให้ดูอีกที

ฉันดูอย่างไม่ค่อยใส่ใจ

“ฉันนี่กว่ามันมาเป็นแค่นิวส์สำเร็จ เอาแปรงจุ่ม สีปาดเลย”

“ยังงั้นก็มีแต่พวกศิลปินรวยๆ แต่ซี้เกียจ เขาทำกัน” เรนซ์พูดหน้าตาเฉย ทำหน้าตาแบบนำเสนอ

“ศิลปินอะจรรยา ก็ต้องทำแบบแฮนด์เมดไปก่อน”

พอโบว์ของในห้องเสร็จ เขาก็เดินหายไปเงียบอยู่ที่มุมห้อง รื้อภาพวาดที่เสร็จแล้วออกมาชิ้นๆ ก่อนจะไปหยิบเสื้อกาวน์สีขาวเหมือนชุดคุณหมอมานำใส่ สงสัยจะปลีกวิเวก ฉันกะลวงเอ็ดวาร์ดเลยไม่รู้จะชวนคุยอะไร ในที่สุดลุงก็แตะแขนฉันเบาๆ

“เราไปจ่ายตลาดกันดีกว่า”

เออ จริงด้วย ฉันสังเกตได้ว่าบ้านนี้ชอบไปจ่ายตลาดกันทุกวัน ไม่เห็นตนของกินไว้ที่ละเยอะๆเลย ถ้าเป็นฉันจะไปขนมาที่เดียวเยอะๆ เลย เอารถเข็นในซูเปอร์มาร์เก็ตเข็นกลับมาบ้านไปเลย อีอิ แล้วผูกไว้ที่หน้าบ้าน ฉันคิดวิธีอันแยบยล แล้วแอบยิ้มคนเดียว

วันนี้เอ็ดวาร์ดไม่ได้เอากล่องขี้อปบี้ไปอย่างเดิมนะ ลุงไปรี้อๆของใน “ห้องเก็บสมบัติ” แล้วหิ้วลังพลาสติกใส่ขวดเบียร์เต็มแน่นจนบางขวดขยับจะหล่นออกมาออกลัง ฉันรีบคว้าขวดที่กำลังกลิ้งลงมาตามแรงดึงดูดโลก

“อุบบบส”

“ทำไมกินที่ละเยอะๆจังละคะ” ฉันถามไปไม่ได้คิดอะไรมาก

“เยอะหรือนี่ วันละขวดสองขวดเอง”

“โธ่ ขวด สองขวด” ฉันมีนินนุน พ่อฉันไม่เคยดื่มเลย แค่แก้วเดียวก็หลับแล้ว ฉันเลยได้กรรมพันธุ์นี้มาด้วย ตีมนับหลับปุ๋ย อย่าวาแต่ดื่ม แค่ดมก็เมาจะแย

“อากาศมันหนาว ต้องหาอะไรร้อนๆบุงใส่ในเลือดหน่อย” ลุงแก้ตัว

“อ่าาาา” จะให้ฉันตอบว่าเงาะเนี่ยสะ พ่อแบบไหน ลูกก็แบบนั้นแหละชั่ววู

“หนูช่วยละกันคะ”

“หนูถือถุงขี้อปบี้ขากลับละกัน” ลุงเอ็ดยกคิ้ว

“โอเค ได้ค่า”

ฉันเหงื่อแตกซิกอยู่ในเสื้อกันหนาวที่ใส่ทับกันตั้งสองชั้น ฉันรู้แล้ว ทำไมลุงบอกยังงี้ ขากลับแกล่เล่นแบกแต่เบียร์มาลังเก่าใบ ลังใหม่อีกใบ ส่วนฉันลากถุงขี้อปบี้ (ถุงแบบนี้ที่บ้านฉันเรียกถุงปาดัง เอาไว้ไปขนเสื้อผ้ามือสองมาจากแถวปาดังเบซาร์) หนักจนต้องยกสองมือ ไม่ให้ถุงครูดไปกับพื้น กว่าถึงบ้านเล่นเอาพลังงานจากอาหารเที่ยงที่กินไว้ โดนใช้หมดพอดี

“ผมจะเอารูปไปล้าง ไปด้วยกันไหม” ฉันเงยหน้าขึ้นจากการหอบ พบเรนซ์ยืนจูงจักรยานอยู่ เขาเพิ่งไปรี้อเอามันออกมาจากห้องเก็บของที่อยู่ข้างๆบ้าน

ลุงเอ็ดโยนลังเบียร์เข้าไปในบ้านแล้วรับถุงไปจากมือฉัน แยกคิ้วให้

“ไปกับเรนซ์เถอะ”

“ที่ไหน” ฉันหัวใจพองโต ในที่สุดเขาก็มีเวลาให้ฉันซะที

“ร้านไม่ไกลนี่แหละ” เขาตอบท้ายจักรยาน

“ขึ้นมาเลย ผมไม่มีแมงกะไซค์เหมือนคุณนะ” เขาอ้าปากหัวเราะอีก

อย่าทำบ่อยนักขอร้อง ฉันคิด

น่ารักชะมัดยาด

การเอารูปไปล้าง (สมัยสิบปีก่อน ยังไม่มีกล้องดิจิทัลกลิ้งเหมือนสมัยนี้นะคะ ผู้อ่าน) ก็ไม่ได้ยากอะไรเลย เรนซ์จอดจักรยานที่หน้าร้านขายของ แล้วเดินไป ไม่หันมามอง ปล่อยให้ฉันวิ่งสาวเท้าขึ้นไปให้ทันเขาเอง เสร็จอยู่ไปๆ เริ่มจะชินแล้ว

“ร้านอะไรนี่” ฉันเหลือวดูของแต่งบ้านน่ารักๆที่วางอยู่ตามชั้น ดิตราคาตัวบะเริ่มเต็ม ยังกะกลัวลูกค้าดูไม่รู้ว่าเป็นของขาย

“ร้านนี้แหละ ผมจะมาล้างรูป”

ฉันมองจนทั่วร้าน ไม่เห็นมีตรงไหนที่เหมือนร้านถ่ายรูปสักกะนิด เรนซ์เดินจนถึงในสุดของร้าน

“นี่ละ” เขาพยักหน้าไปที่เคาน์เตอร์เล็กๆ

“ไม่เห็นมีคนเลย” ฉันยื่นเกาะเคาน์เตอร์รอแล้วมองไปด้วย

“มา จะทำให้ดู”

เรนซ์หยิบของสี่ๆ ออกมาจากกล่องข้างๆ เขียนชื่อที่อยู่ตัวเอง บนซองมีหมายเลขห้าหกตัวบีมไว้ด้วย พอเขากรอกเสร็จ ก็ล้วงกระเป๋าเสื้อแจ็กเก็ต หยิบกล่องพลาสติกต่างๆที่คงจะมีฟิล์มอยู่ในนั้นออกมาใส่ลงไป

กระดาศ แล้วทำท่าจะเลียปิดช่อง
“เฮ้ย” ฉันรีบดึงแขนเสื้อเขาไว้
“เดี๋ยวมันบาดปาก ฉันเคยโดน ลื่นเกือบขาดนะ” ฉันก็รีบเวอร์ทันที แหมก็ห่วงนะนี่
“เหอะ” เสียงเรนซ์ขึ้นจุก
“มิน่า เวลาจุกยังสงสัยว่าลื่นหายไปไหน ที่แท้ขาดคาของจดหมายไปแล้ว” เขาทำหน้าเจ้าเล่ห์ ก้มลงมาจับ
จุกแบนๆ ฉันไปหนึ่งที
“ทะเล” ฉันทบทวนเขาที่นิ่งแค้น พุดกันตรงๆแบบนี้เลยหรือเนี่ย ถึงไม่มีคนอื่นอยู่รอบๆก็เหอะ
แหมเค้าก็อายเป็นเหมือนกันนะ

+++++

คืนต่อมา เป็นคืนที่พิเศษเพราะเจ้าหนุ่มขวัญใจเจเน็ทโทรมาบอกเรนซ์ว่าจะแวะมาดูฟุตบอลด้วยที่บ้าน ก่อนเล็ก
ซ์มาถึง คุณลุงคุณป้าเลยทำอาหารตัดซ์ชะยกใหญ่ แสนจะไม่อร่อย มันคือเขาเออเคราท์แฉะๆ เปรี๊ยะๆ คลุก
เคล้ากะมันบด (ไม่มีรสชาติ) และแฮม ฉันไม่กล้าบอกว่า ส่งมาให้ฉันทำดีกว่า แต่พอกินเข้าไป มันก็ไม่ได้เลว
ร้ายอย่างที่เห็น (เพราะทุกคนหิวกันถ้วนหน้า)

พอสองทุ่มเราก็ไปรอรับคุณชายที่สถานีเมโทร ฉันประซดให้
“ยังกะเจ้าชายวิลเลียม อเล็กซานเดอร์ ต้องมีพสกนิกรมารอรับเสด็จ” ฉันไม่อยากออกนอกบ้านมาตากลมหนาว
เลย ถึงจะรู้ว่าเรนซ์พยายามหาโอกาสนอกบ้านเวลาจะแอบจุกฉันก็ตาม
ใครว่าฝรั่งแสดงความรักกันทั่วไป ไม่จริงสักหน่อย อย่างน้อยเวลามีสายตาคอนอื่นมองอยู่ เรนซ์ก็ยังไม่ทำ
“อะ เจ้าชายพระราชทานของกำนัลแก่ข้าราชการบริพารที่มารับเสด็จ” เล็กซ์ยึดมือไปสุดแขนแล้วหยอนกลงชน
มดๆ ใส่มือฉัน ฉันรีบยึดแขนขึ้นไปรอรับ กลัวมันจะหล่นดับลงพื้นไปซะ
“อะไรหว่า”
“ชิมเลย ลูกอมตัดซ์ อร่อยมาก ไม่กินไม่ได้” อเล็กซ์ยื่นหน้ามาใกล้ๆ แล้วหยิบใส่ปากให้ฉันดู ว่ากินจริงๆ
“นี่คงกินมาตลอดทางแล้วสิ” ฉันเห็นปากกล่องที่เปิดอ้าไว้ แล้วมองดูปากคนขี่ม้ามาฝากตอนพุดเห็นเลยวาลันมี
รอยด่าง
“สองสามชิ้น ชิมก่อน ถ้าไม่อร่อยจะได้ไม่เอามาฝาก” ฉลาดตอบทีเดียว
เรนซ์เอื้อมมาเคาะไปสองเม็ดจากในกล่อง

มันเป็นลูกอมด่างๆ เหมือนลูกอมแฮคส์ แต่รูปร่างประหลาด
ฉันเลยหยิบใส่ปากชิมดูอันนี้
“แหะ อ้วก นี่มันอะไร” ฉันถ่มทิ้งแล้วก็ไม่ยอมกลืนน้ำลายลงคอเลยด้วย
สองคนหัวเราะชอบใจ
“ดริออส มันเป็นลูกอม”
“สอบไม่ผ่านการเป็นพลเมืองตัดซ์” อเล็กซ์ว่าเข้าให้
“อี ถ้าตอนสอบให้กินไอ้นี้ละ ฉันยอมตก” ฉันแลบลิ้นออกมา ปิดตาปี
“บอกไม่ถูกว่าเหมือนอะไร รสชาติยังกะกินกาวลาเทกซ์ก้อนแข็งๆ”
“เออวะ ” เรนซ์หันไปถามเพื่อนสนิท
“กาวลาเทกซ์มันก็ทำจากกระดุกสัตว์เหมือนกันนะ”
เพื่อนคนที่เรียนสูงกว่า พยักหน้า เอาฟันเคี้ยวๆลงไปลูกอม
“อี” ฉันทำปากกริ่งเกียจเต็มที่
“ชอบใจมากๆ ที่อุตสาหคิดถึง เก็บไว้กินกันตอนดูฟุตบอลเหอะ”
ฉันเลยยกทั้งกล่องใส่กระเป๋าแจ็กเก็ตเรนซ์ไป “ยกให้หมดเลย”

+++++

พอฟุตบอลพักครึ่ง เรนซ์รีบมาดึงมือฉันชวนไปเดินเล่น
“อากาศดีต้องออกไปสูดอากาศบริสุทธิ์” เขาอ้าง
ทุกคนพยักหน้า ลุงเอดูวาร์ดแกะถุงมันฝรั่งห่อใหม่ เล็กซ์วิ่งไปหาเบียร์ในห้องเก็บสมบัติ ส่วนป้าวิก รีบหนีไปซง
ซา ทุกคนทำเป็นยุ่ง
“จัน เดียวมานะคะ” ฉันเลยลุกไปด้วย ไม่มีใครคัดค้านนี่
“ทิ้งแขกไว้ที่บ้าน จะดีเหรอ” ฉันถามเมื่อเรนซ์ปิดประตูตามหลังแล้ว
“เล็กซ์ไม่ใช่แขกหรอก ป้ากับมาจะนับมันเป็นลูกอีกคนแล้ว” เรนซ์บอก เดินล้วงกระเป๋าหน้าไปเฉย
ฉันต้องรีบเดินไปอีก

เฮ้อ ทำไมไม่รู้มั่ง ว่าต้องเอาใจผู้หญิงยังไง ฉันคิด

หัวฉันพุ่งเข้าไปชนหลังเรนซ์ตม

“หยุดทำไมนี่”

เขาไม่ตอบ ซึ่ให้ดูบนฟ้า วันนี้พระจันทร์ทรงกลด

“มีรุ้งอยู่รอบๆเลย” เขาบอก

“เพราะว่าอากาศหนาวนะสิ” ฉันมัวไปด้วย

“จันเธอ”

เรนซ์นิ่งไป บางทีเขาก็ทำให้ฉันเดาไม่ออก ว่าเขาคิดอะไร

แล้วก็ถอดเสื้อแจ็กเก็ตตัวเองมากางแขนรอให้ฉันใส่แขนซ้ายขวาเข้าไป เสื้อตัวใหญ่ยาวเลยข้อมือฉัน ต้องพับถึงสี่ตลบ เขายืนรอสักพักก็ค้อมหลังลง

“ซีหลัง” เขาบอก

“เอ้” ฉันเลยแย้ง ฉันหนาวนะซี แต่ไม่ได้เมื่อยนะ

“ไม่อยากเข้าใกล้ๆพระจันทร์เธอ” เขาถาม

นี่พี่แกจะชวนโรแมนติกหรือเปล่านี่ ฉันงงจริงๆ กะมุขนี้ แต่เอาวะ

ฉันเลยกระโดดซีหลังซะเลย

“ยั้ง ยั้งไม่ถึง” ฉันยึดแขน “สูงอีกๆ”

“คุณนี่ก็บ้าจี้ตามกัน”

“อ้าว ไม่ใช่ให้ทำอย่างนี้เธอไง” ฉันกระโดดลงมากกระทบกับหินปูนน เท้าเคล็ดไปชั่วขณะ หมันใส่ถนนขึ้นมาทั้งหมู่บ้านเขียว

“ทำไมมันไม่ปล่อยให้เรียนๆนะ”

“มันก็แบบนี้ทั้งนั้นแหละ แม่คนซุ่มซ่าม”

“เรนซ์ เจ็บบบบ เดินไม่ได้แล้ว” ฉันอ่อน

สุดท้ายเลยโดนช้อนมาทั้งตัว ไม่ต้องเดิน

“อีอิ” แม่คนแผนสูง ฉันแอบยิ้มแล้วเอาหัวชนไหล่เรนซ์ซะเลย

เสื้อแจ็กเก็ตเขามีกลิ้นบุหรีติดอยู่ทั้งตัวผสมกับกลิ่นตัวเขาเอง บอกไม่ถูกเหมือนกัน

เวลาทุกนาที ผ่านไปไวเหมือนโกหก อย่างที่ใครๆพูด เวลาที่มีความสุขจะผ่านไปเร็วจนเรานับมันไม่ทัน อย่างทุกวันนี้ แม้จะสุขบ้างทุกข์บ้าง ฉันก็หลงรักเขามาเต็มหัวใจครบสิบปีแล้ว

+++++

เหลืออีกไม่ถึงสองอาทิตย์ ฉันต้องกลับเมืองไทยแล้ว พอฉันกินอาหารเที่ยงเสร็จ เรนซ์ก็หายตัวไปโรงเรียนอีก ช่วงน่านอนใจแท้ๆ แต่เอดูวารดปลอบใจด้วยการบอกว่าเราจะไปเดินเล่นดูภูเขาสักที่กัน

“เอ๊ะ แถวนี่มีหิมะด้วย” ฉันคิด นึกว่าฮอลล์แลนด์อยู่ได้น้ำทะเลแบบนี้ ไม่น่าจะมีภูเขาไว้เล่นสกี

บ้านพ่อแม่เรนซ์อยู่ในเขตย่านหมู่บ้านใหม่นอกเมือง (ไม่บอกก็รู้มีแต่ทุ่ง)

“แถวนี่เลยไม่ค่อยมีคนต่างชาติ” ป้าวิคตอเรียออกตัวแทนเพื่อนบ้าน เมื่อใครๆมองฉันจนเหลียวหลัง

ไม่เป็นไร ฉันไม่ได้รู้สึกโดดเดี่ยวหรืออะไร เพราะแม่แต่แกะและม้าแถวนี่มันก็มองฉันแปลกๆพอกัน

“ลูกม้า ท่าทางจะหนาว”

ฉันแตกแถวเดินโฉบเข้าไปติดริมรั้ว ลูบหัวลูกม้าตัวเล็กๆขา สั้นป้อม ขนจี่ยาวเขียว

ลุงกะป้าสาแตก

“มันไม่ใช่ลูกม้าหรอก มันคือโพนี่” ป้าอธิบาย ดายังมีรอยยิ้ม

“ที่บ้านมะเคยเห็นเลยคะ” ฉันหน้าแตก

“นั่น ตัวนั้นลูกมันจริงๆ” ป้าทำเสียงผิวปาก (โอ้โหเหะ ้วยรุ่นจริงๆ)

มีม้าตัวผอมๆ ขาวๆ วึ่งเหาะๆ โผล่ออกมาข้างบันท้ายเจ้าตัวใหญ่อีกตัว

“โอ้ น่ารัก” ฉันมองดูมันวิ่งเล่นกะแม่

“ชอบม้าไหม” ลุงแอบลูบหัวฉันอีกละ หนูไม่ใช่เด็กแล้วนะลุง มีหลานให้ลุงได้ละด้วย ทีที

“ชอบคะ สวยสง่า หนูเคยขี่ม้าด้วยคะ ตกลงมาสะโพกคราก ขาเตียงไปเลยหนึ่งวันเต็ม”

ลุงกะป้าหัวเราะกันอีก

“หนูไม่ได้เล่าเอาฮานะ”

ฉันทำปากหน้าบุดใส่ซะเลยนี่เนะ

หลังจากกลับมาจากการไปเดินเล่นที่เขาเล่นสกี (หรือจริงๆมันคือภูเขาขยะ ที่โดนเปลี่ยนรูปร่างซะใหม่กลายเป็นที่ฝึกสกีไป) ฉันเห็นเนินสูงๆ เลยตะเกียกตะกายขึ้นไป นึกว่าจะได้ชมวิว ลุงกะป้าเดินตามมา แต่ไม่สนใจที่จะขึ้นตามฉันมาด้วย

“อ้าว แม่น้ำหรงนี่” ฉันผิดหวังเล็กๆ เพราะเห็นเนินนี้ยาวเป็นแนว
อีกฝั่งของแม่น้ำสายเล็กๆ มีเกาะเล็กใหญ่กันอยู่เป็นฝูง ทำใจหวังว่าจะข้ามไปได้
เป็นลุงเฒ่าที่เดินขึ้นมาถึงฉันก่อน
“เพราะว่าที่ดินของเราอยู่ต่ำกว่าน้ำทะเล เราต้องหาพื้นที่เก็บน้ำจืดไว้ไม่ให้มันเอ่อท่วมพื้นดินไงล่ะ” เฒ่าใช้
ประสบการณ์สอนฉัน
“ตรงโน้น” เขาชี้ไป
“เขากำลังขุดขยายทะเลสาบ ที่อยู่หลังบ้านยังไงล่ะ น้ำลึกมากๆ เห็นอย่างนั้นก็เหอะ” เอดูวาร์ดเล่า แล้วเดินต่อ
เขาไม่จูงมือ แต่หันมามองรอให้ฉันตามไป
เรนซ์เหมือนพ่อยังกะกะะ ฉันคิด

+++++

ลืมนอกไปว่าที่บ้านนี้มีนกหงส์หยกอยู่ตัวนึง
มันก็เหมือนหงส์หยกธรรมดา คือมีสีเหลืองเขียว แต่ที่ไม่ธรรมดาคือมันชอบร้องเพลง และประจบคน เพราะ
คนในบ้านเขาหัดมาตั้งแต่ยังจี่ วันแรกมันบินมาทักทายฉันที่เอาแต่เอามือปิดหัว ร้องกรี๊ดๆ มันคงคิดว่าฉันนี่ท่าทาง
คงไม่เคยเห็นนกมาก่อนในชีวิต หรือไม่กี่สัปดาห์คงไม่ค่อยดี

เวลาฉันลงมาใช้อินเตอร์เน็ตเขียนไดอารี่ เจ้าเปเล้าซ์ จะรีบบินหรือออกจากกรงที่ไม่ได้ปิดประตูมาเกาะไหล่
ชวนคุยโดยไว ฉันเองไม่เคยเลี้ยงนกหรือกระ เพราะคิดมาตลอดว่ามันเอามากอดรัดพิดเหวี่ยงเหมือนหมาแมว
ไม่ได้ แต่เพิ่งมาเปลี่ยนใจตอนหลัง เพราะเจ้านี้เอง เพิ่งรู้ว่านกก็ฉลาดเหมือนกันแฮะ

ที่เนาเปเล้าซ์ชอบเสียงพิมพ์ดีดเป็นข้าวตอกแตก และมันจะต้องมากินอาหารจากปาก ถ้าใครสักคนกำลังกินอยู่
เวลาปากเล็กๆนั้นมาจิกๆเขี่ยๆ ข้างมุมปาก จักจี้ยาให้เซตเลย
วันเจียบๆ ที่ไม่มีใครอยู่บ้านสักคนแบบนี้ก็อีกวัน ฉันออกไปเดินเล่นแถวบ้าน สเก็ตซ์รูปเล่น ถ่ายรูปบ้าง (ฟิล์มมี
น้อยถ่ายมั่วๆไปก็ไม่ได้ ฟิล์มที่นี้แพงนาดูเลย) ฉันรอรอรอ จนในที่สุดประตูบ้านก็เปิด มีคนเข้ามา

เป็นเรนซ์ที่กลับมาถึงบ้านก่อนใครอื่น สามโมงกว่าแล้วหรือนี่
“ปะ ไปร้านวีดีโอ” เขาชวน แต่ไม่ลืมที่จะวิ่งมากอดฉันแล้วจับยก ท่าทางจะอยากมีน้องสาวหรือลูกสาวมากกว่า
ละมั้งเนี่ย

ฉันได้นั่งซ้อนจักรยานอีกแล้ว จักรยานที่ฮอลแลนด์นี่ ที่นั่งข้างหลังไม่มีเบาะ เพราะมันไม่ได้ถูกเตรียมไว้ให้คน
มานั่ง แต่เรนซ์ปั่นจักรยานเก่งจริงๆ ขนาดมีคนนั่งซ้อนอยู่ทั้งคน ยังปั่นชอกแซกเข้าไปตามตรอก หัวเข่าฉันไม่
เฉียวไม่ชนอะไรเลย

แล้วเขาก็บอกความลับให้
“หนุ่มๆ ดัดจริตทุกคนต้องหัดปั่นจักรยาน แล้วกะพื้นที่ให้ดีๆ” เขายิ้มไปอธิบายนไป หันมามยิ้ม จนฉันกลัวจะไปชน
อะไรเข้า เพราะคุณพี่ไม่มองทางเลย

“เวลาซ้อนสาวๆ จะได้ไม่เอาเข้าสาวไปเสยกะอะไรเข้า หรือว่าครูดกำแพง เสียแต่ผมเลยจะบอกให้”
“อ้อ” ฉันเยาะ “แสดงว่าซ้อนมาหลายสาวละสิท่า”

“แม่นั่นน” เขาไม่ปฏิเสธ
ทำให้ฉันใจแป้ว

ว่า ฉันมีแฟนคนแรก ฉันก็อยากเป็นแฟนคนแรกของเขาเหมือนกันนะสิ

เรนซ์ปั่นออกนอกหมู่บ้านไปตามคันดินที่ฉันเคยไปดูแม่น้ำเมื่อวันก่อน
“นี่แม่น้ำรอดเตอะ” เขาบอกให้

“ฉันเห็นแล้ววันก่อน”
“นั่นแหละ ที่มาของชื่อเมืองรอดเตอร์ดัม”

“อ้อ นะ เข้าใจตั้ง” ฉันเลยได้ความรู้ใหม่
“แล้วฮัมสเตอร์ดัมล่ะ”

“ก็แม่น้ำอัมสเตอร์ดัม” เขาพูดเรื่อยๆ ไม่หันมา
“เหมือนชื่อเบียร์เลย” ฉันนึกได้ เหมือนเคยได้ยินชื่อนี้ที่เมืองไทย
“บาส” เขาโวยวาย
“เบียร์ตั้งชื่อเหมือนแม่น้ำดังกาก”

“แล้วเมืองอื่นที่ลงท้ายด้วยดัมล่ะ” ฉันถามต่อ
“ก็มาจากแม่น้ำนั้นแหละ ชานดัมก็แม่น้ำชาน แบบเดียวกัน” เรนซ์บอก รู้สึกการพูดมากๆ ตอนปั่นจักรยานคงทำให้เขาเหนื่อย

“หยุดปาว” ฉันถามขึ้นเมื่อเรานิ่งเงยบกันไปเกือบสิบนาที
“ไม่หยุด เกือบถึงแล้ว”
พอเรนซ์เลี้ยวโค้งมาหลังดงไม้ เราก็เห็นกังหันลมสามอัน เรียงกัน
“โอะ กังหันๆๆ ของแท้ด้วย” ฉันลงก่อนที่เรนซ์จะจอดสนิท แล้ววิ่งถลาเข้าไป

“เรนซ์” เสียงฉันอ่อนลง ผิดหวังนิดๆ ตอนที่หันมาทางเขาที่เพิ่งเดินตามมา
“มันมีประตูรั้วกันไว้ละ มันบอกว่าห้ามเข้า” ฉันอ่านป้ายที่เขียนไว้ว่า Verboden toegang
“กระโดดใจ” คนตอบไม่พูดเปล่า สาธิตให้ดูด้วย
“เราสมมุติว่าตัวเองเป็นแกะ แกะจะไปที่ไหนก็ได้ไม่มีใครว่า”
เขาพาฉันไปเดินดูรอบๆ กังหัน
มันก็คือบ้านนี่เอง หลังเล็กๆ ฉันมองทะเลหน้าตาต่างบ้านเท่าฝ่ามือแบนเข้าไป เป็นห้องที่เหมือนห้องครัว มีอ่างล้าง
มือเล็กๆ เคาน์เตอร์ทำกับข้าว ถ้วยโถโอชามเรียงเป็นแถว มีบันไดต่อขึ้นไปชั้นบน
“อยากได้มั่งจัง”
“คุณรู้เปล่าว่ามันแพงเท่าไร”
“อย่างเจียนะแพง”
“อ้าว แนนอน” แค่ว่าดูแลรักษาก็เกือบเท่าบ้านที่พ่อแม่ผมอยู่ละ
“เหวอออ” ฉันถอยหลังออกมายื่นตะลึงดู มันไม่มีอะไรที่บ่งบอกค่างวดเลย

เห็นนี่ไหม เขาชี้ให้ดูหญาคาที่มุงอยู่รอบๆ กังหัน
“หญาคา” ฉันบอก
“ไม่ช่ายยยย มันคือตันกก Riet”
“รีท แปลว่าหลอดดูด” ฉันรีบแปลตามที่เรียนมาแล้ว
“ถูกต้อง แต่รีทนี่คือตันกก คุณดูกันมันสิ”
“หลอด” ฉันตอบออกมา อย่างดีใจ มีน้ำมันต้องมีอะไรเกี่ยวข้องกัน

“นั่นแหละ ของแพง”
เรนซ์อธิบายอย่างใจเย็น “ต้องไปเกี่ยวมา ตาแรงเมตรนึงไม่ใช่หน่อยๆ ค่าแรงอีกด้วย”
เขาเดินวนๆรอบๆ ไปกะฉันแล้วก็ลงไปนอนแผ่กลางหญ้าเขียวๆนั่น
“ฉันฉันไม่อยากจะล่ะ” ฉันลงมานอนบ้าง นึกกลัวเสื้อตัวสวยจะกลายเป็นสีเขียวจากรอยหญ้าซะนี่อะไร พ่อเจ้า
ประคุณนอนลงไปแบบไม่เกรงใจคนซักเสื้อผ้าเลย

ขากลับลมแรง แล้วก็หนาวมากด้วย ฉันที่นั่งซ้อนอยู่ข้างหลัง ยังหนาวจนจุกแดงไปหมด
เรนซ์เอาปากอมจุกแบนๆ ของฉันไปที่นึง แล้วบอกว่า
“เหมือนคาเบาเตอร์”
ทำให้ฉันต้องไปเปิดพจนานุกรมหาเอาเองว่ามันคืออะไร
อ้อ คนแคระตัวเล็กๆ จุกใหญ่ๆ
แหม นี่หล่อนช่างเปรียบเทียบอะไร่ช่นนี้

+++++

วันนี้เรนซ์บอกว่าจะไม่ไปโรงเรียน ยะฮู ฉันจะได้มีเวลาอยู่กะเขาทั้งวัน พอกินข้าวเที่ยงเสร็จ เราก็นั่งเมโทร
เข้าไปในเมืองกัน (เอ๊ะ ฉันไม่ได้บอกไปตั้งแต่ตอนที่แล้วหรือหว่าเราอยู่บ้านนอก)
สถานีเมโทรในเมืองนี้มันจะอยู่ใต้ดินจริงๆ ไม่ได้วิ่งบนดินให้ฉันเข้าใจผิดเป็นรถไฟเหมือนแถวข้างนอก สถานีนี้
ลึกจริงๆ
พอเดินขึ้นมาฉันถึงได้เห็นชื่อสถานีชัด Rotterdam Blaak ฉันรีบหัดอ่าน “เรนซ์ บลาาก แปลว่าอะไร”

“มันเป็นชื่อเฉยๆ” เขาตอบให้

“โน่นนะ ที่เรามาด้วยกัน”

บ้านที่สี่เหลี่ยมสด มีหลังคาหน้าจั่ว แต่เอ มันแปลกยังไง ฉันทำหน้าที่สงสัยใส่เขา

“อ้าว ไม่เห็นหรือว่ามันดีลังกา”

“อ้อออออออออออ” ฉันทำคางยื่น “แล้วยังไง ในเมื่อพื้นมันก็เรียบ เพียงแต่ฝาผนังเอียงๆ เท่านั้น อย่าคิดว่าจะหลอกฉันได้” ฉันทำรู้มาก

“นั่นตึกดินสอ” เรนซ์ชี้ “เหมือนไม้ละ”

“แล้วนี่อะ” ฉันชี้อาคารกระจก ที่ลดหลั่นเป็นชั้นๆ มีท่อยักษ์สีน้ำเงิน สีเหลืองยื่นออกมา แหม โมเดิร์นซะไม่มี “ห้องสมุด”

“แห่งชาติรีเปลา” ฉันอึ้ง ในความใหญ่

“เปลา ห้องสมุดประจำเมืองนี้แหละ มีหลายแห่งทุกหัวมุมเมือง แต่อันนี้ห้องสมุดกลาง”

ฉันได้เดินเล่นตลาดนัดแล้ว ตลาดที่นี้จะมีแค่วันอังคาร กระวันเสาร์ เรนซ์บอก ไว้เสาร์หน้าฉันจะขอมารถลาดอีก มันก็เหมือนตลาดเมืองไทยแหละ แต่แห้ง สะอาดกว่า

ฉันมองหาร้านดอกไม้ทันที

“อยากเห็นดอกไม้ลิปจริงๆนะหรือ” เรนซ์ทำหน้าที่กังวล “มันไม่ใช่ฤดูนะสิ”

“ไม่เป็นไร รูปนะฉันเคยเห็นแยะไป” ฉันรีบปฏิเสธ “ไว้มาดูใหม่เวลามันบานเต็มทุ่งไป” แต่จริงๆก็เสียดายชะมัด

ต่อมา เรนซ์พาฉันเข้าไปดูโบสถ์

โบสถ์เก่าๆ นี่ตั้งอยู่บนจตุรัสเล็กๆที่ล้อมด้วยอาคารทันสมัยรอบด้าน อยู่ข้างๆตลาดนั้นแหละ

“โบสถ์ของเซนต์ชื่อเดียวกับผม” เรนซ์แนะนำ

“ชื่อคุณตั้งตามเซนต์ของโบสถ์นี่” ฉันแก้คินบ้าง

“ไม่เหมือนกันตรงไหน” เขายังถามกลับอีก นานยังไม่รู้ตัว

พอกลับมาถึงบ้านเท่านั้น ก็ได้เรื่องทันที เพราะคุณนายวิคตอเรียยื่นหน้าหงิกอยู่ที่ประตูแล้ว

“ไม่กินข้าวบ้านทำไมไม่บอก” คุณนายรีบแหว

ฉันยื่นก้มหน้าเจียบ เราไปแอบกินบีกแมคมาแ้ล้วในเมือง แต่แค่นั้นมันไม่อิ่มอยู่ดี สำหรับมือเย็น

ไม่รู้คุณนายแม่คุณอะไร สักพักเรนซ์ก็ปั่นจักรยานหายไปอีก

กลับมาอีกที มีอาหารจีนติดมือมาด้วย ฉันดูยังงั้นมันก็คืออาหารจีน

แ่ต์ทุกรวมหัวกันบอกเป็นเสียงเดียวว่า

“มันเป็นอาหารพื้นเมืองดัตช์”

เออวะ ดัตช์ก็ดัตช์ อาหารที่ว่านี่ก็คือ

มันฝรั่งทอด ขึ้นอย่างใหญ่ ข้างนอกก็กรอบดี แต่ข้างในยังนิ่มอยู่ เรียกว่าประทัด เอ้ย ปาตัต Patat

ลูกชิ้นที่ซุบด้วยแป้งขนมปังป่นแล้วทอด ข้างในเป็นเนื้อเหนียวๆ เหมือนลูกชิ้นที่ไม่ได้ต้มให้เดือด ใส่เครื่องเทศด้วย รสชาติบอกไม่ถูก ลงบอกว่าเรียก บิตเตอะบัลเลน Bitterballen

อีกอันก็คือปอเปี๊ยะทอดนี้แหละ แม้จะเป็นรูปสามเหลี่ยม กินแล้วยังงั้นมันก็คือปอเปี๊ยะแค่เผ็ดนิดๆ แต่เขาเรียกมันว่า ลุมเปีย Loempia

อีกอันคือลูกชิ้นหน้าตาเหมือนหมอนข้าง อันยาวเท่านี้ชี้ได้ ซุบแป้งแบบเดียวกันแต่ๆ ข้างในก็คล้ายๆ กันชื่อโครเก็ต Krokot

แล้วก็มิซของทีดูแล้วน่าจะกินอิมสุด สองอย่างที่ฉันเห็นแล้วก็รู้จัก อันแรกก็คือนักเก็ตไก่ หน้าตาไม่ต่างจากที่เคเอฟซี อีกอันเขาเรียกว่าฟริกาดेल Frikadel เหมือนลูกชิ้นไส้กรอก แต่เผ็ด บอกไม่ถูกว่าอร่อยหรือไม่อร่อย ทำทางจะเป็นเนื้อผสมกะหมู

วิธีการกินมันฝรั่งทอดนี้แปลกมากๆ เพราะว่าแต่ละคนควักเอามาโยเนสซอบนบะเริ่มโปะลงไปบนมันฝรั่ง เสร็จแล้วก็เอาซอสอะไรไม่รู้สีน้ำตาลมาซัดใส่ลงไปอีก ก่อนจะหยิบเอาหัวหอมปั่นป่นๆ ออกมาโรย

ไม่ต้องถามเพราะฉันก็กินมาวิธีนี้ ทุกวันนี้ยังทำให้มันอร่อยไม่ได้เลย อันนี้เขามีชื่อเรียกพิเศษ เรนซ์ยึดบอกด้วยความภูมิใจว่ามันคือมันฝรั่งยุคสงคราม Patat Oorlog ฉันก็แปลไปตามชื่อมัน โดยไม่เข้าใจเหมือนกัน

ว่าคนตั้งเขาเอาอะไรมาเป็นเกณฑ์เนี่ย
ฉันดูอาหารการกินแล้วถอนหายใจออกมา ฉันจะอยู่ในประเทศนี้ได้ไม๊เนี่ย

+++++

เวลาในซอลแลนด์ผ่านไปเรื่อยๆ ฉันใช้ชีวิตช่วงที่ไม่มีเจ้าของบ้านอยู่ในบ้านให้หมดไป ด้วยการเขียนไดอารี่เก็บไว้บนเว็บไซต์ของตัวเองที่ชื่อโอซิติ มานึกดีใจตอนที่ได้บันทึกไว้เกือบหมด แล้วก็กิจกรรมอีกอย่างก็คือการทอดิ๊ด พจนานุกรมนี้แหละ ฉันหยิบมาท่องเลย คำไหนที่คำแปลประหลาดๆ ยากๆ ฉันก็ข้ามมันไปซะ

นอกเหนือจากการมาสำรวจบ้านคนที่เป้นแฟนแล้ว ฉันก็ถือโอกาสนี้เรียนภาษาชะเลย เพราะว่าบ้านนี้เปิดวิทยุทั้งวันตลอดทั้งวันอยู่แล้ว ฉันโดนกรอกหูทุกวันๆ ภาษาเนี่ยมันก็เริ่มคลายความน่าเกลียดลงไปบ้าง แล้วนอกจากนั้นฉันก็ นอนนนน

อ่ะแน่นอนที่สุด วันหยุดก็คือวันหยุด หลังจากทั้งเรียนทั้งทำงานมาเป็นปี ไม่มีเวลาได้ไปเสฮากะใคร ฉันก็จะใช้การนอนเป็นการสร้างพลังงานคืนมา ฮึๆๆๆ

คืนนี้เรนซ์บอกว่า "นอนให้หัวค่ำหน่อยนะ พรุ่งนี้เราจะไปต่างเมืองกัน"
แต่ไม่รู้ใครกันแน่ที่ไม่ยอมนอน ลงมาคลอเคลียอยู่ได้ ให้ความหวังกันละเกินไม่สงสารสาวโสดอย่างฉันบ้าง ไม่เห็นทำอะไรมากกว่านั้น
กว่าเรนซ์จะป็นกลับขึ้นไปนอนตัวเองได้ เกือบเที่ยงคืนครึ่ง
เฮ้อ กว่าฉันจะหลับอีก
เข้านี้สุดยอดแห่งความเพลีย

ตอนเช้า ฉันยืนหลับไป ทำแซนด์วิชไป (อ่ะนนนอน ไม่ไปซื้อของกินนอกบ้าน ดัดจริตจริงๆ)
เราต้องนั่งรถเข้าไปที่สถานีรอตเตอร์ดัมเซ็นทรัลก่อน ต่อเมโทร ต่อรถไฟจนหายว่องไปเลยเชียว
เรนซ์ไม่เคยต้องซื้อตั๋วอะไรเลย เพราะเขาเป็นนักเรียน มีตั๋วขึ้นรถฟรีทั่วประเทศ ฉันละอิจฉาจริงๆ ของฉันเองก็ต้องเสียเงินซื้อตั๋วเองไปตามระเบียบ

รถวิ่งจากรอตเตอร์ดัมลงไปผ่านเมือง ด เด็ก (จริงๆ คือเมืองดอร์เดร์ค แต่ฉันอ่านยังงี้ก็ไม่ถูก Dordrecht เนี่ย) ทางซ้ายมือ เมืองนี้สวยดี เพราะอยู่ริมแม่น้ำ พอรถไฟข้ามสะพาน ก็เห็นหอนาฬิกาโบสถ์ประจำเมือง เดนเป็นสง่าอยู่ริมน้ำ นั่งมาไม่ถึงสิบห้านาทีจากรอตเตอร์ดัมเองเนี่ย

เมืองต่อมา ห้างกันอีกประมาณสิบห้านาที ที่นี้เ็มืองย้ายไปอยู่ทางขวาของสถานีรถไฟบ้าง ชื่อเมือง เบรดา Breda อันนี้อ่านง่ายหน่อย มองจากเส้นทางรถไฟ ก็เห็นโบสถ์สวยๆ อยู่ไม่ไกลเหมือนกัน ดูแล้วรู้อะไรอย่างว่า แต่ละเมืองคงต้องมีโบสถ์อย่างน้อยหนึ่งแห่งเป็นแน่แท้ แบบเมืองไทย หมู่บ้านไหนพัฒนาแล้ว ต้องมีวัด

"ห้า ค่าเช่า 37.50 กิโลเดอร์" ฉันยืนมองดูตัวในมือ
"ฉันไม่ได้หยิบเงินออกมาเยอะด้วยอะ เรนซ์" ฉันแบกกระเป๋าตั้งค์ให้เขาดู รู้สึกว่าตัวเองประเมินค่าใช้จ่ายต่ำไปหน่อย
"ไม่เป็นไร ผมจะจ่ายของตัวเอง"
"นะ" ฉันทำเสียงขึ้นจมูกใส่บ้าง "รายการอื่นของคุณฉันก็จ่ายทุกทีแหละ"
"ผมก็จ่ายของผมเองตอนอยู่ที่เมืองไทยนี่นะ" เขาเอางมูกมาถูกะจมูกฉัน ใกล้เคียงได้กลิ่นบุหรี่
"ก็โรงแรมมันไม่ใช่ของฉันเมื่อไหร่"
"ว่าแต่" ฉันเอาสองมือยึดเสื้อแจ็กเก็ตเขาลงมา
"ไปแอบสูบบุหรี่มาตอนไหนอีก ไหนว่าจะเลิกแล้วไง"
เรนซ์ไม่ยอมตอบ รีบวิ่งหนีเข้าไปในสวน ให้ฉันวิ่งตามอีก
เฮ้อ ให้ตาย

ฉันว่าฉันรู้แล้วว่าทำไมผู้หญิงจำนวนมากถึงไม่ยอมมีแฟนอายุเท่ากัน หรือน้อยกว่า ก็ผู้ชายมักทำตัวเป็นเด็กซะยังเงี้ย

"เรนซ์ๆๆๆ เล่นไ้มันกันก่อนเลย" ฉันขึ้นไปที่รางคดเคี้ยว มีเสียงกริ่งๆ ดังออกมา มันเขียนว่า Bob sleigh
"ไม่เอา" เรนซ์ตื้อตึงจะไปอีกทางให้ได้
"อันนี้ก่อน ฟาต้า มอริกานา" เขารีบจุดฉันให้เลี้ยวขวา

“อะไรอ่า” ฉันคราง ไม่พอใจนะสิ
“เข้าไปก่อน รับรองคุณไม่เคยเห็นที่ไหน”
เขายืนยันเป็นมั่นเหมาะ “ถ้าไม่ชอบผมให้ถีบ”

ไม่มีใครต่อคิวตรงหน้าประตูเลย มันน่าเล่นจริงเร็ว คนน้อยอย่างนี้
“ก็...ได้” ฉันคิด นี่เห็นว่าไม่มีคนรอคิวหรือจะจะได้เล่นเร็ว
ประตูเปิด แล้วเราก็พบตัวเองว่ายืนกันอยู่ในห้องใหญ่ๆ ข้างล่างเป็นสระน้ำ
ระเบียงไม้เหมือนในโรงละคร ค่อยๆ ลาดลงๆ ไปสู่ทำน้ำ ที่ดูแล้วเหมือนกับว่ามีหลังคามารอบเอาทะเลสาบ
ไว้มากกว่าจะเป็นแค่สระว่ายน้ำในร่ม
“สวยจัง” ฉันยัดมือเขาไว้ แล้วดึงๆ คิดในใจว่า ทำแบบนี้ได้ยิวได้จับแน่นนอน
คาดไม่ผิด เรนซ์หันมาจับแก้มให้ทีนึง
“คุณนี่ นิสัยเสียซะแล้ว” เขาพิมพ์

ในที่สุดก็ถึงคิวเราสองคน เจ้าหน้าที่ช่วยจับมือฉันไว้อีกข้าง ระหว่างที่ก้าวลงเรือ เรือนี้มันไม่ยอมหยุดอยู่นิ่งๆ คง
เพราะว่ามีรอกอยู่ใต้น้ำหรืออะไร ฉันรีบนั่งลงทันทีที่เหยียบพื้นได้ ไม่อยากตกลงไปในน้ำดำมืดนั่นหรือ รือ
ค่อยๆ ล่องช้าๆ ใต้น้ำมีคลื่นเบาๆ สมจริงมาก

ประตูบานใหญ่ที่รักไปด้วยไม้เสื่อ ค่อยๆ เปิดออกจากกัน ครั้นสีขาวยพุ่งออกมาจากๆ ท้องน้ำปั่นป่วนนิดๆ
“โอ้ยยยย เร็วมากๆ เรนซ์ ฉันชอบแล้ว”
“โถ่เอ๊ย ยังไม่ได้เห็นของจริงเลย” เรนซ์ยิ้มชอบใจ ดึงหัวฉันมาชนไว้ที่ไหล่ “รอดูเสียก่อน”

Fata Morgana หรือน้ำพุแห่งชีวิต เป็นเหมือนโรงละคร ข้างในมีหุ่นซีดี และหุ่นยนต์เคลื่อนไหว เป็นเรื่องราว
แนวอาหรับราตรี คุณหาสนหินอ่อนหลังมทึมา ที่เหมือนจริง บ้านสกปรกหอมช่อ คนขอทาน สาวเดินระบำหน้า
ท้อง อุฐ และตำรวจจับนักโทษ ทุกอย่างเหมือนจริงมากๆ ตอนแรกฉันก็แทบจะหลงเชื่อว่าเขาใช้คนแสดง แต่
เมื่อเรือล่องเข้าไปใกล้ๆ ขอทานที่กำลังร้อง บักชีส อยู่ ฉันก็พบว่าดวงหน้าที่น่าสงสารนั้น มีลูกตาที่ทำจากแก้ว
ใส มันไม่มีแววตาแสดงความรู้สึกอะไร

เฮ้อ ที่นี้น่ากลัวจริงๆ
ระหว่างเรือล่องไป มีทริคต่างๆ ทั้งดินแดน หวาดเสียว สวยงาม หลากอารมณ์ พอเรือกลับมาถึงที่จอดตามเดิม
แล้ว ฉันรู้สึกว้ากห้านานาที่นั่นเหมือนฉันผ่านโลกมาทั้งใบ
“เรนซ์ เอาอีกรอบสิ” ฉันรีบกระซิบ เมื่อเจ้าหน้าที่มาช่วยดึงมือ แต่บางคนก็อยากได้อีกรอบ ก็ยังคงนั่งต่อ ไม่ขึ้น
จากเรือ
“ไม่เอาแล้ว ไปดูที่อื่นก่อน” เรนซ์ไม่ยอมด้วย “อันนี้มันอยู่ตรงปากทางออก เดี่ยวถ้าเราเที่ยวหมดแล้วค่อยกลับมาใหม่”
“งะ” ฉันไม่รู้จะเอะอะอะไรดีกว่านั้น

ทุกอย่างในเอฟเทลลิ่งล้วนแต่สนุก และประทับใจ ฉันรู้แล้วว่าที่นี่เป็นส่วนสนุกที่สวยที่สุดในเนเธอร์แลนด์จริงๆ
ไม่ได้ด้อยกว่าดิสนีย์เลย แถมยังมีแต่อะไรที่เป็นเอกลักษณ์ของฮอลแลนด์
เรนซ์หัวเราะเมื่อฉันชม
“อ๊ะ แน่นอนสิ คนดัดจริตหัวคิดในการสร้างสรรค์นะ” เขายิ้มชอบใจ

สิ่งที่น่ารักที่สุดในเอฟเทลลิ่งก็คือหมู่บ้านคนแคระ เข้าไปเดินแล้ว จะเพลินนึกว่าตัวเองเป็นสโนไวท์
“นั่นสินะ คาเบาดอร์” ฉันวิ่งไปดูตุ๊กตาคแคระที่สวมหมวกสีแดงๆ “ไม่เห็นเหมือนเจ้าหญิงสวยๆ แบบฉันเลย ชี”
ฉันพูดเองเออเอง

สุดท้ายฉันกลับไม่ชอบโรลเลอร์โคลสเตอร์ เท่ากับเครื่องเล่นอีกสองอัน ที่เป็นแนวคล้ายๆ กับฟาต้า มอร์กาน่า
คือโดรม ฟลุด Droom Vlucht หรือ ท่องฝัน ไม่ใช่ไปด้วยเรือ แต่เป็นกระเช้าเคเบิลที่หนึ่งได้สองคน กระเช้าใหญ่
ก็สี่คน ล่องลอยเข้าไปในห้องมืดๆ ที่ประดับด้วยดวงดาว นางฟ้า ปาดอกไม้ คนแคระ ตลอดทางก็มีเสียงนกร้อง
และน้ำไหลในลำธาร สวยมากๆ เกือบลืมหายใจเลย ระยะเวลาข้างใน เหมือนจะสั้นกว่า แต่เป็นเครื่องเล่นที่โร
แมนติกมากที่สุด และรู้สึกว่าคุณได้รับจูบเยอะที่สุด เพราะที่นั่งมันเป็นส่วนตัว และจะไม่มีใครเข้ามาใกล้เราใน
ระยะเกินสี่เมตร เนื่องจากกระเช้าจะไม่ถูกลอยเข้ามาพร้อมๆ กัน

พอออกมา เรนซ์ผู้รู้เส้นทางดี รีบพาฉันไปเตรียมเข้าคิวรอเข้า Villa Volta บ้านดีลังกา ซึ่งก็สนุกเหมือนกัน
เพราะเมื่อเข้าไปนั่งแล้ว เรายังสรุปไม่ได้ว่า เป็นเราที่ดีลังกา หรือฝาผนังบ้านกันแน่ เพื่อความชัวร์ เรนซ์

ติดใจถึงขนาดขอไปเข้าคิวรอต่อสองรอบ

มารู้ตัวเองว่าฉันไม่ได้เล่นอะไรที่หวาดเสียวสักเท่าไร มีไอ้เรือไวกิงเนี่ย ฉันชอบจริงๆ แม้วาลงมาแล้วจะต้อง
แอบไปอาเจียนสักทีก็เหอะ รอบที่สองฉันไม่ยอมลุก ขณะที่คนอื่นลงและมีคนใหม่ขึ้นมา
เรนซ์มองหน้าแบบไม่ค่อยเข้าใจ

“สนุกมากหรือไอ้ของเล่นเด็กแบบเี้້นี้”

“น่าจะ เวลาขึ้นไปสูงๆ โคตรเสียวเลยอย่าให้เซด” ฉันดีซึ่แล้วดับหลังเขาไปป้าย

“คุณกลัวรีใจ”

“ไม่เลย แต่มันไม่สนุก” เรนซ์บ่น แต่ก็ไม่ว่าอะไรยอมเล่นต่ออีกรอบ

ไม่สนุกตรงไหน ฉันชอบความรู้สึกเวลาที่เรือขึ้นไปทีจุดที่สูงที่สุดก่อนจะปล่อยลงมา มันวูบๆๆ แล้วรู้สึกเหมือน
ขาลงมา ลืมหยิบเอาหัวใจ ปอด ม้าม ตับไตใส่ถุงติดตัวลงมาด้วย เพราะในท้องรู้สึกมันว่างๆ หิวๆ กลัวก็กลัว
แต่มันก็มัน กร๊าดดด ชอบที่สุด นี่เลย อาการใจหาย มันรู้สึกหัวใจหายแว๊บไปจริงๆ

“ฮืมมมม” ฉันแอบคิดลึก “เวลามีเซ็กส์กัน มันเป็นแบบนี้ด้วยรีเปลาพะเนี่ย ฉันโคตรชอบเรือไวกิงเลย ถ้ามัน
ทำให้รู้สึกแบบเดียวกันนี่ เร็ดเลย”

+++++

ในที่สุดวันนี้เราก็มายเยี่ยมบ้านของเจ้ารูปหล่อ สุดท้ายที่เลิฟเพื่อนเจน

อาหารที่เขากินก็ยากเย็นกับไม่ได้กับลูกแห่งติดบ้านอย่างเรนซ์ เล็กซ์เป็นคนที่เนี้ยบมาก ทุกอย่างในห้องอยู่
เป็นที่เป็นที่ทาง ซึ่งฉันก็ไม่ได้เห็นว่าตรงจุดนี้จะมีอะไรต่างไปจากห้องของเรนซ์ แต่อาจจะเป็นการตกแต่งมากกว่า
ฝาผนังโล้นๆ สีขาวธรรมดา กรอบรูปขนาดเล็กสีดำ ชั้นหนังสือสีดำที่ซื้อมาจาก Ikea ทุกอย่างดูเบญญิฟอร์มไป
หมด

เรนซ์เป็นคนซื้ออาหารมา แต่อเล็กซ์จะทำให้เรากิน ฉันก็ไม่เคยได้ยินว่ามันเป็นธรรมเนียม (ของประเทศนี้หรือ)
อย่างไรก็ตามคืนนั้นเรากินมันฝรั่งลูกเล็กๆ ปอกเปลือกแล้วที่เกลี้ยงกลม ประมาณนิ้วหัวแม่มือ กับเนื้อสับห่อ
ด้วยเบคอนบางๆ ที่เรียกว่า Slavink สล้า แปลว่าผักสลัด ฟิงค์ เป็นชื่อนก รวมกันแล้วยังไงก็ไม่น่าออกว่ามันจะ
กลายมาเป็นไอ้อาหารที่ฉันกินอยู่ได้ยังไงกัน แต่เอาเถิด ก้มหน้าก้มตากินเข้าไปดีกว่า

หลังอาหารเย็นคืนนั้น หนุมๆ ฟาดเบียร์ไปคนละครบ่อบ ฉันไม่นึกแปลกใจอีกต่อไป ว่าทำไมฝรั่งที่เห็นมาเมือง
ไทย เวลาอายุมากขึ้นๆ ถึงได้ฉ้วน พุงหยายกันขนาดนั้น จะต้องเป็นอานิสงส์ของเบียร์ที่ดื่มกันเข้าไปเป็นโง่งๆ
ตั้งแต่ยังหนุ่มเป็นแน่แท้

“ไปดูหนังเถอะ” พอล้างจานเสร็จ เล็กซ์ก็รีบนิกรโปรแกรมต่อขึ้นมาให้แขกเสร็จสรรพ

ไม่พูดเท่านั้น พี่แกเดินไปที่ประตูแต่ตัวเองไม่ได้ใส่รองเท้า เหมือนจะรีบไล่ให้แขกทุกคนรีบออกไปนอกบ้าน

“ก็ดีเหมือนกัน” ฉันนึกอะไรไม่ออกไปมากกว่าคำนั้น

“เราไปละนะ” เรนซ์บอกลา

ฉันละงง นี่คือธรรมเนียมประเทศนี้หรืออย่างไร หรือธรรมเนียมในบ้านของผู้ชายลูกครึ่งอังกฤษ ครึ่งไปแลนด์ที่
ถือสัญชาติดัตช์

สิ่งที่ไม่ได้คาดคิด เกิดขึ้นที่โรงหนัง

“ตัวเต็ม” เรนซ์บอก

ฉันเริ่มหงุดหงิดที่อะไรไม่ได้ตั้งใจ ทั้งที่มันไม่มีเรื่องอะไรเลย

“ความผิดคุณคนเดียว” ฉันชี้หน้าเรนซ์

“บอกแล้วให้มาจองตั๋วหนังก่อน ค่อยไปซื้อตั๋ว” ฉันโวย

“เป็นไงล่ะ ได้ก็ช้ช่าสนใจคุณ แต่ฉันไม่ได้ดูหนัง” จริงๆแล้วเรื่องไอ้ใบไม้เมานันต่างหากที่กวนใจฉัน ไม่ใช่การ
ที่ไม่ได้ดูหนัง

“ผมก็ไม่ได้ดูเหมือนกัน” เรนซ์เดินหนี

เขาไม่ง้อ ไม่ขอโทษ แต่เดินเร็วๆ ก้าวยาวๆ หนีฉันชะเฉยๆ

“จะรีบไปไหน” ฉันวิ่งจนกระเป่าเหรียญไปมา หวังจะไปให้ทัน แต่เขาก็ยิ่งรีบเดินให้เร็วขึ้นไปอีก

รีบจ้ำตามกันไป อยู่สิบนาที เราก็มายหยุดพร้อมกันเพื่อรอไฟแดงที่สี่แยกหนึ่ง ข้างหน้าเป็นสะพานแขวนสีขาว
บนพื้นสะพาน ดาวดวงเล็กดวงน้อยสองประกายระยิบระยับ

“ยางมะตอยเรืองแสงหรือ” ฉันถาม เงยหน้าขึ้นมาจากอาการหอบ

เรนซ์ไม่ตอบ ยังคงเดินหนี

อะไรวะ ฉันชักจะมีน้ำโท โกรธแล้วไม่พูด

เขาเดินช้าลง แต่ไม่ยอมแม้แต่จะจับมือ ฉันเอื้อมมือพยายามสอดนิ้วเล็กๆ เข้าไปในอุ้งมือเขา เขาหันมาดูนิดเดียว ทำหน้าสลด แล้วบอกฉันว่าอย่าเข้ามาใกล้ เวลาเขาอารมณ์เสียอะไรกันเนี่ย

ฉันนึกว่าจะได้มีกลางคืนที่โรแมนติกกะเขาบ้าง ให้ตายเหอะ ประเทศนี้ไม่ได้เรื่องจริงๆ ช่างไม่มีมนต์ขลังอะไรบ้างเลย พอกลับเข้าบ้านได้ฉันรีบขึ้นไปแย่งห้องน้ำ อาบน้ำอุ่นสบายใจขึ้นเยอะ แล้วก็รีบมุดเข้าใต้ผ้าห่มเตียงของตัวเอง

ไม่มีใครพูดอะไรกัน บรรยากาศมาคชของแท

เรนซ์คงจะโกรธฉันจริงๆ

“เรื่องแค่นี้อะนะ” ฉันคิด “เราก็คงไร้สาระจริงๆ” แต่ฉันก็ไม่ขอโทษ

หรือว่าฉันผิดอยู่ฝ่ายเดียว

พออาบน้ำเสร็จ ฉันก็ไม่เห็นเรนซ์แวะมาจับก่อนนอนฉันหรืออะไร เขาขึ้นนอนหายเงียบไปเลย แต่ฉันนอนไม่หลับ

ฮือๆๆๆ ตรูทำอะไรผิดเนี่ย

จนตีสามหรือตีสี่ก็ไมรู้ หน้าปวดนาฬิกาพรายน้ำแบบนี้ฉันอ่านไม่ถนัด แต่กระนั้นเพราะความทิว ฉันก็ค่อยๆ แอบง้มประตู ลงไปทานมมาตี๋ม ที่เมืองไทยเป็นเวลาสายแล้วนี่

แต่พอฉันเปิดผ้าห่มกลับขึ้นไปบนเตียงไปในความมืด ก็มีคนตัวใหญ่จับฉันกอดไว้ทันที

“เจ้าเล่ห์” ฉันโวย

“เปล่านะ” เขาจิบๆ เบาๆ ไปเรื่อยตามกรอบหน้าฉันอย่างสบายใจ

แล้วยังดึงให้ฉันลงไปนอนข้างๆ อีก กรืดดด วันนี้รู้สึกบรรยากาศมันผิดปกติ โดนกอดซะแน่นท่าทางจะไม่รอดแน่ พอกับแมก็ไม่อยู่ ถึงโวยวายก็คงไม่มีใครได้ยิน บ้านข้างๆ จะสนใจรีเปล่าหว่า

“แคบจะตาย นอนแป๊บเดียวละพอร่า” ฉันทำกางแขนขาอยู่ในเตียง ให้มันรกกๆ พื้นที่เตียง

เรนซ์ไม่สนใจ เขาจับหน้าฉันไว้ตรงๆ แล้วก็จิบ(จริงๆ) ไม่ใช่แค่การเอาปากมาแตะแล้วทำเสียงจิบๆ แบบที่เราเรียกมันว่า “จิบ”

เฮ้อ

ฉันแอบดีใจ

สักพักก็เลยนิ่ง (จริงๆ นะชอบ)

เขาหยุดนิดนึงแล้วก็ถาม

“โกรธรีเปล่า” หมายถึงเมื่อหัวค่ำ

“โกรธซีโวย โกรธมากด้วย” ฉันทำเสียงขึ้นจมูก

“ถามก็ไม่ตอบ คุดตี้ ก็ไม่พูด เวลายังมีอยู่ด้วยกันน้อยๆอยู่ น้อยใจนะเว้ย” (คำวาน้อยใจ ฉันใช้คำว่า insecured)

“ผมก็น้อยใจอยู่นะนั่น ผู้ชายเวลาโกรธเขาก็อยากอยู่เงียบๆ คนเดียว ยิ่งมากวนยิ่งหงุดหงิดรำคาญ ยิ่งอยากหนีเพราะฉะนั้นหัดเรียนรู้ไว้ซะ” แล้วเขาก็จิบอีก

ฉันร่อนนวบขึ้นมา

“แล้วเวลาฉันหนี คุณก็ตามมาจิบรีใจ” ฉันพูดแต่เกือบไม่ได้ยินเสียงตัวเอง

โถ้ยโหย้ย จะโดนปล้ำมันตื่นเต้นนี่เองรี

แต่เปล่า

เขาไม่ได้ทำอะไรกะเสื้อผ้า มืออุ่นๆ จับที่เอวฉันแล้วถึงสอดมืออ้อมไปรองด้านหลังฉันไว้ ดันตัวฉันขึ้นมาให้แนบชิดใกล้หน้าเขาเข้าไปอีก แล้วบิดหน้าไปมาอย่างนุ่มนวล แถๆ ร่องอก ร่างกายฉันมันสั่งการไปที่สมองเอง

ถอดทิ้งไปเลย ไม่งั้นเดี๋ยวถอดให้เองเลยด้วย

กรืดดด

ทนไม่ไหวแล้ววววว

แล้วเขาก็เงยหน้าขึ้นมา ท่าทางเหมือนเมากๆ

โธ่เอ๊ย เมอะอะไร อย่านะ ฉันไม่อยากโดนขี้ยาปล้ำเวลาไม่รู้สึกตัว

ช่างไมโรแมนติกละ

ฉันดึงเขาขึ้นมามองดูตาใกล้ๆ

“คุณเมฆาแน่ๆ” ฉันรีบวิเคราะห์ แก่เขิน รู้สึกเสียงตัวเองสั้นๆ
“ไม่ได้ใช้อะไรเลย” เขายกมือขึ้นมาทำท่าสาบาน สายตานั้นเชื่อจริงๆ สงสัยไปกินมดมา
“ผมจะไม่ทำอะไร ถ้าคุณไม่พอใจ” เขาพูดเสียงมั่นคง
“มาบอกอะไรตอนนี้แล้ว ความยับยั้งชั่งใจไม่มีเหลือแล้ว” ฉันได้แต่คิด ไม่มีเสียงพูดอะไรออกมา

เจ็บบบบบบบ

สิ่งเดียวที่ฉันรับรู้

ใครจะ บอกว่าการมีอะไรกันเนี่ยมันรู้สึกดี ไม่เข้าใจทำไมเด็กสาววัยรุ่น ถึงได้พลาดไปกะมันจนท้องไม่มีพอ
ดีตรงไหนเนี่ย

ฉันรู้แต่ว่ามันเจ็บมาก เทียบกะอะไรไม่ได้เลย

ถ้าใครอยากรู้ว่าเจ็บยังไง

ลองไปหาเม็ดปอกผลไม้ไปละลายแหลมขนาดยาวพอเหมาะมานั่งนิ่ง เอาคมนะ

เสียบลงไปตรงต้นขา น่อง หรือตรงกล้ามเนื้อ เออตรงที่เนื้อแน่นๆ ปล่อยให้โดนกระตุก แล้วคาเอาไว้เอาแ่ค้ล็ก
สักสองนิ้ว เสร็จแล้วดึงออก เอาให้เลือดพุ่งแบบนั้นนะ

กรี๊ดดด ฉันเปรียบเทียบมันได้แค่นั้น เพราะว่าเคยแผลเอาเม็ดจิ้มแขนตัวเองแล้วมันแบบว่าประมาณนั้น
แบบนั้นเลย

โคตรเจ็บ

สองมือฉันยันตัวเรนซ์ออกไปแบบสุดปลายแขน

“พอๆๆ” “ไม่ไหวแล้ว หยุดๆๆ”

เขาไม่ยอมปล่อย แต่หน้าตาเหมือนไม่พอใจอย่างแรง เขารวบข้อมือฉันไว้ด้วยกันเลยสองข้าง แล้วพยายาม
ดึงต้น ไม่ยอมแม้แต่จะมองหน้า

ฉันเริ่มร้องไห้ ทำไมมันเป็นยังงี้ละวะเนี่ย ไหนว่าพูดกันดีๆ

“เรนซ์ปล่อยๆๆ ฉันเจ็บ” ฮือๆๆ ฉันเอาขาต่อสู้อ

ไม่ใช่ว่าฉันเปลี่ยนใจ ไม่ยอม หรือว่าจะมาทำรักนวลสงวนตัวเอาตอนนี้ แต่มันเจ็บ เลยขอเวลานอก
ฉันโกรธ น้อยใจด้วยที่เขาไม่แคร์ ฉันบอกอะไรก็ไม่ฟัง ทำกับฉันยังงี้ได้ไง สัญญาไม่เป็นสัญญาเลย ไหนบอก
จะไม่ทำอะไรที่ฉันไม่พอใจใจ

“เจ็บ” สุดท้ายฉันพูดเป็นภาษาไทยออกมา หลังจากรวบรวมลมหายใจอยู่พักใหญ่ “ปล่อย” คำเดียว ดังๆ
หมดหนทาง เพราะว่าไม่รู้จะทำยังไงดี

เหมือนเขาเพิ่งจะได้ยิน

เพราะว่าทันใดเรนซ์ก็ปล่อยมือ ผุดลุกขึ้นมาหนึ่งองอยู่

ฉันทำหน้าที่เคียดแค้นสุดๆ ตลบฝ่าหมมมาคลุมตัวเองไว้ แล้วชันเข้าขึ้นมา ฝ่าเท้ายึดตั้งท่าเตรียมพร้อม
อยู่ดีๆ เขาก็หันมา ทำหน้าตาเล็ด

เฮ้ย

นางเอกนี่ต้องเป็นฝ่ายพุ่มพ่าย ไม่ใช่แก๊ ผิดบทแล้ว ฉันเริ่มสับสนกับชีวิต

พอพลิกตัวเบาๆ ทำที่ว่าง กะว่าจะขยับที่ให้เขาขึ้นมาอนข้างๆได้

ฉันก็รู้สึกตัวเองเจ็บไปหมด ถ้าเป็นนักมวย นี่คงเรียกว่านวม แคมตัวสั้นไปหมดด้วย กลัวจะจนเป็นไข้ไปแล้ว
เรนซ์ความมือลงไปใต้ฝ่าหม ขยับจะสอดตัวเองเข้ามาอน ก่อนทำหน้าที่แปลกๆ

ฉันเลิกฝ่าหมก็มจะดูตาม ว่าเขาเอามือไปไหน จะทำอะไร

“เลือด” คนหน้ามันเมื่อตะกี้ ตะโกนเสียงดัง ลุกขึ้นมายืนพร้อมกับรื้อฝ่าหมออกติดมือไปทั้งผืน

ฉันไม่รู้จะดึงหมอนมาปิดตา

หรือว่าคว่าฝ่าหมมาปิดบังร่างกายตัวเองก่อนดี

เลือดจริงๆ ด้วย กองเป็นจุดสีแดงส้ม เป็นหย่อมเล็กๆ ที่เหลือติดอยู่ข้างต้นขาฉันแล้วก็

เออ....ของเรนซ์หน่อยๆ เห็นแล้วพอรู้

เอ๊กกก ฉันจะเป็นลม ขยะแขยงมัน เหมือนเวลาเป็นเมนส์ อันนี้หนักกว่า เพราะว่ามันทำให้เจ็บด้วย
ตกใจหมด

คนที่ตกใจกว่าคือเรนซ์ เขาหันซ้ายหันขวา ท่าทางทำอะไรไม่ถูก

“ผมไม่รู้จริงๆๆๆ ก็เห็นเล็กรบอกว่า...” เขามึนๆ ท่าทางเหมือนเมาหนักกว่าเมื่อก็อีก

เฮ้อ ฉันโกรธไม่ลง

“ไม่เป็นไร มันคงมีแค่นั้นแหละ” ฉันดึงมือเขาไว้ให้นั่งลงก่อน แสลงตาเหลือเกิน ยืนโหว่หน้าอยู่ได้ จะจิ้มหน้าดูอยู่

ละ

“ฉันแค้เจ็บ”

“ขอโทษจริงๆ ผม...” เขาอึ้งไป “ไม่รู้ว่าพูดอะไรต่อ

“ผมเสียใจ ก็ที่เมืองไทย... ก็ผมคิดว่าคุณ.....” เขาไหล่ตลก

“ผมจะไม่ทำอะไรแล้ว”

“เฮ้ยยยยย” ฉันเหวอด้วยความตกใจ

“ทำไมอะ อย่าทำอย่างงั้นะ ครึ่งๆกลางๆได้ใจ โถเว้ย” เปล่านะ ฉันไม่ได้พูดอะไรออกไป แค้คิด

เขาริ่งออกไปห้องน้ำที่อยู่ข้างๆ ฉันกำลังงงว่าจะทำยังไงกะชีวิตดี

แต่ไม่ถึงนาทีเขาก็กลับมาใหม่ ถือผ้าขนหนูผืนเล็กที่เป็นถุงมือมาด้วย ฉันรีบปิดตา

ฉันเข้าใจว่า เขาคงจะให้เอามาเช็ดเลือด เลยยึดมือออกไปรับ “ไม่อยากเอาตัวโผล่ขึ้นมาอกผ้าห่มเลย

อายยยยย

แต่เขาไม่วางผ้าลงบนมือ ฉันรอดตั้งพักใหญ่ สุดท้ายฉันแอบลืมตาขึ้นมาดู เขาเลิกผ้าห่มเบามือเขียว

“อ้ายยยยยยย” (จะมีอะไรเหลืออีกกะเนี่ย)

ผ้าขนหนูนั้นชุบน้ำอุ่นบิดมาหมาดๆ หลังจากเช็ดๆ แตะๆ จนท่าทางจะซบรอยเลือดข้างๆ หมดแล้ว ฉันนึกว่า

เดี่ยวเขาคงจะขยับขึ้นมาอนกอดฉันเฉยๆ แบบว่าปลอบใจ

แต่ เปล้าาาา

“ไม่อยากบอกว่าเกิดอะไรขึ้น

เขามุดผ้าห่มไปจูบ

ตั้งแต่ผ้าเท้า พอฉันขยับขาหนีเขาก็ยังดึงน้องมาจูบๆ

จนถึงหัวเข่า

ต้นขา หน้าท้อง ปลายนิ้ว หัวไหล่ กรีดดด จะเหลือพื้นที่ ที่ไม่โดนรีนี่

ไฟลุกท่วมตัวฉันแล้ว จะบอกให้

ฉันจำได้เสมอว่าทำอะไรลงไป มันยังได้ยินชัดเจนอยู่ แม้แต่จนถึงทุกวันนี้

“เราเป็นของกันและกันเหอะ” เสียงเขาต่ำๆ แบบที่พูดปกติ เสียงแบบนี้แหละฟังแล้วหัวใจสลายเลยเขียว

มันไม่ใช่คำถาม มันเป็นการชักชวน และฉันมาคิดเอาวันนี้ว่า ฉันไม่ได้มีตัวเลือกที่จะตอบยสหรือโน

ถ้าฉันไม่มารู้ทีหลังว่าเขาไม่เคยมีประสบการณ์แบบนี้กะใคร ถ้าไม่นับสาวน้อยผู้ซ่าของแถวหาดราไวย์คนนั้น ฉัน

ก็แทบไม่เชื่อสิ่งที่เกิดขึ้น

จำไม่ได้แน่ชัดว่าฉันตอบว่าอะไรไป แต่เรนซ์สอดแขนเข้าไปอ้อมฉันทั้งผ้าห่ม ผลักประตูก่อนจะพาฉันไปโยน

เบาๆ ใส่เตียงที่ห้องพ่อแม่เขา (ลุงกะป้าเป็นใจอีกรีนี่ ดันไม่อยู่ซะวันนี้)

มันไม่ได้หายเจ็บ เพียงแต่ไม่มาก จนทนไม่ได้

ฉันไม่รู้ว่าจะตัวเองร้องกรี๊ดๆ แต่เรนซ์พูดอยู่ข้างหู ว่าเจ็บหรือ

แล้วก็ไม่ได้มีคำตอตอบออกจากปากฉัน เพราะว่ามันเพลิน (เฮ้ยไม่ใช่ ไม่จริงงงงงงงงง)

ฉันไม่ได้ยินอะไรเลย รู้สึกเหมือนเวลาเล่นลูกโลกหมุนๆ สมัยเด็กๆเลย

ยิ่งกว่าเรือไวกิ้งที่ฉันชอบอีก เพราะไม่รู้ว่ามันจะขึ้นไปสูงที่สุดหยุดแค่ตรงไหน เหมือนจับลูกโป่งสวรรค์พวง

ใหญ่ๆๆมากๆ ลอยขึ้นไปสูง จนรู้สึกกลัวว่าถ้าปล่อยมือจะหลุดกระเด็นลงไปตกที่อื่น

ใจเต้นตึกตึก แล้วอู้อยู่ ก็หมดแรง ปล่อยให้ความรู้สึกหลุดลอยไปในความเว้งว่าง ที่แสนสุขสม อยากจะกรี๊ด

ดดดด ให้สาสมใจ

เฮ้อ โลกนี้ช่างสวยงามจริงๆ ไม่เสียใจที่เกิดเป็นผู้หญิง

หลับดีกว่า

+++++

ตอนเช้า ฉันตื่นเพราะเสียงทอเองร้อง

เจ็บไปหมดทั้งตัว เหมือนกินข้าวไปสามจานตอนหลังเที่ยงคืน แล้วยอน มันแน่นๆ จุกๆ ปวดๆ เมื่อยขาดด้วยทั้งที่

ไม่ได้เดินไปไหน
ฉันพยายามจะลุก แต่มีอะไรหนักๆ อยู่บนพุง

เอือกกก

เรนซ์เงยหน้าขึ้นมองแล้วก็พยายามผลักให้ฉันนอนลงไปตามเดิม

"ฉันหิว" ฉันพูดไม่มอง ดายละเลื้อยผ้าอยู่ห้องโน้นหมดเลย ตายแล้วกรีดดดดด

"ผมก็หิว" เขายับตัวขึ้นมาอนข้างๆ "เลเบิ้ลเจ้อะ เลเบิ้ลเจ้อะ" เขาบอก ตะแคงฉันไปข้างหนึ่งแล้วก็สวมกอดมาจากด้านหลัง ผิวแนบผิวไปซะทุกส่วน อ้อ นอนเหมือนช้อน (เลเบิ้ล) มันเป็นแบบนี้เอง ใครนะช่างคิดคำเหมือนเวลาจัดวางช้อนจริงๆ มันเรียงชิดกันเป็นต่อๆ

"เฮ้อ"

ฉันหยุดหายใจ ปั่นปวนในท้อง ไม่ใช่เพราะความหิว

"ทำไมคุณทำงี้ล่ะเรนซ์ ก็ไหนว่า" ฉันถาม หันหน้าไปข้างหลังไม่สะดวก

"If you ask if I'm in love, I'm not" เขาตอบ ประโยคที่ทำให้ฉันใจหาย

"I made love to you because I love you"

ฉันเริ่มสับสน

มันต่างกันตรงไหนเนี่ย

วินาทีนั้น ฉันอยากร้องไห้

จนขนาดนี้แล้ว เขายังไม่ยอมบอกรักฉันเลย ฉันได้แต่ตืออกชกตัว น้อยใจอยู่คนเดียว

+++++

สิ่งที่แหย่หนักขึ้นไปยิ่งกว่า

เมื่อเรานั่งเจียบบๆ กินอาหารเช้า เอ้ย ปรินซ์กัน แบบไม่พูดไม่จา

ฉันนึกขึ้นมาได้ว่า "ไม่ได้ป้องกันอะไรไว้เลย

เรนซ์ทำหน้าที่แบบเอ๋อสุดขีด เขาอุบอิบออกมา

"ผมก็ไม่รู้นี้ ไม่เคยทำอย่างนี้กะใคร แต่ถ้าแค่จูบ กว่าคุณจะยอมได้ใช้เวลาเกือบสามชม. ผมก็เชื่อว่าคุณเป็นผู้หญิงสะอาดแน่นอน"

ฉันเลยต้องวิ่งโครมๆ ขึ้นไปรีอกระเป่าหาเจ้ายาที่เจนนีแอบใส่กระเป่ามาให้

"โ้ย มันไม่ใช่เรื่องนั้น" ฉันกลุ้ม

"นี่ฉันจะท้องไม่วะเนี่ย เฮ้อ" ทำไมไม่มีโอกาสได้เล่นบทนางเอกแบบในหนังกะเขาบ้างนะ

สับสนก็สับสน เสียใจอีกเรื่อง

ว่าแต่ยานั้นอยู่ตรงไหนของกระเป่าละเนี่ย

แต่ไม่มีเวลาให้ฉันคิดอะไรนาน หลังจากออกไปเดินเล่น แก้อึดอัดกัน ริชาร์ดกับเอเวอลีน เพื่อนศิลปินของเรนซ์ก็มากินข้าวที่บ้าน ฉันต้องพยายามหาเมนูอะไรก็ได้ที่ไม่ใส่เนื้อให้คนเรื่อมาก สองคนนี่กิน ถึงแม้ว่าจะกินยากกินเย็นยังงี้ ผักชนิดไหนไม่กิน ก็ต้องเลี้ยงตอบแทนกันหน่อย เพราะทั้งคู่ อดซ่าห์ไปติดต่อนจนได้ทัวร์ทำเรื่อรถเตอร์ดัมมาให้ฉันกะเรนซ์ฟรีเลยทีเดียวน เป็นทัวร์ส่วนตัวอีกตั้งหาก ไปกันแค่สี่คนเท่านั้นเอง เร็ดไม่ละ

+++++

วันรุ่งขึ้นฉันไม่อยากลุกจากเตียง แต่ตัวยังงี้ก็ต้องลืมตา

ใช่แล้ว วันนี้เราจะไปล่องเรือชมท่าเรื่อรถเตอร์ดัม การเดินทางข้ามฝากจากฝั่งตะวันออกของเรื่อรถเตอร์ดัมไปยังตะวันตกเฉียงใต้ก็เริ่มขึ้น

"เราไปที่เมืองชื่อสไปเกอร์นิส Spijkernisse" เอเวอลีน เพื่อนสาวของริชาร์ดบอก

ฉันไม่ค่อยชอบสาวดัดจริตตัวสูง ผมสลวยเป็นลอนคนนี่เท่าไร เพราะเธอสวยกว่า เหตุผลงายๆ จริงใจของฉัน มาสังเกตดูฉันว่าผู้หญิงที่นั่นแปลกมาก ตอนยังสาวๆ ตัวเล็กผมมบาง แต่พออายุสามสิบกว่าๆไปแล้ว เธอจะขยายออกมาอย่างคาดไม่ถึง เรนซ์ชี้ให้ดู เวลาเราผ่านสาวๆ ฉันอดไม่ได้ที่จะถามว่า เขาคิดว่าผู้หญิงเหล่านั้นสวยหรือเปล่า

เมื่อเช้าเราทานอาหารเช้าเป็นแซนด์วิช และหลังจากลงไปในเรื่องจะไม่มีอาหารหนักๆให้กินอีก นอกจากเครื่องดื่ม กว่าจะไปถึงท่าเรือที่เมืองเล็กๆนั้น ใช้เวลาเดินทางเกือบชั่วโมงกว่า ที่แน่ๆ ฉันเสียค่ารถแพงมากมาย ในขณะที่เรชไม่เคยต้องจ่ายค่าอะไรเลย และไม่เคยจ่ายอะไรให้ฉันอีกด้วย หมั่นมันน่าน้อยใจ

จากสถานีรถไฟพรอดเตอร์ดัมเซ็นทรัล เราต้องต่อรถชั้บเวย์ไปจนสุดทางที่ Spijkernisse แล้วเดินต่อไปอีกเกือบหนึ่งชั่วโมง ฉันเริ่มเข้าใจแล้วว่าทำไมเราถึงได้ไปฟรี ลำบากลำบากกันขนาดนี้ ส่วนตัวฉันไม่เห็นว่าการทำเรือแล้วมันจะยังไง

“นั่นไงเรือเจมิไน Gemini” หัวหน้าทัวร์พูดขึ้นในที่สุด

ฉันยืนหอบแฮ่กๆ ในขณะที่หนุ่มสาวชาวต่างชาติต่างเฮฮาเก๋กันจ๊อกแจ๊ก

“เรช ให้ฉันเดินอีกนิดเดียว คุณต้องอุ้มฉันไปแน่ๆ” ฉันว่าเข้า

“ลากไปนะไอหิว” เขาหัวเราะ แต่ยื่นมือมาให้ฉันจับตอนข้ามไม้กระดานขึ้นไปบนเรือ

หลังจากบรรยายวนหน้าของการล่องเรือเป็นภาษาต่างชาติล้วนๆ ให้ฉันมีเงินไปแล้ว ลงหัวหน้าทัวร์ก็ปล่อยให้พวกเราไปเดินหาหมั่นงั้ชมวิวดตามใจชอบ

ฉันลื้บบอกเรชว่า “ฉันเมาเรือ”

ปกติแล้วฉันจะเมารถทุกชนิด คราวนี้เป็นเรือ แล้วออกท่าเรือด้วย

ฉันแอบคิดในใจว่า ต้องไม่รอดแน่ๆ หวังจะหันไปอ้อนเรช

ปรากฏว่า

เขาหายไปแบบไม่มีร่องรอย

ท่าเรือพรอดเตอร์ดัม ท่าเรือที่ใหญ่ที่สุดในยุโรป ที่นี่นอกจากมีเรือขนส่งคอนเทนเนอร์แล้ว ก็ยังเป็นท่าจอดเรือสำราญล่องข้ามมหาสมุทรแอตแลนติกด้วย สมัยโน้น ที่นิวยอร์กยังไม่ได้โดนแลกกับสุรินาม เมืองเล็กๆที่ปัจจุบันเป็นที่ที่ทันสมัยไฮโซอย่างสุดๆในอเมริกา เคยซื้อนิวยอร์กดัมมาก่อน (ว่าไปก็เสียชีวิตนิ ไม่น่าเอาไปแลกกับประเทศอย่างสุรินามมาเลย)

วันที่ 24 มาถึงเรืออย่างกลับหลังแผ่นดินเมือวานแล้วเพิ่งตื่นขึ้นมา วันสุดท้ายในฮอลแลนด์ของฉันแล้วสิเนี่ย เกือบสิบโมงฉันจัดการกับอาหารเช้าที่ป่าแกล้จัดโต๊ะไว้ให้อย่างน่ารัก ครอบๆจาน มีลูกเสเชิล ลูกโถ้ก ใบเมเปิ้ล และสารพัดใบไม้ร่วงสีสวยๆ แต่ฉันกินอะไรไม่ลง

ป่าวิคก็มองอย่างสงสาร (เป็นครั้งแรก)

“กินซะหน่อยนะ” เธออุตสำหรับทานะยที่ขมมบั้งแล้ววางใ้ห้ในจาน

สุดท้ายฉันก็เลยกินขมมบั้งซีเรียลแผ่นนั้นไปหน่อย เรียกว่าแตะไปนิด จะดีกว่า

กินเสร็จแล้วก็รีบกลับขึ้นไปบนห้อง พยายามนั่งทับกระเป่าให้มันแบนลง เตรียมเอาลงมาข้างล่าง แม้ว่าจะไม่ไ้ดีทำอะไร ขออ้อยอ้งอยู่กับบ้านนี้สักพักก็ยังมี

อยู่ดีๆ เรชก็ทะเล่สิ่งพรวดขึ้นมาจากเก้าอี้ ขณะที่เรากำลังนั่งดื่มชาสบายใจกัน ทำเอาน้ำชากระฉอก ป่าวิครีบคว้าทิชชูทันที เขามองนาฬิกาที่แขวนอยู่ข้างฝาแล้วเริ่มโวย

“วันนี้เปลี่ยนเวลารึเปล่า” เมื่อไม่มีใครตอบก็แกก้รีบจุดฉันลุกขึ้นทันที (เมื่อคืนนี้ที่ยุโรปเปลี่ยนเวลา

Wintersaving time ไปแล้วนะคะ ทุกประเทศในเขตละติจูดนี้ก็จะหมุนเข็มนาฬิกาถอยหลังไปชั่วโมงนึง)

“ไปเมโทรก่อนเลย เร็วๆ”

ทันใดนั้นก็เกิดโกลาหลขึ้น

เมโทรที่วิ่งจากบ้านเรชเข้าเมือง จะมีแค่ทุกสิบห้านาที เราต้องไปต่อรถไฟหวานเย็นเพื่อไปสถานีกลางพรอดเตอร์ดัม แล้วจากนั้น จึงต่อรถไฟเร็ว ไปสนามบินอีกทีหนึ่ง ป่าวิคก็สติดีกว่าใคร วิ่งไปถอยรถยนต์มารอไว้ พอทุกคนและกระเป่าขึ้นไปหมด แกก้บึงทันที โดยไม่ลื้บที่จะบ่น

“เป็นไงละ ตกเครื่องได้ต่อยต่อกันแน่แท้” ป่าเริ่มหงุดหงิด ทั้งที่ฉันไม่คิดจะอยากอยู่ต่อหรือก กั้จะต้องซื้อตั๋วเครื่องบินใหม่จะแย้ไปแล้ว คนยิ่งจวนๆอยู่

ในที่สุดฉันก็กลับมายืนอยู่ที่สนามบินสกีบโพล

ความรู้สึกในวันกลับ ช่างต่างจากวันมาถึงอย่างสิ้นเชิง ฉันเกลียดการจากลา

พอฉันเดินพ้นพาสปอร์ตคอนโทรลไป ต่อม้าน้ำตาก็เริ่มแตกอีกกรอบ

เรชไม่ยอมขยับไปจากหน้าประตู ฉันก็ยืนเกาะกระจกไว้แล้วเริ่มบ่นทางเอกทันที

น้ำตาท่วมจอ

ฉันนั่งร้องไห้ไปตลอดทาง พี่แอร์สาวคนไทย ต้องเอาผ้าเย็นมาให้สองรอบ

ร้องๆไปจนเหนื่อย ฉันไปเริ่มหลับเมื่อเครื่องบินอยู่เหนืออินเดีย ตื่นมาอีกทีก็ถึงกรุงเทพฯแล้ว
ขาลงฉันใจหาย ไม่อยากแม้แต่จะออกจากเครื่อง
“ลืมนะไรรีเปล่าคะ”
แอร์จิ้นเกล้าผมสูง ถามฉันที่หันมองไปรอบเครื่องบินอย่างเบลๆ ตรงหน้าประตูเครื่อง

ฉันลืมหัวใจทิ้งไว้ที่เนเธอร์แลนด์

+++++

เราคบกันอย่างเป็นทางการตั้งแต่ฉันกลับมาจากฮอลแลนด์ ลุงเอ็ดวาร์ดปลื้มใจมากมาในการเรียกฉันว่า
ลูกสาว เพราะแกอยากมีลูกสาวมานานแล้ว ส่วนป้าแกยังไม่ค่อยพอใจเหมือนเดิม โดยเฉพาะเมื่อเรนซ์บอกว่า
เขาต้องรับผิดชอบตามแบบแผนประเพณีไทย เพราะฉะนั้นเพื่อไม่ให้ฉันเสื่อมเสียชื่อเสียง เราจะต้องหมั่นกันไว้
ก่อน และบอกญาติพี่น้องด้วย
ป้าแกโวยวายหัวชนฝาว่าเรื่องอย่างว่า ทั้งผู้หญิงและผู้ชายมีสิทธิเท่าเทียมกัน ไม่ว่าจะที่ไหนในโลก (มีสิทธิที่
จะทำแล้วไม่รับผิดชอบหรือเปล่านั้น)
ปวดหัวแท้ๆ
กลับมา ก็มีแต่เรื่องยุ่งๆ และความเปลี่ยนแปลง

งานก็ไม่มีทำ เมื่อไม่มีงานก็ไม่มีเงิน
แถมฉันเอาเงินเก็บไปใช้จ่ายไปฮอลแลนด์ซะครึ่งแสน
เมื่อฉันลางานจากโรงแรมไปชะสามอาทิตย์ ฉันเลยต้องลาออกไปโดยปริยาย เพราะเจ้ไม่ยอมให้ฉันลาานานกว่า
สามวัน และถ้าแกได้พนักงานใหม่ แกก็ไม่อยากไล่พนักงานคนนั้นออก

ฉันกะเจเน็ทเลยต้องย้ายไปพลอยอยู่หอพักของเพื่อนที่มหาวิทยาลัย แต่นั่นไม่ใช่ปัญหาเพราะเพื่อนเมทก็คือ
เพื่อนเก่าของเรา แต่ปัญหาคือมันเป็นห้องสองคนแต่มีคนอยู่ร่วมสี่คน
“กระเป่ามิ_ละ” แม่ทับทิมถาม ชื่อหลอนภาษาอังกฤษเวลาเขียนเป็นภาษาไทยมันน่าเกลียดนะ
“มีชะที่ไหนละ” ฉันตอบที่อู๋ เอาเบ้ไปวางแอบไว้มุมหนึ่ง ขณะที่เธอช่วยเจเน็ทหาพื้นที่ว่างในตู้ ฉันมันเป็นคน
เร่ร่อน ไม่เคยมีที่อยู่ที่ไหนเป็นหลักแหล่งสักที ย้ายหอพักไปเรื่อยๆ แบบนี้แหละ

ฉันรู้สึกแย่ ที่ไปพลอยอาศัยห้องเพื่อนอยู่ เลยต้องรีบหางานใหม่ทำซะให้ได้ภายในสองอาทิตย์ โชคเข้าข้างที่
พอเปิดเทอมอาทิตย์แรก อาจารย์พิเศษหลายๆท่านก็ยังบินมาสอนไม่สะดวก ทำให้เวลาว่างเหลือเพื่อ อ๊ะ
แน่นอน ฉันวิ่งไปเฝ้าห้องคอมพิวเตอร์ ตามสไตล์

แล้วงานแรกของฉันก็ได้มาอย่างไม่ได้ตั้งใจ เพราะฉันไปเจอโฆษณาหาพนักงานของบริษัทกราฟฟิคแห่งหนึ่ง
ในเว็บหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษของภูเก็ต ก็เลยส่งเมลสมัครงานสั้นๆ แนบซีวีไป จริงๆ ก็ไม่ได้หวัง เพราะเห็น
ฝีมือตัวเองไม่ค่อยเอาอ่าว แต่มันผิดคาด วันรุ่งขึ้นเลยก็มีฝรั่งโทรมา
“สวัสดี ผมแทรี ขอสายลิลลี่ ที่คณะกรรมการโรงแรมหน่อย”
“ฉันนี่แหละคะ” ฉันตอบไป ใครกันล่ะวะเนี่ย สมัครไปหลายที่เกินไปจนชักจำไม่ได้
“ผมเห็นเว็บไซต์คุณแล้วนะ ไม่เลวเลยจริงๆแล้วงานนี้ไม่ได้ยากเลย แต่เราต้องการคนที่มีความรู้เรื่องโรงแรม
และการจองห้องพักบ้างนิดหน่อย คุณเข้าใจใช่ไหม”

ฉันฟังนิ่งๆ เอ เขาต้องการอะไรล่ะเนี่ย
“เราเข้าใจว่าคุณเรียนอยู่ และเราก็แค่ต้องการพนักงานชั่วคราว”
“คะ ฉันก็ทำงานได้แต่วันละไม่กี่ชั่วโมง แต่ก็ตั้งใจทำงานจริงๆนะคะ”
“นั่นไม่เป็นปัญหา ออฟฟิศเราอยู่ที่.....” แทรีใส่ต้อ แบบไม่ยั้ง
“คุณแวะเข้ามาได้เลย วางเมื่อไหร่ก็มาทำงาน”
“เราจ่ายกันเป็นชั่วโมง ขึ้นต้นชั่วโมงละสามสิบบ คุณมาก็ชั่วโมงก็ลงเวลาไปตามนั้น จ่ายเงินทุกเดือน เงินสดเลย”
“พຽງนี้สะดวกไหม” เขาถาม ไม่เว้นช่องให้ฉันได้พูดอะไรเลย
“คะ พຽງนี้วางจากเรียนสิบโมง”
“งั้นมาได้เลย”

ฉันวางหู งงงวย ยังไม่มีโอกาสได้บอกใคร ได้งานแล้วหรือวะ ง่ายๆ กันแบบนี้เลย
ฉันเจอเจเน็ทอีกที ก็วิชาที่เราเรียนร่วมกัน
ฉันเรียนภาษาที่สามเป็นญี่ปุ่น ส่วนเจเน็ทเรียนเยอรมัน

“ฉันได้งานใหม่แล้วละ” ฉันหันไปกระซิบเมื่อเธอหยอนตัวลงนั่ง ในขณะที่อาจารย์เริ่มสอน
“เร็วดีนะ” เจเน็ตปองปากตอบ
“ฉันจะพาแกไปด้วยนะ ถ้าสนใจ”
“ไม่เอาอะ” เจเน็ตตอบสั้นๆ เราสองคนรีบทำเป็นก้มจกด ก่อนที่อาจารย์จะทันโวยวาย จริงๆแล้วฉันอยากมีเวลา
อยู่ใกล้เจเน็ตมากกว่านี้ ตั้งแต่ฉันเริ่มคบกับเรนซ์ เพื่อนรักคนใกล้ตัวฉันดูเหมือนถอยห่างออกไปทุกทีๆ ปกติ
แล้วเจเน็ตไม่เคยขอการทำงานระหว่างเรียนอยู่แล้วด้วยเป็นทุนเดิม ซึ่งฉันก็ไม่รู้ว่าทำไม

ยังห rokok มันยังไม่จบแค่นั้น เย็นนั้นฉันไม่ต้องรีบวิ่งรถไปปาดองอีกแล้ว จึงนั่งแอ่ระเหยอยู่ศูนย์คอม
หลังจากร้ายอีเมลไปหาเรนซ์ ฉันก็รีโหดกลองรับจดหมาย ที่มหาวิทยาลัย เราทุกคนจะมีอีเมลเป็นของตัวเอง
ไม่จำเป็นต้องแคร่สอทเมลล์ที่ข้ายังกะเตาคลาน ถึงแม้ว่าฉันจะมีเมลล์อยู่อันนึง ซึ่งเคยใช้สมัยเข้าปีหนึ่งใหม่ๆ แต่
พอไม่ได้คุยกะหนุ่มในแซทคนนั้นอีกต่อไป ฉันก็เลิกใช้มันไป

ในกล่องจดหมายเข้า บอกว่ามีจดหมายใหม่ ไม่ใช่จากเรนซ์
“สงสัยเป็นที่ทำงานใหม่ เมลล์รายละเอียดกระมัง” ฉันคิด กดเข้าไปดู แล้วรอแปบนิ่งให้มันโหลดขึ้นมาเต็มจอ
“ฉันเห็นชีวิตคุณที่เว็บของมหาวิทยาลัย เรากำลังสนใจอยากได้พนักงานบัญชีมาทำงานแทนคนเก่าที่ออกไปด่วน
มาก กรุณาโทรติดต่อ xxxxxxxx ทันทีกถ้าเธอได้รับเมลล์นี้”
“อะไรกันโว้ย” ฉันเกาหัวแกรกๆ อาจารย์ประจำศูนย์คอม เดินมาดูแล้วหยอกให้
“ความวุ่นวายไม่ทันหาย ความควายเข้ามาแทรก”
“บ๊าย จารย์ ภาษาไทยเขาไม่ใช่สุภาษิตคำนี้” ฉันหันไปแ้วดใ้ส้ออาจารย์ฝรั่งผู้ที่พยายามจะใช้ภาษาไทย
“แล้วอะไรละ” แกไม่ยอมแพ้
“อ่า” ตอบไม่ได้นะสิฉันก็ควารู้ภาษาอังกฤษแค่นี้

เพิ่งตอบรับงานโน้นไป งานนี้มาแล้ว ไม่รู้อันไหนจะได้เงินเยอะกว่า เลือดยากอีก
อึดตาย ความงกขึ้นหน้าซะแล้วฉัน รีบควานหาโทรศัพท์ก่อนเลย

หมายเลขที่ให้มาเป็นโทรศัพท์มือถือ คนเขียนท่าทางจะเป็นผู้มีอำนาจ สมัยนั้นเชื่อว่าใครๆจะมีโทรศัพท์มือถือกัน
ทุกคนเมื่อไหร่ละ
“สวัสดีคะ ฉันลิลลี่คะ คุณให้เบอร์มาโทรกลับเพื่อติดต่อเรื่องงาน”
ฉันใส่ทันที ไม่รอให้คนทางโน้นพูด
โทรไปเองนี่ ค่าโทรมิใช่ถูกๆ ต้องรีบเข้าสูจุดมุ่งหมาย (ที่จริงแล้วฉันเป็นคนที่ไม่มีความคิดลึบ เยี่ยงเก่งอย่าง
เดียว แหม ก้อดีดนักโต้วาทีนี่นะ)
“โอเคจ๊ะ ลิลลี่ ฉันอยู่กับลูกค้า เดี่ยวจะโทรกลับไป” เสียงผู้หญิงท่าทางอายุยังไม่มาก แล้วน่าจะสวยเหมือน
เสียงด้วย ตอบกลับมาราวกับอ่านใจฉันได้

อืมมม บัญชีๆๆ พนักงานบัญชี เฮ้อ ฉันได้เกรดเอวิชาบัญชีทุกตัวก็จริง แต่ไม่รู้ว่ามีประสบการณ์อย่างนี้เขา
จะกล้ารับไม่น้อ ยิ่งเขาต้องการคนด่วนด้วย อุดแน
“ลิลลี่จ๊ะ ฉันอ่านประวัติเธอหมดแล้ว” ผู้หญิงคนนั้นแนะนำตัวว่าชื่อซาบรีนา
“ตรงนั้นไม่มีอะไรจะต้องห่วง ฉันอยากเจอเธอสักครั้ง ก่อนจะให้มาเริ่มงาน”
“ห่า” ฉันตะลึง วันนี้นะวันอะไรอะ
“แต่ว่า ....” ฉันลังเล “บางทีฉันอาจจะทำไม่ได้ดีนะคะ”
“ไม่เป็นไร งานแบบนี้สอนกันได้ ฉันคิดว่าเธอไว้ใจได้ ตรงนั้นสำคัญกว่า เธอเป็นว่าพรั่งนี้เลิกเรียนแล้ว ลองเข้า
มาที่ออฟฟิส ฉันอยู่ที่โรงแรม....สี่ดาวหน้าหาดปาดอง)

งานเข้าๆๆ
ฉันส่งเมลล์ไปบอกเรนซ์อีกฉบับหนึ่ง อยากรจะถามความเห็นเขาว่าจะเอางานไหนดี เชื้อขนมกินได้ว่าเรนซ์จะต้อง
บอกว่า
“เอางานไหนก็ได้ หรือเอาสองงานเลย ถ้าคุณชอบ”
เป็นไงละ ฉันเริ่มรู้สึกนึ้สยใจคอเขาดีขึ้นแล้ว หุหุ ฉันคิดในใจ
และมันก็เป็นอย่างที่คาด

ตอนเช้าฉันมาเช็คจดหมายก่อนจะเข้าชั้นเรียน เรนซ์ก็โทรมา ยังกะรู้ว่าฉันว่างอยู่
เขาแสดงความยินดีมาตามสาย แล้วก็บอกคำตอบเดียวกับที่ฉันคาดเดาไว้แล้ว
ทำไมเวลาซื้อหวยไม่ถูกบ้างละเนี่ย

“ทำให้ดีที่สุด เป็นตัวของตัวเอง” เขาพูดธรรมดาๆ ไร้ความเครียดในน้ำเสียง ฉันตัวเกร็งตั้งแต่เข้าตึ้นขึ้นมาแล้ว “อย่าคิดมาก เขาคงเชื่อว่าคุณทำได้ คุณก็ต้องเชื่อตัวเองว่าทำได้เหมือนกัน เลือกลงงานไหนก็ได้ หรือทั้งสองงานก็ได้ แล้วแต่คุณ”
ฉันสะกดจิตตัวเองด้วยประโยคนั้นมาตลอดทางที่ขี่มอเตอร์ไซด์ข้ามเขาป่าตองมา “ฉันทำได้ๆๆๆ”

ที่แรก บริษัทกราฟฟิคดีไซน์ ฉันไปถึงตอนสิบโมงกว่าๆ
หาดังนาน นึกว่าเป็นออฟฟิสใหญ่โต ที่แท้อยู่ในบ้านหลังหนึ่ง ฉันต้องไปหาที่แอบจอดรถมอเตอร์ไซด์ในซอยแคบๆ นั้น กลัวรถเก่งจะมาเสยเอารถสุดที่รักคว่า
เมื่อหากิ่งประตูไม่เจอก็เลยลองเปิดเข้าไป

ชั้นล่างห้องนั่งเล่นโดนทำให้กลายเป็นห้องทำงานคอมพิวเตอร์เล็กๆ ฉันกวาดตาดูมีคอมพิวเตอร์อยู่ประมาณห้าเครื่อง ไม่นับโน้ตบุ๊ก และจอที่มีมากกว่าตัวเครื่องที่เห็น สแกนเนอร์อย่างใหญ่ เครื่องปริ้นท์ยี่ห้ออัสการ

แล้วก็ผู้ชายร่างใหญ่ที่นั่งอยู่สองคน

คนที่ตัวเล็กกว่าลุกขึ้น แล้วยื่นมือมาให้ฉันจับ เขาแ่ด่งชุดเหมือนอยู่กับบ้านธรรมดา

“สวัสดีครับ ผมแท้รี”

“สวัสดีค่ะ เอ้อฉัน .... อ่า คุณนัดไว้”

“ลิลลี่” เขาตืดนิ้วเปาะ

“อ๊ะคะ”

“กาแฟไหม” โอ้โห ถ้ามเป็นกันเองมากมาย ฉันเริ่มสนิทใจที่จะคุย

“ขอบคุณคะ ไส้ลมเยอะๆ น้ำตาลสองก้อน” นาน ดูตัวเองพูดออกไป ปากทำไม่ไปเร็วกว่าสมองทุกทีเลย

ฉันนั่งพักเดียว กาแฟก็มา เขาไม่ได้ชงเอง แต่มีแม่บ้าน

“งานที่จะให้คุณทำ” เขาหยุดไปนิด “ไม่ใช่งานยาก” แต่ต้องละเอียด

“คะ”

“เราจะจ่ายเงินรายชั่วโมง คุณมีเวลามากแค่ไหน ก็มาทำเท่านั้น” เขาบอก ท่าทางแฟร์ๆ ดี

“ปริมาณงาน ผมประเมินได้ว่าจะใช้เวลากี่ชั่วโมง” เขาขยิบตา “หากคุณทำเสร็จเร็ว ก็จะมีโบนัสให้ ไม่ต้องกลัว

ถ้าคุณทำงานเร็ว”

ฉันยิ้มอย่างเหวอ “ยุติธรรมมากๆคะ” ฉันรีบชม
“มาดูงานก่อน” ฉันสั่งเลใจ แต่ก็วางแก้วกาแฟที่เหลือทิ้งไว้ที่โต๊ะ หากไปกระจกใสเครื่องคอมเขาเง้เงย ได้
เรื่องแนลิลลี่เอ๊ย

“นี่สเตฟาน” เขาแนะนำ

พ่อหนุ่มร่างใหญ่ลุกขึ้นมายืนค้ำหัวเราทั้งคู่ สูงจริงๆ ฉันแหงนคอตาม

สเตฟานยิ้มเห็นฟันขาวแล้วส่งมือมาบีบอย่างแรง เขาใส่เสื้อยืดโปโล กางเกงสแล็คธรรมดา แต่ก็ดูเรียบร้อย ี

นียบและที่สำคัญหล่อมากๆ Dark Tall and Handsome ของแท้

“อุยยย” ฉันแบบสะบัดให้เลือดเดินเข้ามือ ตอนดิ่งมือกลับมาได้ บีบซะจริงใจจริงๆ

“แต่ละวันผมจะเอางานวางไว้ให้ในแฟ้มเอกสารของคุณ คุณใช้คอมพิวเตอร์ตัวนี้ เครื่องคอมทุกตัวที่นี้ลิงค์กัน

เป็นอินทราเน็ต แบบที่มหาวิทยาลัยคุณมีนั่นแหละ”

“ส่วนนี้” แทร์รีบกดปุ่มเปิดจอทั้งสองขึ้นมาให้ดู “มันจะมีสองจอ เคยใช้ไหม”

ฉันมองด้วยความง ะไรวะ มีเครื่องเดียว แต่มีสองจอ อันนี้เล็ก อีกอันใหญ่

แทร์มองหน้าฉันแล้วจัดการให้ฉันเริ่มงาน “ มา ผมจะสอนให้ .....

จนเที่ยงกว่า วันนั้นฉันแค่ศึกษาการใช้งาน และคุยกับเจ้านาย และเพื่อนร่วมงานอีกคน

“คุณทำงานกันสองคนเองหรือคะ บริษัทชื่อดังนี้น่า” ฉันจัดการกะกาแฟแก้วที่สอง

“แทร์ทำโปรแกรมมิ่ง ผมทำกราฟฟิค” สเตฟาน ผงกหัวรั้บ

“เราจึงต้องการใครมาช่วยงานเล็กๆ น้อยๆ อย่างดูแลอัพเดทเว็บไซต์ลูกค้า สแกนภาพ ย่อ และแต่งภาพงายๆ
แล้วก็จัดหน้าเว็บ”

ฉันรู้ว่าเขาประหยัดได้เยอะเมื่อจ้างฉัน แถมจ้างเป็นรายชั่วโมง แต่จริงๆ แล้วแทร์บอกว่าจะให้ถึงช.ม.ละห้าสิบบาท ก็ไม่ใช่ไม่น้อยสำหรับคนที่ไม่ได้เรียนจบเฉพาะด้านอย่างฉัน ถือว่าได้ค่าขนม

“งานโอเคไหม” แทร์ถาม เมื่อฉันขึ้นไปบอกลา กะว่าจะไปกินข้าวที่แคนทีนมหาลัยดีกว่า ถูกกว่ากินแถวนี้

“ฉันทำได้คะ”

“ดีมาก” แทร์ตืดนิ้วอีก เหมือนเป็นนิสัยส่วนตัวของเขา ท่าทางชอบใจ

"มาดูนี่นะ" เขาเรียกให้ฉันเดินอ้อมไปด้านหลังคอมพิวเตอร์ที่เขาตั้งดูจอมอนิเตอร์อยู่

"นี่คือไฟล์ลงชั่วโมงทำงานของคุณ" เขาบอก

"มันอยู่ในอินทราเน็ต คุณลงเวลาไว้เอง ถ้าสเตรฟานอยู่ ก็บอกสเตรฟาน ถ้าผมอยู่ พอคุณจะไป ก็บอกผม คอมพิวเตอร์ใช้เสร็จไม่ต้องปิด มันเป็นเซิร์ฟเวอร์นะ ลิลลี่"

ฉันผงกหัว รับคำว่าเข้าใจ เขาทำงานกันเป็นระเบียบจริงๆ

"เจอกันพรุ่งนี้ ถ้าคุณมาได้"

ก่อนฉันออกไป สเตรฟานโผล่หน้าออกมาจากหลังจอคอมของเขาแล้วโบกมือ "อา เดอแมง"

"อ้อ โอรวัว อาเดอแมง" ฉันตอบกลับไป ดีละ ได้ซ่อมภาษาฝรั่งเศสแล้วฉานน มีหนุ่มๆ ให้ดูทุกวัน

กระชุ่มกระชวยดีแท้ แต่เสียใจนะ พวกเธอมาเจอฉันเข้าไป ฉันแอบหัวเราะคนเดียวในใจ ตอนนี้ฉันไม่นึกถึงใคร นอกจากเรนซ์

ฉันทำเงินไปสองชั่วโมง แล้วก็รีบขึ้นรถกลับมากินข้าว พอกินข้าวเจียบๆ คนเดียวเสร็จ ก็ถึงคาบเรียนวิชาต่อไป ไม่มีเวลาเหลือไว้นั่งเมาท์ชาวบ้านเหมือนสมัยก่อน แม้แต่เจเน็ตก็เจอฉันน้อยลงไปอีก วันนี้

"ไปทำงานมา" หลอนทัก แบบไม่รู้จะพูดอะไรที่ดีกว่านั้น

"อืม ไปดูว่าโอเคริเปล่า"

วิชานี้มีการทำเคสตัดดี แล้วก็ยึดเยื่อไปจนถึงเวลาเย็น

ฉันยกโทรศัพท์มือถือ ขึ้นมาดูแทนนาฬิกา แต่เพราะมันใหญ่เทอะทะ เทสซีเพื่อนเมทคนใหม่ก็เลยสังเกตเห็น

"จะไปทำงานอีกริลิลลี่"

"เปล่า แต่ต้องไปคุยกะเขาก่อน"

ออฟฟิศค่อนข้างมืดแล้วตอนที่ฉันไปถึง แต่ซาบรินายังรออยู่ เธอเป็นคนสวีสร้างสูง ผมบลอนด์สีทองเป็นลอน ยาวเคลียไหล่ ตาสีเขียว รวมๆกันทำให้เธอสวยสง่าเป็นพิเศษ

"สวีสดีจี้" เธอเดินออกมาเปิดประตู พอดีกับที่ฉันมาถึงหน้าประตู เธอคงมองมาแต่ไกลแล้ว

"เข้ามาเลย เรียนถึงค่าสินะ" เหมือนเธอจะหาข้อแก้ตัวให้ฉันซะอีก

"นี่คืองานที่เราอยากให้คุณทำ" เธอเลือกใช้คำที่ฟังดูดี โปรเฟสชันนอลจริงๆ

บนโต๊ะมีวาวเซอร์ (voucher) ทัวร์กองอยู่ปีกบ่อเริ่มมียางรัดไว้ สมุดใบเสร็จเงินค่าทัวร์สองสามเล่ม(ใหญ่ๆ)

สมุดใบเสร็จภาษีหัก ณ ที่จ่าย และกองอะไรอีกสองสามเล่ม

"นี่แหละงาน" เธอถอนหายใจก่อนจะนั่งลงที่เก้าอี้ ถึงเก้าอี้ก็อีกตัวออกมาให้ฉันนั่ง

ฉันมองหน้าเธอหนึ่ง ไม่ได้พูดอะไร ในที่สุดซาบรินาก็พูดออกมา

"พนักงานรวมหัวกันลาออก" เธอบอกตรงๆ

"ฉันมารับตำแหน่งผวก ใหม่ ทำอะไรไม่ถูกเลย" ฉันเริ่มเห็นใจ เธอคงมีปัญหาอะไรกับลูกจ้างคนอื่นเป็นแน่แท้

ไม่จั้นเรื่องภายในแบบนี้จะรอดมาถึงหูฉันหรือนี่

"งานพวกนี้ มีหลักอยู่ เดี่ยวทางกทม จะจัดคนมาสอนเธอเอง" เธอเงยหน้าขึ้น จ้องตาฉันเป่ง

"ปัญหาเดียวคือ" ในที่สุด มันก็มาถึง ฉันคิด

"เรามึงบจำกัด จากการเปิดออฟฟิศสาขาใหม่ ฉันทึ่งอยากบอกเธอตรงๆก่อน เรื่องเงินเดือน"

ฉันโบกมือ (เอ้ยยย ทำไรลงไปวะเนี่ย)

"อย่าเพิ่งพูดคะ" ฉันรีบหยุด

"ขอฉันลองงานก่อน" ฉันดูงานกองนี้แล้วยังทำใจไม่ได้

คืนนั้นซาบรินาทำงานอยู่เป็นเพื่อน ฉันแยกบิลแล้วหาวิธีว่าจะทำดาต้าเบสยังไงดี ให้มันง่าย เพราะไม่มี

โปรแกรมช่วยทำบัญชีเลย ความรู้ทางบัญชีที่เรียนมา โดนเอามาใช้รอบนี้แหละ

เกือบห้าทุ่มครึ่งมีผู้ชายตัวใหญ่ หัวโป่งหน่ง ไซกยูแจเข้ามา

"คุณ" เขาจ้องหน้าฉันเป่ง พุดมาคำเดียว พอดีกับซาบรินาลุกขึ้นจากเก้าอี้ตัวใหญ่ของเธอ

"หวัดดีตอนค่ำๆ โจเซฟ" เธอเดินมาหาฉัน ที่รับลุกขึ้นมาจากเก้าอี้ทันใด

"สมุห์บัญชีใหม่ของคุณ" เธอแนะนำ "ลิลลี่นี่โจเซฟ"

"โจ นีลิลลี่ เธอยังเรียนอยู่ แต่จะมาทำงานช่วงค่ำ" ฉันอ้าปากค้าง ซาบรินาสรุปเองเสร็จสรรพ ฉันยังไม่ได้ตัดสินใจเลย

คนตัวโตนั้นดึงมือฉันไปบีบอีก อย่างแรง

"สวีสดีครับ" เขาพูดไทย

ไอ้โฮเสะ พวกฝรั่งนี่เขาแสดงความจริงใจกันแบบนี้รี ฉันทึ่งเอาอีกมือบีบๆนวดๆ มือข้างขวาที่ทำทางจะเลือดไม่เดิน

“จันเราคงเจอกันทุกคืน” โจเซฟหลิวตา “อะนี่บิลของผม” เขาบอกพลางล้วงบิลวาวเซอร์ทัวร์หน้าตาแบบเดียวกันออกมาวาง
“เงินล่ะ” อันนี้เขาหันไปถามชาวรีนา
“ให้กับลิลลีเลย” เธอหันไปจัดการเอากระดาษรายการมาให้จัน
โจเซฟเข้ามาเซ็นชื่อเสร็จ ก็ยื่นรอ
อ้อ จันต้องนับเงิน จันคิดขึ้นมาได้เอง
หมื่นสองพันบาท จันลงชื่อกำกับอีกครั้ง
ชาวรีนาหยิบกุญแจเล็กๆมาให้จัน ดึงออกไปเองดอกหนึ่ง
“ต่อไปนี่เรามีกุญแจกันคนละดอก” เธอพูด เหมือนมันเป็นเรื่องปกติ
จันก้มลงดูรายการเงินบนกระดาษใบนั้น
กุญแจที่จันถือ คือความรับผิดชอบของเงินสามหมื่นแปดพันบาท ที่นอนอยู่ในตู้เซฟนี้คืนนี้
เอ็ก
จันจะเป็นลม

+++++

“เรนซ์ๆๆ” จันตะโกนใส่โทรศัพท์
“จันมีงานใหม่ทำแล้ว”
เขารีบหัวเราะตอบ เป็นการรับรู้
“หย่าๆๆๆ” เขาตอบรับ “ได้ยินแล้ว”
“ผมก็มีงานทำแล้วเหมือนกัน ไม่เห็นโวยวายขนาดนั้นเลย”

“เย้” จันอยากกระโดดกอดเขาสักทีจริงๆเลย ทำไม่ต้องไปอยู่ชะโกลกกันขนาดนั้นด้วย ว่าแต่
“คุณทำงานอะไร”
“นี่กว่าจะไม่ถามซะแล้ว” เขาหัวเราะ
“ไม่ได้เป็นบุรุษไปรษณีย์แล้วไซ้” ก่อนที่เขาจะมาเมืองไทย เรนซ์บอกว่าเขาทำงานเป็นไปรษณีย์ช่วง
จम्म.หกใหม่ๆ
“ไม่ๆๆๆๆ” เขาตะโกนกลับ
“ผมได้งานที่ร้านขายอุปกรณ์งานศิลปะ” เสียงเขาเรื่อยๆ สบายใจ
“ยิงปืนนกเดียวได้นกสองตัว” เวลาเสียงเขาเป็นแบบนี้ จันนึกภาพออกว่าเขาทำหน้าที่ยิ้มยังใจ
“เล่าไปๆ เร็วๆ” จันโวย “ค่าโทรศัพท์ไม่หยุดรอกันหายใจนะ”
“ก็อ ผมก็ทำงานที่นั่น แล้วก็ซื้ออุปกรณ์การเรียนได้ลดราคาด้วย ได้ใช้ความรู้ที่พอมีด่านนี้ด้วยใจ” เขาพูดไป
อย่างมีความสุข
“งานคุณสนุกไหม”
“ที่สุด” จันปลื้ม เขาก็อยากรู้เหมือนกันว่าจันทำอะไร
“มีหนุ่มหล่อๆ อยู่รอบตัวเลย”
เขาหัวเราะอีกแล้ว นึกภาพออกเลย
“แต่เขาไม่จีบคุณ”
“อย่ามาพูดเหมือนรู้ดี” จันแหวด
“ถ้าคุณเลิกเล่นตัวมากๆ คงมีแฟนไปแล้ว จะเหลือมาถึงศิลปินกระจอกๆ อย่างผมรี” เขายังหัวเราะร่วน
หนอยแ่น่ ดูถูกกันเกินไปแล้ว
จันไม่อยากจะบอกว่าที่ทำงานจันมีหนุ่มๆ ตาสีฟ้าสีเขียว ผ่านมาให้จีบเล่นทุกวันเลย ครีๆๆ

“ยัยลูกชิ้น” เขาเรียกขึ้นมาในที่สุด
“เราต้องวางแผนกะอนาคตกันแล้ว”
สิ่งที่จันอยากได้ยินที่สุด ู้ได้ว่าเขาเริ่มมองไกลขึ้นเสียที นอกจากการใช้ชีวิตอยู่ไปวันๆ แบบเดิม
“แล้วผมจะโทรไปให้น้อยลง” เขาบอก ในที่สุดเขาก็เข้าใจคำว่าอดออมเพื่อวันข้างหน้า
“เราต้องประหยัดกันหน่อย” จันหยักหน้าหงิกๆ ทั้งที่รู้ว่าคนไกลมองไม่เห็น
“ไว้แล้วคุยกัน”

“ไม่หวานเลยอ้วย” เทสซีโพล่งออกมา หลังจากที่นั่งฟังอยู่ตั้งแต่ต้น
วันนี้จันหยุดงานภาคค่ำ ก็เลยนั่งฟังเพลงกะเพื่อนเมทในหอพัก
นานปีที่หนจริง
“แก นี่คุยอะไรกันก็คิดแต่เรื่องเงิน เรื่องทองจริงๆ” เจเน็ทเดินเข็ดผมออกมาจากห้องน้ำ เสริมเข้าไปให้

“ไต่ยืนด้วยรี”

“เปล้าาา ฉันรู้นิสัยแแก”

ฉันมานั่งคิดคนเดียวเจียบๆต่อ ว่าจะบริหารเวลาในชีวิตยังไงดี

+++++

“เจเน ค่าไปทำงานก่อนนะ” ฉันลุก แล้วคว้ากระเป๋า ล้วงหากุญแจรถมอเตอร์ไซด์ ที่มีรูปหน้ายิ้มสีเหลือง เจเนเห็นกินของหล่อนต่อไปเรื่อยๆ ไม่มองหน้า แต่พูดเต็มปาก บอกว่า “เออ ไปดีมาดี”

ตอนที่เข้าไปในออฟฟิส สเตฟานกำลังนั่งจัดการกระดาษตามสั่งในกล่อง ที่แม่บ้านคงไปซื้อมาให้ ฉันเดินไป กดน้ำร้อนชงกาแฟ เหลือบดูนาฬิกาแล้วเลยขอซื้อเค้กมาหนึ่งกินกาแฟ รอเพื่อนร่วมงานกินข้าว

“อ้าว อายามองสิ” หม่อมหลวงดาร์ค ทอล แชนด์ซัมคนที่ทำงานด้วยกันมาสามอาทิตย์กว่าแล้ว ถือโอกาสเอามะเหงกเขกหัวฉันไปกิน ตัวเองยังเคี้ยวข้าวต่อไป สบายใจ

“เฮ้ย ฉันทำอะไร” มะเหงกนะไม่เจ็บหรอก แต่ฉันเขินดี แอบนั่งดูเขากินแล้วก็นึกถึงเรนซ์ตอนที่ฉันแกล้งสั่งผัดกระเพราะเผ็ดๆ ให้เขากินมือแรกที่เจอกัน

สเตฟานปิดกล่อง แล้วผลักรถไปข้างๆ เขามีมือลอบฟง เขามองตาฉันนิ่งๆ และในสายตานั้นบอกให้รู้ว่าฉันไม่ได้คิดอะไรมากกว่าเพื่อนร่วมงาน แหม ใครจะกล้าคิดก็สเตฟานนะมีแฟนสาวอยู่แล้ว ทั้งสูง ทั้งสวย เว้ย คิดอะไรได้ไง

ทุกวันฉันก็ใช้งานเจ้าดริม มอเตอร์ไซด์แบบคุ้มค่าสุดๆ ด้วยการข้ามเขาป่าตองวันละไม่น้อยกว่าสองหน (มีคนบ้าที่ไหนดั่งชื่อให้มอเตอร์ไซด์ด้วย) เพื่อนฝูงไม่ได้เจอหน้า ไม่ค่อยได้มีเวลาอยู่ด้วยกัน เทียวกลางคืนรี เลิกคิดไปแล้ว พอโผล่ออกมาจากออฟฟิสทัวร์ได้ ฉันก็ไม่มีแรงอยากจะไปไหนอีกแล้ว ไหนจะต้องอ่านหนังสือสอบอีก เกียรตินิยมอันดับหนึ่ง มาถึงเทอมสุดท้ายแล้ว จะหนีไปไหนเสีย ต้องเอามันมาให้ได้

+++++

เวลาของความขมขื่นจะติดปีกบินเสมอ วันศุกร์หนึ่งฉันก็พบว่าตัวเองทำงานที่บริษัทกราฟฟิคได้เดือนนึงแล้ว เพลินจนลืมวันลืมคืนไปเลย

ทุกวันทั้งแตรีและสเตฟานก็ผลัดกันมาสอนเทคนิคการใช้โปรแกรมกราฟฟิคให้เยอะแยะ ฉันแอบคิดในใจว่า ถึงแม้จะไม่ได้ค่าแรง ก็คุ้มค่าอยู่ เหมือนมาฝึกงานเลยทีเดียวเชียวแหละ ทำงานมาก็เกือบเดือนยังไม่เคยเ็นหน้าตาได้เลย

วันนี้พอกินแซนด์วิชที่ฉันทำมาจากบ้าน กะกาแฟเสร็จไปแ้วนึง แทรก็เอาของยาวๆมาให้ ฉันตกใจ ถอยไปพึ่งพนักเก้าอี้จนมันเกือบจะหงายท้อง เกรียดด้วย นึกว่าเขาจะไล่ออกซะแล้ว

เจ้านายคนฝรั่งเศษมองดูหน้าตาคะตึงของฉันเหมือนรูว่าจะพูดอะไร แล้วก็ระเบิดหัวเราะออกมาเสียงดังลั่น “ค่าแรงใจ ลิลลี่”

ฉันเปิดช่องที่ไม่ได้ปิดผนึกสนิท ขึ้นมานับดู

ตกใจกับเงินที่อยู่ข้างใน

“ฉันทำงานไปเยอะขนาดนั้นเลยหรือ” ฉันดีใจ

สเตฟานโผล่หน้ามาดู แล้วยิ้ม

“งั้นเย็นนี้พาเพื่อนร่วมงานไปเลี้ยงเลย” แทรเรีย

“ผมกินไวน์แพงๆ เป็นอย่างเดียว เบียร์สั่งห่มไม่ดื่ม” ี่เพื่อนทำงานโตะข้างๆ ยิ้มหวาน

ฉันมีงานทำ มีเงินเดือนของตัวเองอีกแล้ว ถึงจะเป็นงานรับจ้าง ค่าแรงไม่แพง ที่ต้องเสี่ยงชีวิตกับมอเตอร์ไซด์ในเส้นทางที่อันตรายที่สุดในภูเก็ตก็เหอะ

อารมณ์ดีไปทั้งวัน เย็นนี้ฉันไม่ต้องข้ามหาลัยก็เลยฟุ้งไปที่ออฟฟิสเลย ตั้งแต่ยังไม่ทำโมงครึ่งไปต่อๆ มองๆ หน้ากระຈกใส ดีจริง ไม่เคยเห็นออฟฟิสตอนยังมีคนเลย

มีผู้หญิงผมสั้น ท่าทางอายุมากกว่าฉันนิดหน่อยคนหนึ่ง นั่งอยู่ที่โ้โต๊ะที่ทุกคืนจะมีกองกระดาษตารางอะไรก็ไม่รู้รกรไปหมด แก้อ้ออีกฝั่งมีพี่สาวหน้าหวาน ตัวเล็กอีกคน รวมซาบริน่า ออฟฟิสนี้มีแต่ผู้หญิงจริงๆ ฉันยืนหลบมุมอยู่ มาตกใจอย่างแรงเพราะโดนจ๊อวเข้าไปแบบไม่ทันตั้งตัว

“อ้ายยยยยยยยยย อีดาบ้า” ฉันเหลียวไปมองหน้าผู้จ๊อวโอกาส

ดาหัวเหม่งโจเซฟ กุมท้องหัวเราะที่เห็นฉันจกจกจกลงไปกองอยู่บนพื้นกระเบื้อง พี่สาวคนผมสั้น เปิดประตูฝึะ ออกมา

“แก ไอ้โจ เอาอีกแล้ว”

อีตาตัดขีร์ร่างยักษ์หัวเราะ นาี้ยนี้เอามือมายืนจะดึงฉันให้ลุก แต่ดันคว้าทั้งแขนแล้วจับดึงพรวดขึ้นมาเลย ฉันก็ ปลิววี๊ดไป พี่แกจับกันอีกที ให้ฉันกรีดตดรอบสอง

“กรีดตดตด”

“คุณซาบรีนา.....”

ฉันรีบพุ่งเข้าไปฟ้องเจ้านาย ที่ตอนนี้ซึ่กันเป็นพี่น้องกันไปละ

“ไอ้เบ๊อ๊ก” ซาบรีนาเอาแฟ้มดำๆ ที่ใสเอกสารบัญชีหิ้วหัวโจเซฟไปหนึ่งโปก ก่อนจะหันมาหอมแก้มฉันที่นิ่ง

“วันนี้มาไวได้” เธอซึ่นี้ให้ฉันดูเอกสารที่กองรออยู่บนโต๊ะทำงานฉันเรียบร้อย

“ยังกะรูปร่างานเยอะ”

พี่สาวคนผมสั้นลุกขึ้นมาเอง ฉันเลยรีบยกมือไหว้ก่อนที่เจ้จะทันได้พูดอะไร

“สวัสดีคะ หนูทำงานบัญชีรอบค่า”

เธอหัวเราะแก้มป่อง ดามีแววสงสาร “จันมาแก้งานเลย” เธอตอบ่าฉันเบาๆ

ฉันหน้าอ้มยลง

“พี่ไม่ได้ว่าอะไรน้า ทางกทม เขาสั่งแกเอกสารมานิดหน่อย”

นิดหน่อยของพี่เค้า เธอเอากระดาษแฟกซ์ไม่ต่ำกว่าสิบหน้า วางให้ฉันดู

ซาบรีนาหลิวตา

“นี่ พี่ฟ้าคนสวย” เธอพูดภาษาไทย ใครสอนไ้วันะเนี่ยถ้าไม่ใช่คนสวยคนนี้

“พี่ฟ้าจัดรถรับลูกค้าจากสนามบิน ทำโลจิสติก แล้วคนนี้” เธอเดินไปโอบไหล่ผู้หญิงหน้าสวย ที่นั่งนิ่งอยู่ตลอด เวลา

“มือขายทัวร์ชั้นเอก พี่ปู”

ฉันทิ้ง วาวเซอร์เยอะแยะ กะเงินเต็มตู้เซฟทุกอาทิตย์นี่ ฝีมือเจ้คนนี่เอง

“หวัดดีจ๊ะ” พี่ปูพูดสั้นๆ แค่นั้น

“เฮ้ย อะไรกัน”

นายโจเอวาวเซอร์ตัวเองกะเงินออกมาฟอนนึ่ง

“ถ้าลูกค้าตัดขีร์ ต้องเป็นผมต่างหาก”

ซาบรีนาเดินไปโอบไหล่ตาอ้วน “แน่ละสิ ก็มีเธอยึดเก้าอี้ ขายอยู่คนเดียว”

“จะบอกอะไรให้” หัวหน้าฉันยิ้มแล้วมาดบไหล่ฉันอีกคน “ลิลลี่ก็พูดภาษาตัดขีร์ได้เหมือนกัน”

“จริงไม่มีลิลลี่” เธอเงยกลับขึ้นไปมองเจ้าตัดขีร์หัวงู คู่อริฉัน

มานยืนตาค้าง

“รู้มากแค่นี้” โจเท้าสะเอว

“รู้หมดแหละ เวลานั้นนายคุยโทรศัพท์ฟ้องนายใหญ่ที่สำนักงานฮอลแลนด์ตอนค่า” ฉันหัวเราะก๊ิก

ตาอ้วน ทำตาเคืองใสฉันลับหลังมา เมื่อซาบรีนารับลากฉันไปยังประตูที่อยู่ข้างเก้าอี้เธอ

“โฮล่า สาวๆ” ซาบรีนาโผล่เข้าไปพร้อมเสียงหักททาย

“ฮัลโลล ซาบรีนา”

ในนั้นมีสาวๆ ร่างยักษ์ผมบลอนด์อยู่สามคน คนที่ตัวเล็กกว่าอีกคน มีผมยาวสีน้ำตาล ผู้ชายอีกคนตัวเล็กๆ

หน้าตาหวานยังกะกระเทย ก้มหน้าก้มตาอยู่กับเอกสารที่โต๊ะประจำตำแหน่งของหล่อน

“ฉันพาคนจ่ายเงินคอมมิชชั่นพวกเธอมาแนะนำตัว” ซาบรีนาหันหลังฉันขึ้นมา

“นั่นจ๊แซล เลล่า พี่โอน่าและโรแบร์โต้” ฉันไม่รู้ว่คนไหนเป็นคนไหน ที่แน่ๆ ตาคอนนี้ชื่อโรแบร์โต้

ซาบรีนาคูยต่อกับสาวๆ เร็วปรืดเป็นภาษาฝรั่งเศส ทวงเอกสารวาวเซอร์ของทั้งเดือนที่ผ่านมา แทนฉัน

ผู้ชายขนตาอน คนนั้นลุกขึ้นยืน

เขาตัวสูงกว่าฉันนิดเดียวเอง ทำทางจะยังอายุไม่ถึงยี่สิบอีกละสิทำ หล่อดีแท้ ยังกะเวอร์ชั้นหนุ่มน้อยริคก็ มาร์

ติน ผิวขาว ผมสีทองสั้นเกรียน ขาวจนจะตกกระไปทั้งตัวอยู่แล้ว

“สวัสดีคุณลิลลี่” ตาคอนนี้พูดไทยสำเนียงดีมาก

นายโจยืนก้มหัวลอดประตูมา รีบอวดศักรดาการเป็นเจ้าของพนังงานใหม่ทันที

“โรแบร์โต้ อย่าจับเด็กใหม่ในออฟฟิสนะเว้ย”

หนอย พุดเป็นภาษาเยอรมัน ฉันก็พอฟังออก
หนุ่มน้อยตัวเล็กมองหน้าฉันแล้วยิ้ม ก่อนจะพุดให้มันลอยข้ามไป
"ไม่ใช่สเป็คฉัน"
ฉันยืนหัวโตอยู่ตรงกลาง
"กรี๊ดดดด ฉันไม่ได้มาทำงานให้แกสองคนผลัดกันดูคุณนะเว้ย" ฉันเลยต้องแหวออกมา

ตาอ้วนกระโดดคว้าเป้สะพายของมัน แล้วออกจากออฟฟิสไป ไม่ได้รอฉันนับเงินด้วย
โรแบร์โต้ ยิ้มแล้วยื่นมือให้
"ท่าทางคุณจะเป็นเพื่อนที่ดี" เขาแกล้งพุดเป็นภาษาฝรั่งเศส
"ถ้าคุณดีกับฉัน ฉันก็ดีตอบ" ฉันเลยตอบให้เป็นภาษาเดียวกัน

นั่นคือวันแรกที่ฉันรู้จักกับน้องโต

+++++

"คิมเข้าใจแล้วรี" เอ็ดดูวาร์ดถามลูกชาย เมื่ออยู่ด้วยกันสองคน
"ครีป" ผู้เป็นลูกยังง่วนอยู่กับรีโมทในมือโดยไม่หันมามอง
"ก็ดี ถึงแกจะตัดสินใจมีแฟนเป็นตัวเป็นตนเร็วไปหนอย แต่ก็ยังดีกว่าเที่ยวเล่นเสเพลไปวันๆ" ผู้เป็นพ่อแอบ
แขวะ
"โถ่ พ่อ คิมเขาเป็นเพื่อนเฉยๆ"
"เออวะ" พ่อเขาย้อน
"ถ้าคนที่ เป็นเพื่อนกันเฉยๆ เป็นแบบนี้กัน คนเพื่อนเยอะอย่างพ่อเอ็ง คงมีน้องคนละแม่ให้แกหลายคน ไม่ต้อง
เป็นลูกคนเดียวอย่างนี้แล้ว"
"พ่อรู้มะ" เรนซ์หันหลังให้เกมส์การแข่งขันฟุตบอลขณะหนึ่ง
"พอนี้หัวโบราณยังกะยัยลูกขึ้นเลย" เขาบอกเยาะๆ
เอ็ดดูวาร์ดอึ้งไปนิด
สมัยหนุ่มเขาก็มีชีวิตไม่ต่างจากลูกชาย สาวน้อยวิคตอเรีย เป็นคนชวนให้เขาเรียนต่อ ย้ายบ้านมาอยู่ด้วยกัน
แล้วช่วยกันทำงานหาเงิน เวลาผู้ชายรักใคร่สักคน เขาจะทำทุกอย่างเพื่อให้ได้ใช้ชีวิตอยู่ด้วยกัน
"แล้วแกก็จะคุยกันข้ามโลกแบบนี้ไปอีกนานแคะไหน" เขาถามลูกชายในที่สุด
"ผมก็ยังไม่รู้ ก็ดูกันไปเรื่อยๆก่อน"
"หวังว่ามันจะลงเอยด้วยดี" เอ็ดดูวาร์ดหันกลับไปทำงานของเขาต่อที่หน้าจอ
"อย่าลืมจ่ายค่าโทรศัพท์ให้ตรงเวลาด้วย" เขาก็นึกคาดโทษลูกชายคนเดียวที่เหลืออยู่

+++++

ทุกคนบอกกับฉันว่า ฉันโชคดีเกินไปในเรื่องงาน
"แกจะไม่สมหวังในความรัก" ไอ้โบ้ขาประจำโต๊ะนิทานเรา รีบเอาปากกาชี้หน้าฉัน เมื่อเห็นท่าฉันขยับจะพุด
เถียงแทรกขึ้นมา
"ไม่จริง" ฉันทำเสียงแป้นแหลนใส่คืน "ฉันสมหวังทุกอย่าง"
"แล้วคอยดูไป" แม่หมอบ็อริบัทท "แม่หมอดูดวงใครไม่เคยผิด"

"ว่าแต่ เวลาแกดวงขึ้นก็มากันไม่หยุดเลยวะ" สตีวี เพื่อนหนุ่มอีกคนรีบแย้ง
มันจะไปเรียนต่อที่ฮอลแลนด์ปีนี้ แล้วก็เลยจะไม่อยู่รับปริญญา ขอกลับมารับปีหน้าแทน
เรื่องที่เราคุยกัน ก็เรื่องนี้แหละ
"แกจะไม่รับพร้อมพวกเราจริงๆหรือว่า ไอ้ตีฟ" ฉันเสียชีวิต
"พวกเม๊ไม่ต้องคิดมาก" มันตบไหล่เพื่อนๆ อย่างเท่าเทียมกัน
"ไปแค่หกเดือน แล้วหกเดือนหลังก็มาทำรีพอร์ท แล้วรอดูอีกทีว่าจะต่อโทที่ไหน" มันพุดแบบคิดมาแล้วเป็น
อย่างดี "กว่าพวกแกจะคิดอะไรทัน กรูก็กลับมาแล้ว"

ฉันนึกถึงตัวเอง
ยังไม่ได้วางแผนอนาคต อนาคต อะไรเลยสักนิด ตอนนี้กะส่งอินเลิฟ
"แกตามฉันไปละกัน" ไอ้สติฟมองหน้าฉันอย่างเข้าใจ
"ถ้าแกได้ทุนนี้ แกได้ไปอยู่ใกล้ๆกะแฟนแกทุกวัน สบายไปเลย" มันได้ใจใหญ่
แต่ฉันไม่มีความมั่นใจ ไม่ใช่กับการสอบ แต่กับความสัมพันธ์ประเภทรักข้ามขอบฟ้านี้ตั้งหาก

+++++

"ลิลลี่จ้า ช่วยพีโทรหาคุณสม ที่บริษัทสปีดโบ้ทเกาะไชน้อย" พีฟายกโทรศัพท์มาให้ฉันทั้งเครื่อง แล้วสมุดโทรศัพท์รายชื่อบริษัททัวร์โอเปอเรเตอร์ก็ตามมาอีกเล่มใหญ่ๆ

ใช่แล้ว ตอนนี้ฉันเปลี่ยนมาทำงานเวลาธรรมดา เพราะอะไรนะหรือ ฉันกำลังฝึกงาน อยู่ในบริษัทที่ตัวเองทำงานนั่นเอง นี่เป็นความลับสุดยอดของฉันเลยนะเนี่ย ใครจะคิดว่าจะจับผลัดจับผลูได้งานในบริษัททัวร์ พอดีกับที่จะต้องฝึกงานปีสุดท้ายในช่วงเดือนมกราคมถึงเมษายนพอดี

คุณซาบริน่าผู้จัดการคนสวย ดกลงให้ฉันยังได้เงินเดือนต่อไป แม้ว่าจะในช่วงฝึกงานตามปกติของนักศึกษาชั้นปีที่สี่ ที่ต้องออกฝึกงานในบริษัททัวร์ ทำให้ฉันได้เงินเดือน เดือนละห้าพันบาทสามเดือนแล้ว และไม่ได้คิดจะขอเพิ่ม บางทีฉันอาจจะประเมินคุณค่าตัวเองต่ำเกินไป

พอฉันโทรเสร็จส่งสายต่อให้พีฟ้า พี่ก็แว็บเข้ามากินกาแฟ "ลี้ มานี่แป๊บ" พี่ขงกาแฟแล้วยกอีกแก้วให้ฉัน พร้อมหลิวตา เจ้แกเดินเลยไปทางออฟฟิส Kuoni เมื่อเห็นไม่มีใครก็เลยเลือกนั่งบนโซฟาตัวนึง "รูรีเปล่า พี่ฟ้าจะลาออก" พี่รีบใส่ทันที "อะ จริงงะพี แล้วใครมาแทน" ฉันเริ่มกังวล อะไรวะ พี่จะสนิทกับสมาชิกในบริษัทเอง จะไปซะละ "คุณซาบรินาก็จะหมดสัญญาแล้ว" พี่พูหยอดมาอีกดอก แล้วจิบกาแฟหน้าตาเฉย "เฮ้ย เหลือเรากันสองคนเธอพี" "บ้า ไอ้เจ้าลี้ มันจะทำงานกันได้ไงแค่นี้ เดียวออฟฟิสใหญ่ก็ส่งผู้จัดการใหม่มาเอง" พี่ปุกได้ หยิบช้อนคนกาแฟมาหยอนต่อให้ในแก้วฉัน "เจ้านายใหม่เขาจะตำหนุไม่เนี่ย ทำบุญซีผิดทุกเดือนเลย" ฉันถอนใจ อันนี้พี่ปูไม่ตอบ

ฉันไม่ชอบการเปลี่ยนแปลง คงเหมือนมนุษย์และสัตว์ เอาเป็นว่าสิ่งมีชีวิตทุกชนิดละกัน เพราะอะไรที่มันอยู่แบบเดิมแล้วทำให้มีความสุข เราก็คงไม่อยากให้ความรู้สึกนั้นต้องกระทบกระเทือน

+++++

อย่างที่พี่ปูบอก หลังปีใหม่ เย็นนึงซาบรินาก็พาพวกเราทุกคนไปกินข้าวข้างนอก เราอัดกันไปในรถคิงงามของเธอ ส่วนนายโจ ซิ่งมอเตอร์ไซด์เข้าตามมารังท้าย ร้านอาหารนี้หุ้มาตั้งแต่หน้าประตูรั้ว "ฉันชอบมาก อาหารรสชาติยุโรปดี" ซาบริน่ารีบออกตัว "อาหารไทยก็น่าจะถูกปากพวกเธออะ" "ไม่ต้องจ่ายเอง กินได้หมดละ" นายโจโพล่งออกมา บัดดอกบัวผ้าเช็ดปากหล่นจากโต๊ะ "นี่ ไม่ต้องเอาสันดานดัดขมาใช่เลย" ฉันเอาตอกโขกหัวเหม่งๆ ของเพื่อนร่วมงานจอมมือไวไป เพราะพี่แกแอบจับขาฉันตอนก้มลงไปหยิบผ้าเช็ดปากที่หล่น พี่ฟ้าหัวเราะพรวดออกมา เมื่อเจ้ปูพิมพ์ "ไอ้โจ ดัดขชะแหมก กะดัดขสาระแผก" "ยัยลิลลี่ ดัดขจจริต" หนุ่มร่างยักษ์ไม่ยอมแพ้ "ไอ้ลามก" ฉันด่าแกเป็นภาษาดัดขคินบ้าง "ไปว่าเ็จ้ปูสิ มาว่าฉันทำไมอะ" ซาบริน่ายิ้ม ถึงแม้ระหว่างทำงาน หรือพบลูกค้าเธอจะขริมชะเป็นส่วนใหญ่ แต่วันนี้เธอยิ้มเฮฮาตลอด อาหารมือนั้นโคตรอร่อย แคเห็นราคาในเมนู ก็ทำให้รู้แล้วว่ามันต้องอร่อยแน่ๆ

คุณซาบริน่าจ่ายทุกอย่าง ไม่ได้ลงบิลบริษัท ขากลับเธอไปส่งพีฟ้าและพี่ปูในเมืองต่อ เพราะฉันจอดมอเตอร์ไซด์ไว้ที่ออฟฟิส ก็เลยต้องกลับเอง

ฉันขี่เจ้าดริมกลับบ้านดึกๆ ทุกวันอยู่แล้ว วันนี้ก็เพิ่งสี่ทุ่มเอง ยังไม่ทันดึก มีเวลาในการไปโฉบแถวๆ ซอยบางลา พอฉันขึ้นรถเลี้ยวออกจากประตูโรงแรมได้ ก็มีมอเตอร์ไซด์เก๋าๆอีกคันบีบแตรใส่ "แก้ ตาแกหัวง" ฉันเบรครถแล้วชี้หน้าคาดโทษเพื่อนรุ่นพี่ "บีบหาคนสวยรีใจ" "โห้ อ้วก" นายตัวแสบก็ไม่แพ้กัน "อุตสาห์ตามมา เป็นห่วง สวยๆ อย่างนี้ถ้าผู้ร้ายไม่จับไปข่มขืน น่าสงสารแย"

คำพูดสุดยออด ทำให้ฉันอ้าปากค้าง “ใครเสียมสอนนายมาเยเนี่ย เมียที่หน้าหาดหรือไง”
ฉันค่อนข้างก็ยังไม่เร็วมาก ปล่อยให้ตาตัดช้อววน ช้อบมอเดอริชต์เทียบขึ้นมาได้
“แล้วช้อไปท่างทงหนอย เดียวล้มมาช่นกัน ฉ้นจะเสียสวຍหมด”
คนซ่างๆ หัวเราะเอ็กอักชอบใจ

สุดท้ายฉันเลยไม่ได้ไปเที่ยวกลางคืนอีกอย่างที่หวังไว้ โจช้อให้ดูชอยเล็กๆ ที่เขากำลังจะเสียวไป
“เนี่ย บ้านผมอยู่ในนี้”
ฉันผงกหัว ก่อนจะนึกได้
“เฮ้ย หมายความว่าเงะเนี่ย” จะชวนเข้าบ้านกันต้อๆเลยริ
“จะให้ดูเง ว่าบริษัทจ่ายค่าจ้างพนักงานถูกแค้ไหน ผมเลยต้อมมาอยู่ห้องเช่ากระจกๆอย่างเนี่ย”
คนตัวอ้วน ฉีกลงซ่างท่างไป ก่อนทำตะเม้ะหนึ่งที
“โชคดี ผีจับหัว” มันแขวตอรั้งท่าง
“กรี๊ดดดดด” ฉ้นคิดในใจ อีตาฝรั่งบ่านี้ ใครสอนภาษาไทยให้ไปเนี่ย มันจะเกินไปแล้ว

+++++

“ฉ้นไม่ให้ลาออก” คุณโทมัสว้ยขึ้นมา แต่ไม่ยอมมองหน้าฉ้น ยังทำเป็นง่วนดูเอกสารของแกต้อไป
“งานกำลังยุ่ง ออฟฟิสกำลังไปได้ดี ห้ามลาออก ะเงินเดือนไม่พอ บอกกันตรงๆ” แกยังบ่นต้อไป ไม่เงยหน้าขึ้นมา
“แต่ว่า คุณโทมัสคะ” ฉ้นจะแย้ง
“ไม่เ้ช้เรื่องเงินคะ หนอยากไปเรียนต้อต่างประเทศ”

“ยังเงก็ไม่ใช่ตอนนี้” ผู้จัดการคนใหม่ประกาศิต
“เดียวเธอเสี้ยนตำแหน่งและเงเงินเดือน ก็ท่างงานเก็บเงเงินสักปีสองปี มีเงเงินไปเรียนต้อถมเถไป”
ฉ้นไม่รุ้จะตัดสินใจยังเงกับชีวิตดี เมช่านฉ้นจะจบการฝีกงานแล้ว จะท่างงานพาร์ทไทม์สองสามที่เป็นเล่นอย่างนี้
ไม่ได้ และที่สำคัญฉ้นอยากไปอยู่ไกลๆเรนช

ถึงไม่ใช่ยัยเด็กคิมฉ้น เรนชก็ต้อมเจอคนอื่นเนนๆ ที่มหาวิทยาลัยมีสาวๆออกมามากมาย ต้อมมีสาวศิลปินที่สวຍ
กว่าฉ้น คยกันง่ายกว่าฉ้นเพราะพูดภาษาเดียวกัน แล้วก็มานั่งช้อนจ้กรยานเขาได้ทุกวัน นั่งชบกันดูหนึ่งได้ทุกวัน

“คุณไปลาออกริ” โจนั้งลงบนเก้าอี้ต้อท่างงานที่ว่างตรงซ่างกะฉ้น เขาผลักมัดวาวเชอริบั้งยอยๆ ให้มันไกลมาก
องอยู่รวมกับกองเอกสารอื่น ซ่างหน้าฉ้น แล้วเอามือเท้าหนักเก้าอี้ที่พิงหลัง ตาสีเขียวจ้องเบ่ง นายนี้ถ้าไม่ใช่มี
ตาสีสวຍ ฉ้นว่าพีแกซ่างไม่มีอะไรน่ามองสมกับการเป็นฝรั่งหัวทองเ้ล้ย ฝรั่งมันควรจะต้องหล่อสิ ไม่หล่อเนี่ย
ผิดร้ายแรงสำหรับฉ้นเลยทีเดียว

“ฉ้นอยากไปเรียนต้อที่ฮอลแลนด์”
“เจ้านั้นริ” คูอริเก่า กลายมาเป็นเพื่อนช้อฉ้นไปในที่สุด เพราะว่าเราไม่ได้อยู่ในออฟฟิสด้วยกัน ไม่มีปัญหาเรื่อง
งานมาทำให้เครียดใส่กัน เวลาที่จะเจอกันบ้างก็แต่ช่วงส่งเงเงิน แต่กระนั้นก็เหอะ หมอนี้ก็ยังมีอิว เจ้าชู้ย้กษ
เหมือนเดิม เผลอไม่ได้สักที โจช้อไปยังรูปถ่างของฉ้นคู้กะเรนชที่แปะไว้บนฝา หลังโตะท่างงาน
“ไปเรียกเขาเจ้านั้นได้ยังเง เขาก็มีช้อ”

โจเซฟพิมพ่า ก่อนจะพูดเสียวช้อเรียส
“ลิลลี่ เธอเงะ ยังสาวอยู่เลย” มันพูดไปมองต้อมฉ้นไป แบบออกนอกหน้า
“เวียยยย พอแล้ว” ฉ้นพรวดขึ้น เอาแฟ้มใส่ฟาดหัวล้านมันไปที่เง
“คนตัดช้อเงะ อายุเท่านี้ ยังไม่มีอนาคดทรอก เธอจะเอาชีวิตไปทิ้งทำไม”
ตุ้ดู พูดเข้า
“แล้วนายละ แกกวกกันสิบปี มีอนาคตจ้งเลยนะ”
โจเซฟหน้าแหงไปนิต “เดียวผมก็จะกลับไปฮอลแลนด์แล้ว งานนี้ทำเพื่อประสบกกรรม”
“อ้อ” ฉ้นทำหน่ารุ้มากใส่ “ไม่ใช่มาหาเมียไทย เพื่อฟลู้คริ”
“สนใจไม้ละ” ตาลามก ทำท่ากระเด้งตุดขึ้นมาจากเก้าอี้เง
“เอาเงเงินมา แล้วไปไกลๆเลย” ฉ้นยกแฟ้มอีกที
“ผู้หญิง” พีแกบ่น “อะอะ ก็เงเอาแต่เงเงิน”

“ไอ้อ้วนโจ” พี่ปูที่เพิ่งเดินเ้ช้เข้าออฟฟิสมา ได้หันพิงพอดี ช้อหน้าฝรั่งปากไม่ตี ที่เพิ่งท่างการสรุพนิสัยผู้หญิงไปต้อ

หน้าต่อตาแก "ว่าผู้หญิง เอานี้ไป" แจกกระโดดขึ้นเข้าฝรั่งร่างยักษ์แบบหยอกๆ

ฉันเลิกคิดมากกับคำพูดของเพื่อนร่วมงาน มัวแต่หัวเราะไปด้วย
ใช่ ฉันยังเด็กอยู่เลย คิดมากทำไม

+++++

ชีวิตฉันตอนนี้เปลี่ยนมาจากเด็กฝึกงาน มาทำงานเต็มเวลาเป็นสมทบบัญชีประจำออฟฟิศแล้ว จากเงินเดือน
ห้าพันเดือนที่เดียวเป็นหมื่นสอง ไม่รวมค่าขायหัวรั้ว และค่าไถ่ และงานนอกเวลาอีก เดือนๆหนึ่งมีเงินไว้ทำสวย
เยอะขึ้น แต่ก็นั่นแหละนะ
จะสวยไปไหน จะสวยไปไหน
ขาค่าพูดแซวของแกงค์มอไซค์หน้าโรงแรม

แม้ว่าฉันย้ายมาอยู่คนเดียวที่หอพักโล่งๆ ที่ไม่ค่อยมีเฟอร์นิเจอร์ก็ได้พักใหญ่แล้ว ฉันก็ยังไม่เคยรู้สึกเหงา
เป็นยังไง เพราะยีสบีสี่ชั่วโมงที่มี ถูกแบ่งสรรปันส่วนไปทำกิจกรรมต่างๆจนแทบไม่มีเวลาว่างมาค้นหาว่า
เหงาแล้ว
เจเน็ตหรือ
เธอไปฝึกงานที่อังกฤษ กับเจ้าของบริษัททัวร์คนอังกฤษที่แต่งงานกะพี่คนไทย ทั้งคู่เคยมาพักที่โรงแรมเมื่อปี
ก่อนหน้าแล้วก็ถูกคอกับยัยเจน
ฉันรู้ว่าเพื่อนเจนของฉันอยู่คนเดียวได้ และเธอดูแลตัวเองเป็น
ปานนี้สนุกสนานกับการเลือกคู่ หาหนุ่มที่ถูกใจไปแล้วเป็นแม่แท้

ฉันผลึกประตุมงลวดชั้นนอกออก ไขกุญแจเข้าไปในห้อง คล่าหาสวิตช์เปิดไฟ แล้ววิ่งไปกดเปิดทีวีเป็นอย่าง
แรก ไม่อยากอยู่คนเดียวในความเงียบเหงา
หลังจากกินข้าวเสร็จที่ร้านอาหารตามสั่งข้างหอพัก
เอาหนังสือไปคืนร้านเช่า แล้วไม่ได้หยิบเล่มใหม่ติดมือมา
ฉันก็ตรงกลับมายังห้องนี้แหละ

มันเป็นห้องโล่งๆ 4 คูณ 4 เมตร ที่ทุกคนที่เข้ามาจะบอกไม่ถูกว่าโล่ง หรือรก เพราะมันโล่งแบบรกๆ (เอะยังง)
พรมเก่าๆสีน้ำเงิน ที่ฉันไม่รู้จะทำความสะอาดมันยังไงได้ดีกว่าการเอาแปรงขัดพื้นมาขัดเศษผม และผงฝุ่นบ้าง
ก็ไม่ได้สร้างเครื่องดูดฝุ่นไว้เป็นของตัวเองนี่

ห้องโล่งๆนี้ทาฝ้าผนังทุกด้านสีขาว ติดไฟฟลูออเรสเซนต์หลอดยาว แห่แสงสว่างเดียวในห้อง ที่ฉันรังเกียจ
มันสุดๆ ด้านหลังมีหน้าต่างบานเกล็ดคู่ และประตูออกไปสู่ระเบียง

ฉันก้าวผ่านประตุมงลวดออกไปที่ระเบียง ดอกผักนึ่งฝรั่งดอกแรก เริ่มแทงยอดออกมาแล้ว ฉันลองปลูกไป
ทั้งหมดสิบห้าเม็ด แต่มันขึ้นมาแค่เก้า ไม่นับอีกต้นที่ฉันย้ายมันลงดิน แต่พอถึงต้นอันบอบบางของมันขึ้นมา
หนักมือไปหน่อย รากเลยขาดไปเลย ส่วนที่รอดชีวิตทั้งเก้าต้นนี้ต่างแย่งกันแตกยอด ออกใบ เลื้อยพันลูกกรง
ระเบียงสีเลือดหมูที่มีรอยสนิทเริ่มเกาะ

ฉันไม่มีกระป๋อง อะไรจะสะดวกเท่าถุงพลาสติกเจาะรูเป็นไม่มี
น้ำจากก๊อกถูกลงไปซำๆ ทีละน้อย ให้ทุกต้นเท่าเทียมกัน ขณะที่ฉันยังถือซองที่ใส่เมล็ดของพวกมันเอามา
เทียบ
"เออน้า พวกแกนี่ก็โตวันโตคืนจริงๆ" ฉันไม่รู้จะทำอะไรดีกว่าพูดกับตัวเอง "แล้วจะออกดอกสีน้ำเงินรีเปล่า สี
ม่วงแบบผักนึ่งในหนองนั้นไม่เอานะ"
แดดสุดท้าย หายไปแล้ว มีลมอบอ้าว กับเมฆก้อนใหญ่แฉวนอยู่
คืนนี้ฝนก็คงจะตกอีก

ปิดประตูระเบียงเรียบร้อย ฉันจึงก้าวเข้าห้องน้ำเล็กๆ ไป
มันเล็กซะจนเข้าไปคนเดียวก็เต็มแล้วจริงๆ
คิดถึงผักบัวน้ำอุ้น ที่ฮอลแลนด์
เขียนจดหมายหาเรนซ์ แล้วฉันก็เข้านอน
นั่นแหละหนึ่งวันที่ผ่านไป

+++++

เวลาที่นาฬิกาที่สุดในออฟฟิศก็คือช่วงบ่ายสองโมงก่อนถึงหกโมงเย็น เวลากลับบ้าน แต่อาทิตย์นี้มันนาตื่นเต้น ชนิดเลือดสาด เพราะเจ้าหนูผมผมทองโรแบร์โดวิ่งเข้าออฟฟิศฉันมา ร้องว่าๆ คุณโทมัสไปพบลูกค้า พี่ฟ้าไปคุย กะคนขับรถที่หน้ารีเซพชั่น เจ้าหนูนี้ทำอะไรจะรอดยากแล้ว

"คุณลิลลี่ ฮือๆๆๆๆ"

"เฮ้ย น้องโ้ดเป็นไร"

นายนี้ยกแขนข้างซ้ายที่แดงเกือกไปด้วยเลือดและแผลถลอก กะทำท่าจะถลกกางเกงให้ดูหัวเขา ฉันรีบโบกมือ ห้าม

"อ้อๆๆๆๆ" เอ็ง "แค่นี้ฉันก็จะเป็นลมแล้ว"

"เกิดอะไรขึ้นเนี่ย" ฉันวิ่งลนลานหรือหากลองยา

"ตุ้ยที่ออฟฟิศโน้นมี" ฝรั่งรุ่นน้องที่เป็นคนเจ็บ ท่าทางจะสติดีกว่าฉันที่เห็นเลือดไม่ได้ อยากจะล้มท่าเดียว โรแบร์โดวิ่งลากขา แขนข้างซ้ายก็ชูไว้ หายไปบ๊อบนิง เขาได้กลองยาเล็กๆมา

ฉันนั่งเข็ดเลือดไป ปิดตาไป รู้สึกแสบแทน ตอนที่เอาเบตาดีนราด แต่เจ้าตัวท่าทางไม่รู้สึกละไรสักนิด

"ทำไมล้มรถ" ฉันซัก "ขับรถไม่แข็ง ยังจะไปเช่ารถมาหัดขับเองอีก"

น้องโ้ดเอียงหน้า เอานิ้วเกาคิ้วรกๆ ของตัวเอง

"ไม่มีรถยนต์ขับนี้ ผมเพิ่งมา ออฟฟิศไม่มีงบแล้ว มอเตอร์ไซค์ก็สะดวกดีนะ"

ฉันปิดกลองดังกลือก

"ดีแน่ๆ ถ้าหลอนซี่คลองนะ แล้วนี่ล้มได้ยังไง ใครเจียว"

"โ้ดซีไปข้างรถยนต์แล้วรถมันก็เลี้ยว ตรงหัวมุมหน้าโรงแรมนี้แหละ"

"แล้วไปหน้าหาดทำไมเนี่ย กลางวันแบบนี้"

แม้ว่าเจ้านี้จะมีตำแหน่งสูงกว่าฉัน ในออฟฟิศของตัวเองแต่เทียบอายุแล้ว ฉันก็รู้สึกว่าได้ ก็เป็นน้องชายตัวเล็กๆ อยู่วันยังค่ำ

"โ้ดไปซื้อเกมส์" เสียงคนตอบอ้อยลง "คุณลิลลี่อย่าไปบอกใครนะ"

"ก้ากๆๆๆๆ" ฉันหัวเราะออกมา ลืมตัวไปนิดว่าหัวเราะอำปากแบบนี้มันน่าเกลียด "ฉันก็เล่นเหมือนกัน รับรอง ไม่บอกใคร"

"คุณเล่นเกมส์ด้วยเหรอ" ฉันมีเีเพื่อนละ

"โรแบร์โดชอบเล่นเกมไร ยิงๆ หรือว่าเกมซิม"

"ยิงๆ ก็เล่น เตียวโ้ดเอาเกมส์ที่คอมออฟฟิศโน้นมาฝาก แล้วอย่าเล่นให้คุณโทมัสเห็นหละ"

"แล้วที่ล้มเนี่ยไปซื้อเกมส์อะไรมา" ฉันคาดคั้น แหมก็ความอยากรู้อยากเห็นห้ามได้ชะที่ไหน

"นี่เลย AD1602 สนุกมากๆเลย ที่ยุโรปกะลั่งฮืด"

"ดีมาก จันเพื่อเป็นคำตอบแทนที่วันนี้ลิลลี่ทำแผลให้ เอามาให้พี่สาวยิ้มลงโปรแกรมชะดีๆ"

ฉันยื่นมือรอ

และนั่นคือจุดเริ่มต้นที่ฉันอยู่ออฟฟิศถึงค่ำมืดติดดินทุกวัน เพราะเล่นเกมแข่งกันกะรุ่นน้องออฟฟิศบ้านใกล้ เรือนเคียงกันนี้แหละ เหอๆๆ กว่าจะได้ออกจากออฟฟิศ ก็ถือโอกาสรอดตาโจมาส่งเงินก่อน เพราะพี่แกกว่าจะมา ก็ค่ำทุกที ไม่มีดไม่มีมาที่เตียวเซียว ฉันก็มีน้องโ้ดมานั่งเล่นเกมเป็นเพื่อน รู้สึกปลอดภัยดีกว่าเวลาอยู่สองคนกับ ดาด้ดซ์โรคจิตเยอะ

+++++

เดือนเมษาที่แสนจะร้อนอบอ้าวคืบคลานไปอย่างช้าๆ ฉันนึกดีใจที่นั่งทำงานอยู่ในออฟฟิศแอร์เย็นฉ่ำ พี่ผู้ชายที่มาแทนพี่ฟ้านั้นก็เป็นคนใจดี พี่ต้องแต่งงานแล้ว แฟนแกเพิ่งท้อง พี่แกจึงขยันทำงานทุกวันเพื่อจะได้กลับบ้านไปอยู่กะลูกเมียเร็วๆ ไม่มีนอกเวลา

เจ้านายคนใหม่คุณโทมัส ก็เป็นคนที่รับฟัง และที่สำคัญใจดีมากจนหลายๆ คน ลงความเห็นว่าจะจนผิดปกติ เพราะแกไม่ไว้วางยสักคำเมื่อเห็นฉันนั่งกางเกงยีนส์ ใส่สายเดี่ยว เสียหวลดมาทำงาน แต่บอกบรรดาผู้มารับเช็ค ว่า ตีออกมาพนักงานให้ดูเจริญหูเจริญตา แหมเอาทะเลงเขาสิ ฉันรู้ว่าตัวเองทำงานไว ขยัน ทำได้หมดทุกหน้าที่ ไม่เีก็ยงอน และไม่เกียจเงินเดือน อะแนนอน เจ้านายที่ไหนก็อยากได้ลูกน้องอย่างนี้ โชคดีมากกว่าที่เครื่องแบบหน้าร้อนของฉันไม่ทำให้แกมองข้ามผลงานมาจู้จี้กับเรื่องส่วนตัว

จริงๆแล้วฉันจะทำบัญชีแค่ปีตงบวัน และงบบัปดาห์ ถ้ามีเงินต้องเข้าบัญชีก็จะออกไปอาทิตย์ละครั้งสองครั้ง เพราะฉันไม่อยากสต็อกเงินไว้ในเซพให้โจรมันมาปาดคอ ส่วนเวลาที่เหลือ ในอาทิตย์ ก็คือการช่วยงานพี่ๆ

คนอื่น ในออฟฟิศไม่ว่าจะเป็นจัดรถรับส่งแขกที่พักโรงแรมต่างๆ ทำนุคกิ่งจองโรงแรม ดาวโหลดวาวเซอร์ จากสำนักงานใหญ่ที่สวีเดนและถ้าพี่ปู่ยุ่งมากๆ ก็ออกไปช่วยแกขายทัวร์ ทั้งนี้ถ้าคุณโทมัสไม่ได้สั่งให้ฉันออกไปด้วยเวลาไปพบลูกค้าณะนะ

กลางสัปดาห์ยังงี้ คือวันที่ฉันแสนจะเบื่อเลย เพราะไม่มีอะไรทำเป็นชิ้นเป็นอัน

"ลิลลี่วันเสาร์ว่างป่าว" พี่ปู่โผล่หน้าเข้ามาในออฟฟิศ

"ไม่อะพี่ นี่เพิ่งวันหยุดเอง" ฉันนึกว่าพี่ปู่จะนัดกินส้มตำกันอีก แต่เอ๊ะ ทำไมวันเสาร์

"ลูกค้าซื้อทัวร์ภูเก็ต" พี่ปู่จึงง่า

"แล้ว....."

"โกดไม่พอ พี่โทรหมดทั้งเกาะแล้ว" แกมองหน้าฉันเป่ง ทำไมต้องมองหน้าเราแบบนี้หว่า ลางร้ายมาเยือน

"แกเลย เจ้าสี่" พี่ปู่คาดคั้น "จบมาเป็นโกดได้ด้วย ไปทำงานพิเศษเอาเงินดีกว่าเสาร์นี้"

"ถ้าลูกค้ามากันเป็นคู่ หนูไม่ไป" ฉันขีดใส่ "เห็นแล้วมันอีกจ่า รับไม่ได้ เกลียดฝรั่งฮั่นนี่มุน"

"ผู้ชายสองคน" พี่ปู่ป้องหุกระซิบ "ลูกครึ่งญี่ปุ่นเมกัน น่ารักเมกกกกก"

"โอเคพี่" ฉันวางแฟ้มลงบนโต๊ะ ลูกชิ้นยื่น นี่ละมังที่เขาถึงได้เรียกว่าการยืนยัน

"ทำบิลอึบิกค่าโกดจ่ายตัวเองละกัน" พี่ปู่เดินออกไป หลังจากหาเหยื่อได้สำเร็จ "พี่ไปออกวาวเซอร์ก่อน"

ฉันเปิดประตูตามออกไปทางที่ตั้งโต๊ะทัวร์แก "เฮ้ย เจ้ ยังไม่ได้ขายเก็บเงินรี มาหลอกถามทำไมเนี่ย"

ตรงหน้าเคาน์เตอร์ที่พี่ปู่ แกก้าลั้งรับจ๋าๆ กลับไป มีผู้ชายหุ่นล่ำๆ หน้าตาเอเชียหันมามองทางฉันสองคน โฉ่ววว หล่อ

พยายามกว่านี้ลูกค้าพี่ปู่

ไปไหนไปกันสี่ค่า จะพาไปขึ้นสวรรค์ ลงนรกที่ไหนก็ยอมและ อีอิ

+++++

ระหว่างทางในรถ ฉันไม่ได้นั่งหน้า เพราะขี้เกียจเอี้ยวตัวกลับมาดูๆ คุยกะลูกทัวร์ ข้างหน้าข้างพี่คนขับรถ ฉันจัดให้คุณทานากะนั่ง ส่วนฉันนั่งข้างคุณแจฟรี่ คุณหมอรูปหล่อ ลูกครึ่งญี่ปุ่น (อุตสาห์ร่ำเรียนภาษาญี่ปุ่นมานาน เพิ่งได้ใช้ก็งานนี้ อีอิ)

คุณทานากะเองก็เป็นหมอมเหมือนกัน แต่ฉันไม่รู้ว่ามีอะไรรักษาอะไร แต่คุณหมอแจฟรี่นี่สมกับเป็นจักษุแพทย์มากๆ เพราะพี่แกมองฉันแต่ละที ตาหวานเขียว ฉันชักสงสัยว่าทำไมหน้าตาอย่างงี้ก็คือ เขาเรียกว่าผู้ชายมองตาละห้อย หรือว่าแกเป็นของแกย้งี้เพราะสาเหตุอื่น

"คุณสี่ เดินลงไปตรงสุดทางกับพวกเรด้วยไม้" คุณหมอดักคอ

โอ้ยยยยย โกดนี่นอกจากขี่ทาง บอกบรรยายสรรพคุณแล้ว ยังจะต้องลงไปถ่ายรูปให้ลูกค้าด้วยหรือวะนี่

สุดท้ายกลายเป็นคุณทานากะที่เป็นตากล่อง หมอแจฟรี่จับฉันถ่ายรูปด้วย

หรือว่าแกไม่เคยเห็นคนหน้าตาแปลกๆ ละพะเนี้ย ตอนแรกฉันอุตสาห์หลงดีใจนึกว่ามีคนมาชอบซะแล้ว แต่ทำทางคุณหมอแกเหมือนได้เพื่อนสาวถูกใจมากกว่า

ทัวร์ส่วนตัวเที่ยวภูเก็ตนี่จริงๆแล้ว ควรจะต้องมีโกดมือจมั่ง ที่มีความเชี่ยวชาญมาทำ ไม่ใช่ให้สมุห์บัญชีมารับจัดอบนอกเวลา แ้มว่าฉันจะเรียนรู้ประวัติศาสตร์ภูเก็ต รู้จักสถานที่ท่องเที่ยว และพูดภาษาอังกฤษ แกมญี่ปุ่นได้ด้วย มันก็ไม่ใช่เรื่องที่วันหยุดสุดสัปดาห์ฉันจะหายไปอีกวัน

พอรถไปส่งคุณหมอทั้งสองที่โรงแรมได้ ฉันก็ปลอดภัยไปตรงสุดๆ กะว่าจะเข้าไปแรดในเมืองซะที เดียวจะได้ชวนเพื่อนข้างหอไปด้วย รถจอดเสร็จฉันจับไม้จับมือบอกลา

คุณหมอแจฟรี่เดินยื่นรออยู่ข้างประตูรถ ให้ฉันต้องไขกระจกลงมาถามอีก

"ลืมนอะอะไรคะ" ฉันหันกลับไปมองเบาะท้ายรถที่แกนั่งมาทั้งวัน

"คุณสี่ พรุ่งนี้มาหาผมที่โรงแรมได้ไหมครับ"

เฮ้ยยยยยยยยยยย ฉันหน้าแดงสียะ ตายตายเป็นๆ อายุสี่สิบเอ็ดมาเพิ่งเคยเจออะไรแบบนี้

"ง่า คุณหมอมคะ มันไม่งามคะ คือดิฉันไม่ไป....."

"นะครับ เลี้ยงอาหารค่ำขอบคุณ ผมจะจองโต๊ะที่โรงแรมโบท์เฮาส์ไว้ มาสักหกโมงเย็นนะครับ"

"เฮ้อ" ฉันถอนใจ ไม่แน่ใจว่าเพราะเสียดาย หรือโล่งอก

"ถ้าั้งันก็ได้คะ แล้วคุณทานากะละคะ" ถามนี้ก็เพื่อความชั่วคราวใจ

"ก็ไปด้วยกันครับ นะครับๆ"

คุณหมอรีบขอคำตอบ ฉันละตะหงิดๆ ทำไมไม่ให้เงินทิปพะ โถเอ๊ย พรุ่งนี้ ตรีก็ไม่ได้ออกไปแรดอีก แลม

ต้องใส่ชุดหรูๆ มาเดินเนอร์ที่โรงแรม จะยกกำปูขึ้นมาแตะให้สะใจ จะได้รีเปลาเนี่ย
“แน่นอนสิคะ” ฉันยิ้มหวานให้ จริ่งๆหน้าหงิกเพี้ย
คิดในใจว่า เออวะ ไม่ได้เงิน มากินฟรีก็ได้ ฮ่าๆๆ งกซะอย่าง

สองลูกค้า ยืนโบกมืออยู่หน้าล็อบบี้ พี่คนขับรถที่ฉันไม่คุ้นหน้าเหมือนกัน เพิ่งรู้จักกันก็วันเนี่ย แต่พี่ หัวเราะ
ชอบใจ
“ลิลลี่ดีจังนะ ได้รับเชิญมากินอาหารค่าเลย หมอทิปคนขับรถแค่ห้าร้อยเอง”
“กรี๊ดดดด ว่าไงนะพี่” ฉันไม่ยอมมม “ทิปพี่ห้าร้อย”
“แงๆๆๆ หนูไม่เอากินเลี้ยง จะเอาห้าร้อยเหมือนกัน”
พี่แกล้งหน้าหัวเราะ ฮ่า ฮ่า ฮ่า ไม่ได้พูดอะไรมากกว่านั้น แล้วเราก็ข้ามฝั่งกลับมา ก่อนพี่เค้าจะจอดเทียบหน้า
หอพักส่งฉันถึงบ้านเรียบร้อย

“พรุ่งนี้มีรถหรือยัง ไปยังไง” แกยังอุตสาห์เป็นห่วงถาม “จ้างพี่ได้นะ มารับถึงบ้าน” อ่ะนะ ็มวายคะพี่ขา ยังหา
รายได้ต่อวันพรุ่งนี้อีก
“ช่ายายมากพี่ มีแมงกะไซค์”
“อวะ” แกตะลึง “ใส่ชุดหรูๆ ซีมอไซค์ข้ามไปกินดินเนอร์ที่โรงแรมห้าดาวริวะ”
“นาพี่ สวยทำได้ก็แล้วกัน”
เฮี้ยแกลหัวเราะอีกรอบ เหลอะ ฉันรู้ว่าตัวเองไม่สวย ขอหลอกตัวเองบ้างวันๆ แหม มีความสุขเล็กๆน้อยๆ

+++++

สายๆวันนี้คุณหมอทั้งสองคนก็กลับไป หมอเจฟฟรีไปแอบซื้อการ์ดที่ไหนไม่รู้หวานแหว่วแต่จ๋าอย่างมากมาย
ส่งมาขอบคุณฉัน ช่างในมีเงินสดสอดอยู่พันสองร้อยบาท พอฉันเปิดการ์ด แบนค์มวงๆสองใบกะใบแดงๆ ก็ร่วง
ลงพื้น ต้องรีบคว้าเก็บจ้ะหวั่น

ฉันได้พิสูจนแล้ว ถึงแม่หนุ่มๆ จะไม่ชอบฉันก็ตาม ฉันก็ยังเป็นเพื่อนคุยที่ดีของบรรดาหนุ่มเกย์ กระเทย และนี้
เลย แม้แต่ขนาดลูกค้าแอบๆ ยังมาหลงคารมขะนี้สาวอย่างฉันได้เลย ครีๆๆ

จะถามเรื่องวันที่ไปกินอาหารหรือ สุดท้ายเราก็ไม่ได้ไปกินอาหารที่โรงแรมห้าดาว เพราะว่าคุณหมอทั้งคู่ดันใส่
กางเกงขาฟาริชาสั้นแค่เข้าไป พนักงานเสิร์ฟขอโทษแล้วขอโทษอีก แต่ว่าลูกค้าดันแต่งตัวไม่ถูกคอนเซ็ปต์
ของโรงแรมหรู สุดท้ายเราเลยไปนั่งกินอาหารทะเลกันที่ร้านอาหารโลคอลข้างทางแทน นี่ตังหากที่ฉันชอบ
“คุณหมอจะกินอะไรละคะ” ฉันแนะนำเองหลังจากที่เราทั้งสามคนหน้าแตก เข้าไปกินในร้านอาหารโรงแรมไม่ได้

“ผมชอบกินอาหารทะเล” ทั้งสองคนแย้งกันตอบ

“งั้นเดินไปกินร้านนี้กัน” ฉันบอก ไม่ต้องคิดอะไรมาก ร้านอาหารประมาณเดียวกัน แต่ราคาก็ไย่ย่อยอยู่หรอก มา
เองกะเพื่อนๆ ไม่มีโอกาสได้เข้าไปแหม่แน่ๆ

จริงๆก็เจ้าของเดียวกับโรงแรมนั่นแหละ แต่เขาทำอีกระดับสำหรับลูกค้าทั่วไป

หมอทานากะลากและคิบถูกๆ ที่แกลงซื้อเอาแถวร้านหน้าหาดนี้แหละ คุณหมอเจฟฟรีใส่เสื้อเชิ้ตสีขาว แหม
เข้ากันเข้ากันกะดอกชบาสีแดงสีชมพู ฉันว่าลางสังหรณ์ฉันไม่เคยผิด

พอปลานิ่งมะนาวในจานร้อนรูปปลามาเสิร์ฟ หมอเจฟฟรีรีบกรีดกราดกะจานรูปร่างประหลาด

“หม้อไฟนะคะ” ฉันพยายามอธิบายให้เป็นภาษาอังกฤษ “อาหารญี่ปุ่นก็มีนี่คะหมอ”

แล้วของชอบฉันก็มา ปูผัดผงกะหรี่ ฮีฮิ มาแบบไม่ต้องแกะก้าม

กึ่งย่าง ซอสพริกเผา ตามมาติดๆ กึ่งลายเสื่อตัวใหญ่ คุณหมอสั่งกันแบบไม่ดูราคาเลย แค่นี้ก็จะแยะแล้ว สาม
คน ฉันเป็นคนกินน้อย ระหว่างค่อยๆเลียดๆ สองหนุ่มกินกันไป ออกท่าออกทางไปตลอด

“ของที่นี่สดสดเนอะ”

“ถูกมากๆ นี่สิ สำคัญ” หมอทานากะพูดน้อยแต่ได้ของถูกใจ

“คุณลิลลี่สั่งมาแต่ที่อร่อยๆทั้งนั้น” แกล้งเติมข้าวหนที่สาม

ช่างไม่ได้บรรยายกาศการมาเดินเนอร์กะหนุ่มหล่อๆ เอาซะเลย สุดท้ายนั้นเธอ กลายเป็นสามสาวเมาท์กระเจาย
แม้ว่าฉันจะจับหนุ่ไม่สำเร็จ แต่ก็ได้เพื่อนน่ารักๆ มาอีกสองหนุ่ม เอี้ย สาว

+++++

เรนซ์หัวเราะก๊ากๆ มาทางโทรศัพท์ หลังจากฉันเล่าเกริ่นให้ฟังเรื่องคุณหมอสาวๆ แล้วก็ไม่มีสิ่งที่จะเขียนขำลงไปในจดหมาย ที่จริงๆ แล้วมันคือไดอารี่ประจำวันของฉันนั่นแหละ ที่นึกออกมาแล้วก็สอดใส่ของจดหมายส่งทุกๆ รอบเมื่อมันเกินสี่แผ่น

ไม่ต้องถาม พี่พนักงานไปรษณีย์ที่สามแยกกะทู้ จำฉันได้ดี ไม่ว่าจะไปรษณีย์ หรือไปเลือกซื้อแสดมบ์สวยๆ ติดของจดหมาย

เมื่อสามวันก่อน เรนซ์บ่นมาว่าป้าวิกก็เกือบจะเอาองจดหมายฉันไปทิ้งถึงขยะกระดาษที่หัวมุมหน้าซอย เพราะเรนซ์เองลากออกมาอ่านทั้งลึงแล้วไม่ได้เอากลับไปซ่อนได้เตียง (ที่ซ่อนเดียวกะหนังสือโป๊กองบะเริ่ม)

เฮ้อ ละเหี่ยวใจ ริจะคบผู้ชายมันก็เป็นกันอย่างนี้แหละ ข่างไม่เหมือนพวกเพื่อนเกย์ของฉันเอาซะเลย ทั้งสะอาดเนียบ ใส่น้ำหอมฉุย อยู่ใกล้ที่ไร หอมกลิ่นน้ำหอมป้าริสชื่อดัง หุหุ เรื่องข้าวของยิ่งเป็นระเบียบซะจนผู้หญิงชกมกอย่างฉันอาย

“โบ๊ ฉานคิดถึงแก” ฉันหยุดเสียงหวานๆใส่ในโทรศัพท์ออฟฟิส
อย่า อย่าได้คิดว่าฉันชอบเอาโทรศัพท์ที่ทำงานมาโทรหาเพื่อนฝูง ถ้าไม่ใช่เพราะนั่งโบ๊มันทำงานอยู่ออฟฟิส ทัวร์ที่ออกเรือใหญ่ไปเกาะพีพี ที่ฉันต้องโทรมาขอเลื่อนเวลารับเช็คพอดดีพอดดี ฉันก็คงไม่ได้ฉวยโอกาสเอาแบบนี้หรอก

“ถึงฤดูริยะหล่อน” นั่งโบ๊ หรือชื่อจริงๆหล่อนคือแรมโบ๊ นั่งกระเทยควาย กรีดใส่หูฉันจนแทบต้องรีบ ยกออกห่างให้ทันก่อนแก้วหูแตก

“ฤดูอะไรของเม๊วะ” ฉันไม่รับมุขมัน

“อ้ายๆๆๆ มีไรบอกมาเลย หาผู้ชายไม่ได้ละสิ ถึงนึกถึงเพื่อนอย่างข้าน”

แนะ มันเสียกรู้ทันอีก

“แหม ก็คิดถึงแม่หมอนะสิ มาดูดวงให้คนโสดแบบเพื่อนมึงดวงๆๆ” ฉันรีบจงดัว

“นะ แล้วเดี๋ยวพาไปเลี้ยงข้าวในเมือง เสาร์นี้” ล่อด้วยไม้เนื้อที่ไร ไล่โบ๊ตายสนิททุกที

“เสียใจ งานนี้ฉันขอตัวไปทำโอที”

“เฮ้ย โบ๊ อย่าทิ้งกันดิวะ” ฉันเสียท่ามากๆ รอบนี้มันไม่หลงกลฉันได้ใจ

“ฉันกำลังคัวหนุมสวีเดน ตาสีฟ้าเขียวละพ่อ หลิวเร็ด จะมาเผ้าออฟฟิสแหม่งทุกวัน”

“ไม่น่าาาาา” ฉันหวีด “เอามาฝากเพื่อนด้วย” ฉันรีบทวง

“โอ๊ะ โอ” นั่งตัวดีทำเสียงเหมือนไอซีคิวฉัน เวลามีคนทักขึ้นมาทันใด

“คงจะมีได้” ไล่โบ๊หัวเราะ “เพราะว่าแถวนี้ไม่มีใครชอบชะนี”

“ไม่เป็นไร” ฉันรีบตัดบท เรื่องแค่นี้แก้ง่าย

“แกก็อย่าไปบอกมัน ว่าฉันเป็นหญิงแท้ ก็สิ้นเรื่อง เดียวพี่แกมาหลงชอบแล้วฉันค่อยบอกความจริง”

“อ้าย ไม่ได้” มันบอก “ของหายาก อย่ามาแย่งกัน”

โบ๊จิบปากจิบคอจลเลาะขึ้นมาทันใด “ว่าแต่ออฟฟิสข่างๆแกก็สวีสนี่หว่า มีมีหล่อๆมาส่งแม่หมอสักคนเลยรึใจ”
“เอาจ้ตึกว่า” ซี้เจียบไปอึดใจ “เดี๋ยวฉันไปรับเช็ค วางบิลแทนพี่บัญชีที่บริษัทดีกว่า จะไ้ดีไปกินข้าวเที่ยงกะแก”

“้วย เลิศเลอเพอร์เฟ็คชะไม่มี เพื่อนโบ๊ โอเค่ ศุกร์นี้ตรังรีเข้ามาเลยยย” ฉันร้ายยาวใส่

อิลิลี มีเพื่อนไปกินข้าว เม้าท์แตกกันอีกแล้ว

+++++

คืนนี้กินข้าวร้านประจำเสร็จแล้ว ฉันก็ไร่ที่ไป ยังไม่สามทุ่มดีเลยนี่นา แวะเข้าไปที่มหาลัย ไปหารุ่นน้องเม้าท์ด้วยชะดีไม่มี

หลังจากแอบทำเนียน จอดรถหน้าตึก (ซึ่งปกติเขาไม่ให้ใครจอด นอกจากอาจารย์) ฉันก็วิ่งไปห้องคอม แต่วันนี้มันเจียบเหงาผิดปกติ เพราะเน็ตดาวน

เฮ้อ เรื่องผิดปกติ ที่เป็นเรื่องปกติของศูนย์คอม คณะเราชะงั้น ดิตๆดบๆ ็เป็นว่าเล่น ตั้งแต่สมัยเรียน จบจบปี่สี่ มันก็ยังเป็นอยู่

ฉันเลยคอดกอลงมาตามเดิม มีนาล่มมีดๆ เจียบๆ แบบนี้

เดินมาจนจะถึงประตูตึกอยู่แล้ว ฉันแว็บๆ เห็นอะไรขาวๆผ่านตาไป
เหวอออออ

ปล่าว มะไซเรื่องผีนะ อันนี้มันนิยายชีวิตรักกันทอด

มันเป็นกระดาษเอสี่ สองใบ รับสมัครนักศึกษาเพิ่งจบใหม่ๆ ไปเรียนต่อและฝึกงานด้วยทุนของสมาคมโรงแรมแห่งประเทศไทย สำหรับภาคการศึกษากรกฎาคม ถึง มกราคม ปี 2001
ทำไมฉันเพิ่งเห็นตอนที่มันปิดรับสมัครไปแล้ว โหๆๆๆ

คืนนั้นฉันนอนไม่หลับเลย เจ็บใจตัวเอง เพราะลืมไปเสียสนิท สุดท้ายปีนี้ ฉันก็ไม่ได้ไปอยู่ดี เพราะว่าไม่ทันต้องรอรุ่นหน้า มกราคม 2001 จะทำอะไรได้ ข้าเองนี่

แต่ที่แน่ๆ ฉันรู้ละ ว่าจะต้องเตรียมเอกสารอะไรบ้าง สำหรับการสมัครรอบหน้า รอบนี้ต้องได้แน่ๆ
ฉันกระหึ่มยิ้มมอยง อยู่กับตัวเอง แล้วก็เขียนอะไรต่อมิอะไร ไรสาระใส่ใต้อารีไป จะได้มีเรื่องไว้เผลอให้เรนซ์ฟัง
เพราะเรื่องงานในออฟฟิศมันไม่ค่อยสนุกสักเท่าไร สำหรับเรนซ์เขา ศิลปินตัดซ์ที่ไม่มีประสบการณ์อะไรเลย
กับงานการโรงแรมและท่องเที่ยว แค่นั้นมีความใฝ่ฝันอยากไปทำงานบนเรือสำราญ

+++++

“แอริยยยย คุณนายลิลลี่” เสียงใครละ ถ้าไม่ใช่เพื่อนฉันเอง รอกินข้าวเที่ยง จนจะบ่ายสองแล้วเดี๋ยวเจ้าหนีนี
ทั้งหลายก็จะบุกมารับเช็คกันอีก ฉันยังไม่มီးอะไรตกถึงท้องเลย เพราะรอมันคนเดียว

“มาซ้าชิบ ใส้ตฺรจะขาดอยู่แล้ว”

“โ้ยย แหม แม่คุณ ทำงานออฟฟิศก็หัดตนขมมนมเนยซะบ้าง มันจะอดอยากอะไรกันนักที่นี้เนี่ย”

ซึกริดกราย ไปในออฟฟิศที่ไม่มีใคร และที่ไม่ต้องสงสัย ไปชะโงกหน้าต่างออฟฟิศข้างๆ อย่าว

“ว่า ไม่มีคน” โบบนเสียงยาว

“มันจะมีได้ไง เขาไปหาไรแตกกันหมดแล้ว” ฉันรีบลือกลิ้นซึก เดินตามไปผลักมันออกไปนอกออฟฟิศ พอจะ
ลือกกฏญแจ อีตาหัวเหม่งโจ โผล่เข้ามาอีก

“ส่งเงิน” มันบอกหน้าตาย

“อย่าเซะ คนจะไปกินข้าว”

“แล้วอยู่ตั้งนานทำไมไม่กิน” รอบนี้นายตัวอ้วนไม่ยอมแพ้

“เดี๋ยวมานิมละกัน” ฉันตัดบท

“ยังไม่กินเหมือนกัน” มันบอก

“อ้วยยย” โบบอกมือกริดนิ้วของหลอนไปมา “จันก็ไปกินด้วยกันนี้แหละ” เอาละไอ้โบบ อย่าวให้ได้เจอฝรั่งเซียว

เพราะมันคนเดียว

พอหลังจากนั้นไอ้ยักซ์อ้วน เลยล่วงรู้เวลากินข้าวเที่ยงของฉัน ที่กินแสนอร่อยที่ประจำฉันด้วย แล้วมันก็จะต้อง
บ้งเอิญบ้งเอิญมากินข้าวเวลาเดียวกันฉันให้บ่อยซะจริงๆ

+++++

“ลิลลี่น่ารัก” เสียงเรนซ์นะสิผู้อ่าน เห็นพระเอกหายไปนานอย่าเพิ่งคิดว่าเราเลิกกันไปซะแล้ว

“ทำไมคุณไม่ยอมรับโทรศัพท์มือถือเลย” เขาโอดครวญ

“เรนซ์จ่าาาา” ฉันลากเสียง ราคายด้วย ปวดหัวด้วย ไม่ได้อยากมารับเลย ถ้าไม่ใช่เพราะว่าพี่แกโทรเข้าเบอร์โทรศัพท์ออฟฟิศแล้วพี่ต้องมาเรียกฉันไปรับเนี่ย จะไม่คุยเลย

“ฉันทำงานนะ งานมันก็ยุ่งๆๆ แล้วเวลาเราก็กังกันตั้งหกชั่วโมงนะ” ฉันเหนื่อยใจ

“คุณเล่นโทรมาปลุกฉันตั้งแต่ยังไม่หกโมงเช้า” ฉันหยุดหายใจ

“แล้วพอหลังกินข้าวเที่ยงก็โทรอีกแล้ว” ฉันเตรียมประโยคต่อไป

“ก่อนเลิกงานที่นี้” ยังมีต่อ “แล้วพอกกลางคืนกินข้าวเสร็จ ถ้าฉันไม่โทรไป คุณก็โทรมาอีก”

“ก็ผมคิดถึง” เขาพูดอ่อยๆ

“ก็คุณมีจดหมายอ่านตั้งกองเบ้อเริ่มแล้วไง” ฉันซึกจะเบ้อลูกแกแล้ว

“ขอเวลาให้ฉันทำงานเก็บเงินบ้าง คุณก็เหมือนกัน วางจากที่เรียนมากเลยเธอ”

เท่านั้นแหละ เรนซ์เจียบไปเลย พักใหญ่ๆ ฉันนึกว่าเขาวางหูไปแล้ว

ในที่สุดก็มีเสียงถอนหายใจดังยาวออกมาจากคนอีกฝั่ง

“โอเค เข้าใจแล้ว ผมจะไม่โทรมา” เสียงเขาเบาๆ สั้นๆ อย่าวบอกนะว่าเกิดอารมณ์อ่อนไหวอะไรขึ้นมาอีก

“ลิลลี่ จะบ่ายโมงกว่าแล้ว ไปกินข้าวกันเถอะที่รักกก” นายโจ รนหาที่ดีแท้ๆ มันแกลังฉันแบบจงใจ เพราะดัน

พูดเป็นภาษาตัดซ์ เรนซ์ได้ยืมเข้าแล้วจะว่าไงเนี่ย ฉันไม่อยากจะคิด

“เรนซ์ ฉันไปกินข้าวก่อนนะ”

“ยังไม่กินกันอีกหรือ” เขาถามค่าสุดท้าย เน้นคำว่า “กัน” ชะเสียงดังฟังชัด

“แค่นี้แหละ วางหูแล้วนะๆๆ” ฉันวางเลย ไม่ต่อปากต่อคำอีก นับวันเรนซ์ซักจะทำตัวเหมือนกับเป็นผู้ชายช่างดี น่ารำคาญที่สุด จริงๆนะเป็นฉันต่างหากที่รักเขา ตามดี้อเขา แล้วนี่เขาจะสลับบทบาททำไมเนี่ย แล้วทำเป็นงอน ยิ่งกะผู้หญิงอีก

+++++

“พ่อ” ลาวเรนซ์เดินลงจากชั้นบนมาตอนเกือบสิบเอ็ดโมง

พ่อเขากินอาหารเช้าเสร็จไปแล้ว กำลังนั่งอ่านข่าวหนังสือ Telegraaf ที่ชอบ อยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์

“ผมยืมเงินอีกห้าพันนะ” ลูกชายขอยืมกันดื้อๆ

“อ๊ะ” เอ็ดเวิร์ดเอามือเกาหัว ซึ่งก็ไม่ได้ทำให้ผมที่มีอยู่น้อยแล้วยังไปกว่าเดิมสักเท่าไร

“แกเพิ่งใช้คืนพ่อหมดนะ”

“ก็ชาย” เขาไม่ยอมแพ้ “ผมมีงานทำแล้วนะ แป๊บเดียวก็คืนหมด”

“แม่หนูนั้นขอให้ส่งเงินไปให้หรือไง” พ่อเขาถาม เรื่องแบบนี้เขาก็ได้ยืมเพื่อนที่ทำงานพูดอยู่บ้าง วัฒนธรรม

เอเชีย ผู้ชายต้องสงเสียดเสียงดูผู้หญิง

“เปล่าครับ ไม่ใช่ยังงั้น” เรนซ์สุดลมหายใจเข้าปอด เขาก็หวาดๆกับสิ่งที่จะตอบไป เหมือนกัน

“ผมจะไปเมืองไทย”

“อีกแล้วหรือ” เอ็ดดอยเก้าอี้จากหน้าจอแล้วลุกขึ้นยืน มองหน้าลูกชายที่สูงกว่าตัวเองนิดหน่อย

“ไปเพื่อ...” เขาทิ้งประโยคไว้ให้นายตัวดีเติมคำ

“ไปดูให้รู้ว่าเขาไม่ได้มีคนอื่น” เขาทำหน้าตาขึงขัง

“อ้อบ้า” เอ็ดดอลาดลูกชายใส่หน้า “แกคิดว่าเขายังมีเวลาเหลือไปให้คนอื่นอีกหรือไง ฉันเห็นวันๆ แกไม่ต้องทำอะไร โทรมหาเขาตั้งแต่เข้ายันค่ำ”

“ก็ผมไม่รู้ไง เลยต้องไปดู” เขาเสียง “ตอนที่ผมรู้จักเขา เราก็มีเวลาเจอกันทุกวัน ทั้งวัน แต่ตอนนี้เขาไปทำอะไร อยู่ที่ไหน กับใคร ผมก็ไม่เห็น”

“ไปยืมแม่แกมั่งไป” เอ็ดเวิร์ดเปลี่ยนท่าที

“โอ้ พ่อ” เขาคราง

“ให้ไปขอยืมแม่หรือ ให้ผมนอนแล้วฝันเอาจะง่ายกว่าอีก”

เอ็ดเล็กคือมองหน้าลูกชาย เรนซ์เป็นเด็กที่ประหลาดอยู่อย่าง ตั้งแต่เด็ก คือเขาไม่ฝันจริงๆแล้วเขาอาจจะฝัน แต่จำไม่ได้ หรือว่าไม่ฝันเลยก็ไม่รู้ละ เพิ่งมาเดี๋ยวนี้ ลูกชายเขาชอบมาบอกให้ฟังเรื่องตัวเองฝัน อีกอย่างก็แปลกไปคือไอ้ตัวแสบมันเล็กสูบบุหรี่ สูบกัญชา

เขาเองก็เล็กสูบบุหรี่ไปตั้งแต่แม่หนูนั้นมา เพราะไอ้ลูกชายโวยวายแกล้ง หาวาแฟนสาวของตัวเองแพ้นุหรืออย่างหนักหนาสาหัส ั้แต่รอรอยในกำแพง หรือบนผ้าปูที่นอน หลอนก็ยังไม่ได้กลิ่น

เอ็ดคิดแล้วหัวเราะซ้ำ แต่ไม่ได้แสดงออกมานบนสีหน้า

“งั้นถ้าคิดถึงกัน ก็นอนหลับฝันเอา” พ่อเขาย้อนคืนบ้าง

“ถ้าพ่อไม่ให้ ผมจะยืม IB” (IB Group เป็นหน่วยงานของรัฐที่ดูแลทุนกู้ยืมเพื่อการศึกษาของนักเรียนตัดซ์)

“เฮ้ยๆๆ” พ่อเขาโบกมือ “ยืมไอนั้น พ่อแกก็ต้องไปตามใช้หนี้ยู่ดี”

“ไม่รู้ละ” เขาตัดบทดี้อๆ เข้าไปรีดตุ๋นเอาชีสออกมากินกะขนมปัง

ลูกชายจะมีแฟน เอ็ดเวิร์ดคิดในใจ มันเป็นเรื่องปวดหัวของพ่อแม่ตัดซ์คนอื่นหรือเปล่าหนอ

+++++

“เรนซ์ เมลนี่อะไร” ฉันไม่ได้ส่งเสียงหวาน ฮัลโหลที่รัก ค่ะๆๆ กะเขาเมื่อรับโทรศัพท์ตลอดทุกครั้งหรือกะจริงๆแล้วฉันเป็นผู้หญิงที่ไม่อ่อนหวานเอาซะเลย แต่จริตจะก้านยังกะกระเทยนี่ อันนี้ไม่แน่ ยอมรับ

บ่ายวันนี้ฉันนั่งรออยู่ข้างโทรศัพท์ เดาเวลาที่เขาจะโทรเข้าออฟฟิส เตรียมบ่น

“ตัวเครื่องบิน” เขาพูด เสียงเหมือนเพิ่งตื่น

“รู้แล้วว่าตัวเครื่องบิน” ฉันโวยคืน “ไหนบอกว่าจะขยันเรียน ขยันทำงาน เก็บเงินเพื่ออนาคต” ฉันเริ่มรอรน

“แล้วนี่เมื่อไหร่จะมีเงินเก็บกัน บินมาอีกแล้ว”

“ไม่เป็นไร เงินเล็กน้อย” เขาบอก ตัวเครื่องบินไปกลับครึ่งค่อนโลก ราคาไม่ถึงสองพันกิลเดอร์เอง นั่นคือที่เขา

คิด “ผมไปอยู่กะคุณที่ห้องคุณก็ได้ ไม่ต้องเช่าโรงแรมแล้ว” เขารู้ข้อมูลมาดี

“รถคุณก็มี ผมก็ไปไหนๆก็ขับรถคุณได้ เดี่ยวเดิมน้ำมันเอง” เขาว่า

“เรนซ์ อันนั้นไม่ใช่สาเหตุ” ฉันรีบหยุด “ฉันต้องทำงาน”
“เราก็ทำเหมือนกับตอนที่คุณมาหาผม” เขาหาคำตอบให้
“เวลาคุณไปทำงาน ผมก็ไปเที่ยวเล่นของตัวเอง แล้วพอคุณเลิกงาน เราก็อยู่ด้วยกัน” คิดดีนี่
“แล้วคุณจะมาตั้งสองเดือน” ฉันบ่น
“ตอนฉันไปมันแค่ไม่ถึงสามอาทิตย์เท่านั้น ฉันยังเบื่อจะแยะ”
“ไม่ต้องห่วง ผมไม่เบื่อ” เขาริบบิ้น
“เออๆๆ” แล้วจะให้ฉันตอบยังไงล่ะ
“อย่าโกรธสิที่รัก” เขาทำเสียงหวาน “ผมไปนอนต่อก่อนนะ เตี่ยวค่าๆคุณเลิกงานแล้วผมจะโทรไปใหม่”

ฉันละเข็ง

ถ้ามีแฟนเด็ดๆ แล้วเขาเป็นกันอย่างนี้ทุกคนหรือเปล่า
อยากแต่จะเจอกัน คอยกันอยู่ได้ทุกวัน ทั้งที่ต่อไปในอนาคตก็จะได้อยู่ด้วยกันทุกวัน ทุกคืน จนแก่เฒ่า ฉันยังไม่
สามสิบ โห่ย อย่างน้อยก็มีเวลาอีกสามสิบสี่สิบปีละ

พอวางโทรศัพท์คืนแล้วกลับมา นั่งที่โต๊ะทำงานตัวเอง คนที่นั่งสังเกตอยู่ตลอดเวลา ก็เลยถาม
“หมอจะมารี”

ฉันเกือบลืมไปว่า เขาก็ต้องฟังออก เพราะเป็นภาษาบ้านเขา
วันนี้ใจเขามานั่งซังกาแฟกิน เพราะพี่แกมีนัดกะคุณโทมัสเรื่องเงินเดือนที่น้อยเกินไป ไม่ถูกใจท่าน แต่คุณลุง
โทมัสก็หัวหมอพอกัน ไม่ยอมกลับเข้าออฟฟิสสักที ทำให้เป็นหายไปเยี่ยมลูกค้า

“อืม” ฉันตอบสั้นๆ

“คุณเบื่อเขารึ” เขาเปลี่ยนคำถามเป็นภาษาที่มั่นใจว่าคนอื่นในออฟฟิสฟังไม่ออก

“ไม่เบื่อ” ฉันตอบคืนไป “บางที่ฉันแค่รำคาญ”

“อ้อ” โจทำเสียงแบบรู้ดี

“เพราะคุณเคยแต่วิ่งตามเขาอยู่ตลอด วันหนึ่งเขามาวิ่งตามคุณ คุณก็เลยรำคาญ” โจบอกแล้วดึงข้อออกจาก
ถ้วยกาแฟ วางลงไปบนโต๊ะทั้งที่มันไม่มีกระดาษหรืออะไรรอง แบบนั้นแหละ สกปรกโต๊ะฉันอีก เตี่ยวเอกสารลง
ไปทับก็เปื้อนกันพอดี

แต่ฉันไม่ได้เอะอะใส่ตาใจ ก้มหน้าเอาทิชชูซับน้ำมาเช็ดไป ไม่อยากมองหัวล้านมัน

“ประสบการณ์เยอะนี่” ฉันประชดคนตรงหน้าที่แก่กว่าสิบปีพอดี “อย่างว่าแหละคนแก่ก็จ้”

“ฉันจะไปรู้ได้ไง ฉันก็มีแฟนคนนี้แหละ คนแรก”

นายโจทำเสียง เฮ้อ ออกมาดังๆ ขณะที่ฉันก็แอบถอนหายใจเหมือนกัน

หรือว่าฉันไม่ได้รักเขาจริงๆกันแน่เนี่ย แค่นี้ก็รำคาญกันเสียแล้ว

+++++

“พี่พรจำ จองตัวเพื่อลิลลี่หน่อยสิคะ” ฉันคุยกะพนักงานออกตัวเครื่องบินของออฟฟิสเรา ที่สาขาใหญ่

“ไม่ๆ ค่ะพี่ ไม่ใช่หนูบินเอง” ฉันรีบแก้ “แฟนหนูจะมาจากฮอลลแลนด์”

“ฮาว โอโบ้ ซูการ์ แทร์ ฮีซี่” ฉันสะกดนามสกุลไป เป็นภาษาคนทำงานโรงแรม

“โอเค เรียบร้อย” พี่พรมือฉมัง จัดการได้อย่างไว สมคำล่ำลือจริงๆ

“พี่เอ็นอาร์ โรเจอร์ สาม ไมค์ ซีบร้า เจ็ด เนนซี่” พี่พรชดตอบ

“พี่ เตี่ยวหนูจะโอนเงินค่าตัวยังไง” ฉันถามเรื่องการชำระเงิน

“ไม่ต้อง เตี่ยวพี่จะออกใบเสร็จส่งไป แต่เป็นราคาพนักงานซื้อ โอเค”

“ตัวละคะ” ฉันกลัวเรนซ์จะบินไม่ได้

“ให้ไปเอาที่เคาน์เตอร์การบินไทยเลย ที่ดอนเมือง อยู่ข้างๆ.....”

พี่พรจัดการรายละเอียดกับฉันเรียบร้อย ฉันก็จัดการส่งเมล์รายละเอียดตัวให้เรนซ์

ฉันไม่อยากให้เขามา เพราะไม่อยากอยู่ใกล้ชิดกัน คราวนี้เขาจะมาอยู่สองเดือน ฉันต้องหนีไม่รอดแน่ๆ อยา
กระนั้นเลย เรื่องนี้ฉันต้องปรึกษาตั๊ยเจเน แต่เธอตั้งแต่ตีงานที่ฮังการีเสร็จ แม่นางก็ไปร่อนเร่เที่ยวเตร่
ที่ไหนอยู่ไม่รู้ ฉันเดินผ่านห้องเช่าเจเนทุกคืน พวกเพื่อนเมทเก่าก็ยังไม่เห็นแม่แต่เงาคูณายเลย

อีกเกือบสองเดือนเต็ม ฉันคิดในใจ

+++++

“นั่งลิลลี่เอาไป” แรมโบ้ยื่นกล่องเล็กๆสีขาวแถบชมพูให้ฉันมาสามกล่อง เมื่อหลอนเสนหน้าเข้ามารับเช็ค และ

มาลากฉันออกไปกินข้าวด้วยตามปกติของวันศุกร์

"อะไร" ฉันถามเสียก่อนที่จะหยิบมันขึ้นมาดู

"ไดแอน" มันตอบสั้นๆ นำเสียงปกติ "เอาไปเลยสามเดือน ต้องลำบากแม่หมอคคนสวยอีก เบื่อพวกชะนี" มันเท้า
สะเอวแล้วสะบัดผม ที่ยาวกว่าผมฉันเสียอีก

"สามร้อย" เธอแบมือกระดิกนิ้ว

อ้อ เออช่าย รับมาฟรีๆได้ไง ฉันเปิดกระเป๋าตัวเองควักแบงค์ห้าร้อยออกมาแลกกะเงินสดในกระเป๋า ก่อนจะหยิบให้
มันไปสามร้อย ที่เหลือใส่กระเป๋าสดางค์ไว้

"เรนซ์มาแค่สองเดือนเอง" ฉันรวบทั้งสามกลองมาใส่ในลิ้นชักโต๊ะชะก่อนที่คนอื่นจะเข้ามา

"อะไซ้ แ่ต์หล่อนต้องเริ่มกินล่วงหน้าไปก่อนเดือนนึง" มันพูดแบบรู้ดี

"แล้วคราวนี้อะไรให้พลาดล่ะ"

นังโบ๊บบั้นแซนฉัน "ไปๆ หาวะไรกิน ฉันแวะไปตั้งหลายเคาน์เตอร์ กว่าจะมาถึงออฟฟิสแก็ หิวจนจะกินผู้ชาย
ได้ทั้งตัวแล้ว"

"อ้าย อีบ้า" ฉันฟาดมันไปเบรียงนึง

"แล้วอีโຈລะ" หล่อนมองไปรอบๆ

"วันนี้มันไม่มาจัง" ฉันลือกประตูดอฟฟิส ไหนๆ ก็ออกมาเป็นคนสุดท้ายแล้ว

"แกชอบมันรีใจ" ฉันถาม เพื่อนสาวไม่มีที่ท่าว่าจะชอบหนุ่มหัวล้าน ท่าทางอ้วนพี

"มันทะเล่ดี เ่ล่นด้วยแล้วสนุกสนานเฮฮา" มันว่า "ฉันว่ามันชอบแก" โบ๊กรีดนิ้วขึ้นมาชี้หน้าฉัน หล่อนทำตัวเป็น
แม่หมอมือเชี่ยวชาญทันที

"ฮ้าาา" ฉันร้อง แอบดีใจสิ ไม่ใช่อะไร

"งั้นน้องโด้ก็คงชอบฉันเหมือนกัน คุณโทมัสก็ชอบ โฉว์โธร์มันเด็กใหม่ที่มา หรือใครๆ เขาก็คงชอบฉันกันทั้งนั้น
แหละ" ฉันสรุป

"หล่อนเอาอะไรคิดอะ" โบ๊แหว

"ก็ทุกคนขาดฉันไม่ได้" ฉันหัวเราะโชะๆ ใครเคยอ่านชิราโทธิ เรโเกะ นั้นแหละแบบนั้นเลย พี่ชายเพื่อนในเน็ต
คนนึงก็เคยเรียกฉันว่าอีเรโเกะ

"เพราะหล่อนไปทำให้เขาสบายกันจนเคยตัวใจ สปอยล์กันหมด" นังโบ๊บบมองตาฉันเป่ง "พอขาดหล่อนไป เขาก็
รู้สึกชีวิตลำบาก หัวหมอนี่หล่อนนะ ขาดไม่ได้ ไม่ได้แปลว่าเขารักแก"

อีเพื่อนบ้า ออย่ามารู้ทันกันมากนัก

+++++

เดือนกรกฎาคมที่แสนจะร้อนและแห้งแล้งมาถึงจนได้ ฉันติดตอรถของออฟฟิสให้รับเรนซ์มาจากสนามบินพร้อม
กับลูกค้าอื่นด้วย แ่ต์มาารู้ว่าคนขับรถวันนี้เป็นคนรถของบริษัททัวร์สามมีที่ปุเอง

เจ้เอาเงินมาคืนให้หลังจากที่พบว่า อีตาแ่งที่แบกเป้แบ็คแพ็คสี่เขี้ยว นั้น เป็นแฟนฉัน

"อะ คินเงินให้" พี่ปุบออกสั้นๆ หัวงๆ แต่มีน้ำใจ

แล้วจะให้ฉันพูดอะไร คนเขามีนน้ำใจให้

"ขอบคุณคะพี่ เตี่ยวขากลับ ต้องรบกวนอีกนะคะ"

"แก ไอ้สี่" พี่ปุบโอบไหล่ฉัน จะตีเขาอีก "ฉวยโอกาสเลยนะ"

"ฮ้าๆๆ รอบหลังก็จ่ายสี่คะพี่ ไม่นานนะ หุจะไปเรียกแท็กซี่อื่นใช้บริการแทน" ฉันวิ่งหนีแก็มา แลบลิ้นให้ทีนึง

ฉันเลยต้องแบกกระสอบ(มัน)ฝรั่งหนักเกือบแปดสิบลิโล ข้ามเขาป่าดองกลับที่พักด้วยคืนนี้

ปกติเวลาที่ผู้โดยสารบินจากฝั่งตะวันออกไปตะวันตก จะเกิดอาการง่วง เพราะเวลาในบ้านตัวเอง เดินไปข้าง
หน้า จึงทำให้เพลีย และอยากนอน แต่ฉันรู้ว่าเรนซ์ยังกระดีกระด่า เพราะเขาบินมาจากฝั่งตะวันตก เพื่อไม่ให้ฉัน
อดนอน ต้องจัดการทำให้พี่แกอึ้ม

พอฉันแหวกที่เข้าไปหาที่นั่งในร้านอาหารตามสั่งเจ้าประจำที่ชั้นล่างของคอนโดเรียบร้อยแล้ว ก็สั่งของชอบ
อย่างเดิม

"พี่ หมูกรอบคะนำผัดพริกเผาสองจานเลย"

"เฮ้ย ไอ้สี่ ฝรั่งมันจะกินเผ็ดได้หรือ"

"ไอ้ย พี่ไม่ต้องห่วงค่า เอามาเลย เผ็ดกว่าสี่กิน ฝรั่งแบบนี้แหละ กินได้" ฉันขึ้นชมเรนซ์ด้วยการฟาดหลังเขาไป
ป้าบนิ่ง

ดูท่าทางพี่แกตื่นตาตื่นใจกะหนุ่มๆ สาวๆ ขวามหาลัยที่มาฝากห้องร้านฟีนิตเหมือนกับฉัน และน้องๆ เพื่อนๆ ก็ดู
จะชอบใจกะของแปลก

"ร้าย พี่สี่ ลูกแมวเมื่อวันก่อนนี่ซิมิด้าา"

“โห จำได้หรือนี่ มาๆ นั่งด้วยกันนี่แหละ” ฉันเขยิบที่ให้เด็กๆ เข้ามานั่งร่วมกันบนโต๊ะ เจ้าหนุ่มอีกคน วิ่งไปถือวิสาสะหยิบมานั่งสั่งกะสีหลังร้าน มานั่งเองเลย “ไม่ต้องให้พินิจเจ้าของร้านต้องได้เห็นอ้อ
“ยูเป็นคนประเทศไหน” น้องแบ่งถาม เมื่อเห็นเรนซ์กินข้าวหมุกรอบผัดพริกเผาเหมือนกับฉัน แล้วยังกินน้ำมะนาวปั่นแบบท่าทางเหมือนักิดเมืองไทย
“เป้นโคนเนเทอแลนนน” เรนซ์พูดภาษาไทยลากเสียงยาว เด็กๆกรีดกรีด ชอบใจ
“พูดไทยได้ด้วย”
เรนซ์แลบลิ้นแหว ในขณะที่ยืนหน้าหจก
“มีลินดี” เขาหัวเราะร่วน
ลามกลี ฉันแอบเอาศอกถองฟุงเขา แล้วหัวเราะแหะๆ ให้รุ่นน้องที่พากันนั่งหน้าตามีนง

+++++

“มานี่เลยๆ” ฉันรีบลากเรนซ์ให้เดินตามมาด้วย
“อย่าเที่ยวพูดอะไรทะเล่สิ่งนะเรนซ์” ฉันโกรธ
“ฉันยังไม่ได้แต่งงาน แ่ก็มีแฟน อยาามาทำให้คนเข้าใจผิด
เดี๋ยวกัโพนทะนากันไปทั้งคอนโด
เปลอๆ ก็ทั้งคณะ ทั้งมหาวิทยาลัย”
เขาทำหน้าง “แล้วมันผิดตรงไหน”
“อ้อ ที่บ้านคุณมันไม่ผิด” ฉันอธิบาย “ที่บ้านฉันมันก็ไม่ผิดเหมือนกัน”
“เพียงแต่มันทำให้คนมองเราไม่ดี”
“หรือมันไม่จริง” เขาเถียง
ฉันเอามือปิดหน้าแล้วก็ส่ายหัว ใ่ม่อยากพูดอะไร
เหมือนเขาจะเข้าใจดีแล้ว

เรนซ์เทของในแบ็คแพ็คพรวดเตี๋ยวออกมากองเต็มห้องรกๆ ของฉัน แล้วโวย
“งะ มีหมอนใบเดียว”
“ก็ฉันอยู่คนเดียว” ฉันก็ตอบงายๆ (จะให้ตอบว่าไงละ)
“ฉันยกหมอนให้” แล้วก็ยื่นไปวางให้
“มะมีเตี๋ยงด้วย” เรนซ์ทำเสียงหงุดหงิด
“ฉันมีแต่เบาะ กะกองผ้าห่ม อย่งที่เห็นใจ ถ้าคุณอยากได้โน่นอยากได้นี้ พรุ่งนี้จะพาไปขามา ซ้อมาแล้วก็เอากลับฮอลแลนด์ไปด้วย”
“ไม่เอาก็ได้ เดี๋ยงผมไปนอนกะคนอื่น” เรนซ์พูดแล้วยิ้มยงฟัน
ขอโทษที ฉันไม่เข้าไปด้วย
“ก็ดี แต่ไม่ต้องมาเกาะฉัน ช่วงที่อยู่เมืองไทย ถ้าจะมาหาสาวๆ ก็ไปให้สาวๆมันเลี้ยงเลย”
เพ็งเจอกันเมื่อไม่กี่ชั่วโมง เรนซ์มองฉันตาขวางชะละ
ก็แล้วทำไม ฉันพูดเพื่อความเคลียร์ ตกลงกันซะให้ดีแต่แรก จะได้ไม่มีปัญหา

เขาไม่พูดไร ฉวยผ้าเช็ดตัวได้ เดินเข้าห้องน้ำไป
พอได้ยินเสียงน้ำไหล ฉันก็ได้ยินเสียงสบถดั่งลั่นออกมา
“น้ำเย็นชิบเป้ง” เขาโวย
“เอาน่า” ฉันปลอบ “ยังงี้ก็อุ่นตั้งยี่สิบเจ็ดองศานะ”
ปกติตอนอยู่ที่บ้านเรนซ์ ฉันจำได้ว่าเขาอาบน้ำนานมาก แต่โหงหายเข้าไปไม่ถึงห้านาทีเสร็จละ
“รีบอาบน้ำให้เสร็จใจ หนาวจะแย้”
เขามายืนเช็ดตัว เช็ดเท้าอยู่หน้าห้องน้ำ ถึงเรนซ์จะเป็นผู้ชายไม่ค่อยเนี้ยบ เขาจะแยกผ้าเช็ดตัวผืนนึงไว้เช็ดผมอีกผืนไว้เช็ดเท้า เรียบร้อยแล้วเขาก็เอาผ้าไปผาดราวตากผ้าไว้อย่างดี ทำเหมือนเป็นห้องตัวเอง (คือเดินไปทั่วทั้งที่ยังโป๊ๆ อยู่นั่นแหละ ฉันก็เลยต้องทำตัวให้เคยชิน)

“เรนซ์” ฉันถาม
“ใส่อะไรนอนหนอยก็ได้นะ ที่นี้ไม่เหมือนที่บ้านโน้น คุณนอนกะพื้นแข็งๆ หนาวๆ ไม่ได้หรอก” ฉันอุตส่าห์แนะนำ
เขาหัวเราะชอบใจ “หนาวอะไร ร้อนดับแลบเลยสิ ขนาดกลางคืนนะ”
ฉันเลยไม่พูดอะไรต่อไปอีก เห็นเขาไปหยิบกางเกงวอร์มจากกองเสื้อผ้าตัวเองมา กะเสื้อยืดเก่าๆ (ท่าทางใส่ประจำ) อีกตัวมาสวมซะ

“ร้อนใช่ปะ เอานี้ไปเลย” ฉันทิ้งแป้งให้กระป๋องนึ่ง อีอิ แป้งนี้เย็นดราจ ไม่เย็นให้มันรู้ไปสิ แต่ถ้าจะให้ดี ต้องให้ตัวเปียกๆ นิด ไม่ใช่เช็ดซะแห้งขนาดนี้ พ่อหนุ่มคนซี้ร้อน เทแป้งใส่ฝ่ามือกองเบ้อเริ่ม แล้ววิ่งไปรองน้ำก็อกในห้องน้ำ ก่อนจะเอามืออีกข้างมาแตะๆ เอาแป้งถูๆ ตามผิวหนัง

“เอ้ย ไม่ได้ๆ” ฉันทักแป้งและๆ ในมือเขามาเอง แล้วตบๆ ตามตัว “มันต้องแปะๆ เอา ไม่ใช่โลชั่นนะ อูชะกะจะให้มันซึมลงไปเลยหรือ”

“เย็นแล้วๆ”

ฉันทึ่งสังเกตุว่า เราห่างกันแค่คืบเอง หัวฉันอยู่ที่ปลายคางเขาพอดี เรนซ์ก็มอมลงไปกลางกระหม่อมฉันทีหนึ่ง

งึมงายๆ ตั้งแตลงเครื่องมา เขายังไม่ได้จับฉันสักกะทีเลย มัวแต่เกรงใจคนรอบข้าง

“หัวคุณเหม็น” เรนซ์บอก แล้วเอานิ้วจิ้มหน้าผาก ผลักหน้าฉันออกไป

“ไปอาบน้ำเลย สกปรก”

“งาาาาา” ฉันทลไปในที่สด

อาบน้ำสำราญใจ ชัดสีฉวีวรรณ แกรมร้องเพลงไปด้วยได้ เพราะวันนี้ ข้างนอก ในห้องเดิมของฉัน มีคนที่เคยอยู่ห่างกันข้ามโลกมานั่งอ่านหนังสือเล่นรออยู่ที่บนที่นอน

สงสัยฉันจะอาบน้ำนานไป พอออกมา คนที่ว่า ก็กลับกางแขนกางขาอยู่เต็มที่นอนฉันไปแล้ว ฉันทิ้งตังนาฬิกาปลุกบนมือถือ ถีตไฟ แล้วคลานเงิบๆ ไปหาที่นอนที่หัวไหล่เรนซ์

มีความสุขจัง

+++++

ฟ้ายังไม่สว่างดีเลย ใ้ตัวสับเรนซ์ตื่นแล้ว

ฉันตื่นมาเพราะมีคนพยายามจะช่วยถอดเสื้อผ้าให้

“เว้ยยย ยังไม่เจ็ดโมงเลย อย่านึงปลุก” ฉันทัด ฉันทเป็นแบบนี้แหละ ต้องนอนให้พอ ถ้านอนไม่เต็มอิ่ม ใครก็อย่าเสนอหน้าเข้ามาปลุก

“ผมหิววววว” เขาโวย

“เร็วๆ เปลี่ยนเสื้อผ้าไปทำงาน ผมจะได้ออกไปหาอะไรกิน”

“เรนซ์” ฉันทจับคอเสื้อตัวเอง ทำเสียงเข้ม แล้วมองหน้าคนที่บอกกว่าหิว

“เปิดประตู แล้วเดินลงไปที่คอนโดชั้นล่าง มีร้านอาหารอยู่ สั่งเขาเป็นภาษาอังกฤษก็ได้ เขาฟังออก”

“โอเค” ฉันทถามเพื่อความเข้าใจ พลิกตัวไปอีกทาง แล้วปิดตา พยายามนอนต่อ

มีเสียงเปิดประตู แล้วปิดอีกที แล้วคนตื่นเข้า (ที่ปกติเห็นเวลาอยู่บ้านตัวเองก็ไม่เคยตื่นเข้าสักที) ก็หายออกไป

อีกสิบห้านาทีต่อมา ฉันทก็เลยต้องยอมตื่น เพราะต้องลงไปดูว่าตกลงคนที่บนหัว ได้อะไรไปกิน

พอออกจากห้องน้ำ ฉันทก็เจอเรนซ์กลับมา นั่งอยู่ที่หนังสือ

“อ้อ ไม่ได้ให้มาอยู่เกิดเพื่ออ่านหนังสือ” ฉันทโวย

“เปลี่ยนเสื้อผ้าไปเที่ยวดีกว่า” ฉันทเดินไปดึงแขนพี่แกให้ลุก

“เดี๋ยวฉันไปทำงานแล้วจะเอารถมอเตอร์ไซด์ให้คุณ คุณก็เอาไปขี่เล่นละกันนะเรนซ์”

เหมือนเขาดีใจขึ้นมาหน่อย

ฉันทจะทำใจดีละเนี่ย สองเดือน นานด้ายซัก ไม่ฉันทก็เขา คงจะเบียดด้วย เหนงด้วยกันไปข้างนึงเน่นๆ

หรือว่าเราห่างกันนานเกินไป เก้าเดือน ที่ไม่ได้เจอหน้ากัน ทำให้รู้สึกเหมือนเป็นคนแปลกหน้าไปแล้ว ฉันทคิดถึงเรนซ์น่าา แต่ไม่รู้จะทำตัวยังไงดี

พอมิเขามาอยู่ด้วย เวลาที่อยู่ที่ทำงานมันผ่านไปเร็วมากๆ วันๆ ทำอะไรไม่ค่อยจะทัน ตอนเย็นๆ ก่อนเวลาเลิกงาน เรนซ์จะมารอรับฉันที่ออฟฟิสแล้ว เพราะระหว่างวันเขาจะเอารถมอเตอร์ไซด์ไปขี่เที่ยวรอบเกาะ ซึ่งก็ไม่ได้ไปไหนไกล เพราะว่าพี่แกกลัวหลงทาง

“น้องสี่ ลูกเด็กมารับแล้ว” พี่ต้องพยักเพยิดให้ฉันหันไปดูหนุ่มที่ยืนทำปากจูบแปะอยู่บนกระจกออฟฟิส

ฉันทเดินไปเปิดประตู ไม่รู้จะต้องลุกเิดินไปทำไม ในเมื่อประตูไม่ได้ล็อก เรนซ์จะปิดเข้ามาเองก็ได้ แต่เขาไม่เปิด พอฉันทเดินออกไปถึงประตู เขาก็ยื่นของที่ซ่อนไว้ข้างหลังมาบังหน้าตัวเองไว้ มันคือกุหลาบช่อเบ้อเร่อ มีทุกสี

ฉันแก้เขินด้วยการหัวเราะ แล้วทุบเขาไปที่นั่ง
“เรนซ์ไปซื้อทำไม”
“อ้าว ไม่ชอบเหรอ ผมอุตส่าห์โรแมนติก”
“ชอบ แต่เสียดาย ชอบให้มันอยู่สวยๆที่ต้นนะ”
“โถเอ๊ย” เขาทำปากยื่น “ถึงผมไม่ซื้อมาให้คุณ เขาก็ตัดมันมาขายคนอื่นอยู่ดีละ
“นี่สำหรับวาเลนไทน์ที่ผ่านมา” เรนซ์ชะโงกมาหอมแก้มฉันที่นั่งอย่างรวดเร็ว
“เรนซ์ ขออีกสิบล้านนาที่” ฉันต่อ
“โอเค ผมรอที่รถ จะได้ดูสาวๆอื่นไปก่อน” ฉันรู้ว่าเขาแกล้งพูดให้ฉันหึง
“ตามสบาย”

+++++

เรนซ์มาอยู่ได้ครบหนึ่งอาทิตย์ ดูเขาจะเข้าใจชีวิตคนทำงานมากขึ้น แต่ก็เข้าใจได้ เวลาที่ต้องลุกจากที่นอนแต่
เช้า รีบลงไปกินข้าว แล้วไปทำงานพร้อมฉัน

ส่วนเมื่อฉันถึงออฟฟิศแล้วก็ไม่เคยรู้เลยว่าเขาหายไปไหน ตลอดวัน จนกระทั่งห้าโมงเย็นนั้นแหละ แนนอน
อาการแบบนี้ทำให้ทุกคนสงสัยเป็นพัลวัน
วันพุธอย่างนี้ ฉันไปนั่งลอยหน้าลอยตา ชายตัวร่ำเป็นเพื่อนพี่ปูที่เคาน์เตอร์หน้าโรงแรมโนน
“น้องสิไม่กลัวแฟนไปจีบสาวๆ แถวหน้าหาคหรือ”
“กลัวดีพี่ แหมถามอะไรชะยังงั้น ถ้ามันไปได้แฟนใหม่มาสักคน แล้วหนูทำอะไรได้อะ ร้องให้เหยอ” ฉันถามพี่ปู
กลับ
“เออวะ” เจ้แกทำท่าคิด “ตบกันเลยใจ”
“แล้วมันทำให้ตบอึ้งนี่ เลิกชอบคนใหม่รีฟี่” ฉันแก้กลับ “สงสัยต้องฆ่าทิ้งสถานเดียว” ฉันขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน พี่ปู
เห็นท่า ฮากาก
“เฮ้ยๆๆ พี่ไม่รู้เรื่องด้วยนะ เดี่ยวโดนจับไปเป็นพยาน” แกริบโบกไม้โบกมือ ทำเอาฝรั่งแถวๆนั้นหันมามอง
“เจ้ก็” ฉันเอาแฟ้มตีไหล่แกเบาๆ “ไอพวกนั้นมันมองมาละ”
“เวลามันมอง เราก็จัดใจใส่” พี่ปูสอน แกทำท่าสะอึกแล้วสะบัดผมหนอยนึ่งพอเป็นพิธี
“เฮ้อ ทำตามสิ” คนสอนหันมามากำกับ
“พี่ปูอ่าาาา” ฉันต่อ “เดี่ยวทำแล้วเหมือนกระเทย” ฉันก้มหน้า หลบไปยิ้ม
“เจ้” ฉันพูดขึ้นมา พอเรากลับมานั่งกันหลังโต๊ะตัว
“หนูว่าเสาร์อาทิตย์จะพาแฟนไปเที่ยวหนอยอะ”
“ก็พาไปสิ เดี่ยวเจ้ติดตอ.ตัวให้ ลิลลี่ชายตัวช่วยพี่ปูหลายหมื่นแล้ว ดอแหลไปเรื่อย ทั้งที่ไม่เคยไปเที่ยวกะ
ตัวไหนสักที”
“บ้า เจ้ปูก่อ” ฉันเขิน ว่าไปมันก็จริงนั่นแหละ ชายตัวร่ำสปีดโบ้ตบ้าง ล่องแก่งบ้าง ตัวเองเคยไปชะที่ไหน เขาให้
ข้อมูลไรมากก็เมาท์ไปเรื่อย
“เสาร์หน้าไปไหน บอกมาเลย” พี่ปูจัดแจงโทรศัพท์
“ไปเกาะไขละกันพี่ ไประลึกความหลังหนอย” ฉันพูดไปยิ้มแฉ่งไป
“เจอกันที่นั่นอะสิ” เจ้แกเดา “เฮ้ หรือว่า.... ” เจ้แกคิดลึกชะละ
“เปล้า เจ้ หนูหลอกชายตัวร่ำตานี้กะเพื่อนมันนะสิ”

ฉันนั่งเจียบไปพักใหญ่ รอพี่ปูจัดการ
แกส่งกระดาษโน้ตมีหมายเลขให้ และเบอร์โทรศัพท์ของเจ้เจ้าของบริษัทตัวร่ำเองเลย
“เสาร์นี้ เดี่ยวเขามารับ พี่ก็ลืมไปว่าเราไม่ได้พักแถวนี้ ไปขึ้นรถที่ออฟฟิศเขาในเมืองเลยนะ” แกสรุป
“โอเคจ้าพี่” เสรีจไปหนึ่งรายการ

+++++

เย็นวันศุกร์มาถึง วันที่ฉันทำงานเลิกดึกที่สุด และเรนซ์เอารถมาทิ้งให้ตั้งแต่ห้าโมงแล้ว เขาบอกว่าจะไปนั่งกิน
เบียร์แถวบางลา
“โอ มาย ก้อด” ฉันนึกได้ค่าเดียว
ออกจากออฟฟิศมาก็เกือบสองทุ่มแล้ว หิวก็หิว แล้วนี่ฉันจะต้องเข้าไปบุกก็บาร์กว่าจะเจอพี่แก
จากโรงแรมที่ทำงานไปถึงต้นซอย สองทุ่มพอดี ฉันโมโหหิวประกอบกับความสับสน คนก็เริ่มเยอะ รถก็เยอะ
แต่อย่างว่าคนเราเมื่อดวงสมพงษ์กัน ก็จะหากันไม่ยาก

พอฉันจอตลอดที่ได้ที่หน้าบาร์ริมถนนร้านนี้ เอามวกกันน็อคยึดลงไปใต้โต๊ะ แล้วคว้ากระเป๋า ก็ได้ยินเสียงคนที่ตามหาหัวเราะ เสียงหัวเราะแบบนี้ ตามไม่ยากอย่างที่คิด

เรนซ์นั่งหัวเราะหน้าแดงอยู่บนเก้าอี้บาร์หมุนๆ ที่ไม่มีพนัก ข้างๆ มีสาวผมยาว ทำทางทางบ้านจะไม่ค่อยมีอันจะกิน เพราะเสื้อผ้าก็ไม่ค่อยจะมีเงิน ผ้ามันถึงใต้เหลือน้อยๆ จนแค่เอามาปิดนม สาวอีกคนพยายามป้อนเบียร์เขา เหมือนกับหลอนเป็นพยาบาล ต้องบังคับคนไข้ให้กินยา

ฉันจืดตดจากอกขึ้นมาถึงหัว รู้สึกเหมือนตัวเองเีป็นภูเขาไฟ แมกมาพุ่งพล่าน เตียวเหอะ มันจะระเบิดออกมาเป็นลาวา

“ไอ้ตัวแสบ” ฉันคิดในใจ แต่ที่เรียกออกมาคือ “ที่รัก”

“เฮ้ยยยยยยย” เขาหันมาโบกไม้โบกมือ ทั้งที่ยืนห่างกันไม่ถึงสามเมตร แม่สาวใส่เสื้อปิดนมลายเสือโคร่ง ปราดเข้ามายื่นหน้าฉัน “ฉันเจอก่อน”

เท่านั้นแหละ ภูเขาไฟระเบิดตูม

ฉันไม่พูดไรกะหลอน แต่เดินตรงไปคว้าแก้วเบียร์ออกจากมือเรนซ์ กระแทกโครมกลับไปบนเคาน์เตอร์ ไม่ได้สนใจว่ามันจะกระฉอกออกมาโดนมือตัวเอง เรนซ์ไม่ได้พูดไร สงสัยล่อไปหลายขวดแล้ว สีทาหน้ามัน

“กลับบ้าน” ฉันบอกสั้นๆ คำเดียวเป็นภาษาไทย คำนี้ตำรัฐภาษาดี

เขายังไม่ขยับ

“หรือถ้าไม่กลับ ก็ไปหาที่นอนกะอีพวกนี้ แล้วไม่ต้องมาให้ฉันเห็นหน้าอีก”

นั่งสาวข้างดีอีกคนลงมายืนจังก้ามองหน้าฉัน คู่กะเพื่อนหลอน

ขอโทษ ฉันไม่อยู่ให้โดนตบ พอพูดจบ ฉันก็สะบัดหน้าเดินกลับไปที่รถมอเตอร์ไซด์ ไม่ได้โทรเรนซ์ ถ้าไม่ตามมา ก็เรื่องของมัน โกรธแล้วเว้ย

ได้ผล

เขากระวีกระวาด รีบวิ่งตามมา แต่ไม่ลืมส่งจูบให้สาวๆ

พอเขาขึ้นมาช้อนท้ายรถได้ ฉันก็เอาศอกถองแรงๆ กลับไปหนึ่งที ด้วยความโมโห

ทั้งโกรธทั้งเสียใจ ไม่รู้จะ่าทำยังไงดี

เขียนไปตลอดทางที่ขับรถข้ามเขา

ฉันนะที่เขียน

ส่วนตัวปัญหา นั่งแจ้วตลอดทาง (ด้วยความเมา)

ฉันเกิดความรู้สึกไม่อยากไปเที่ยวแล้ว พรุ่งนี้เช้า

แต่ทำไงดี ความเป็นมืออาชีพ อย่างน้อยก็ด้านการท่องเที่ยวแหละ จะโทรไปติ๊กขนาดนี้ก็ไม่ได้ จะไม่ไปตอนเช้า ก็เท่ากับทำให้เขาเสียลูกค้าไปสองคนฟรีๆ

เฮ้อ

หลับไม่ลง

+++++

ผลนะรี

มีคณหน้าบวมๆ นอนไม่ค่อยจะพอสองคนไปยื่นรถที่ออฟฟิศทัวร์แต่เช้า ชาวปลาก็ยังไม่ได้กิน เรนซ์เมาเลยจุก ส่วนฉันไม่ได้นอน คิดมาก ตาจึงเป็นแพนด้าเขียว ซึ่งมันควรจะทำให้ดูน่ารัก แต่ไม่ใช่สำหรับคนเวรกรรมแท้ๆ

กว่าเรือจะออกก็เป็นเวลาเกือบหนึ่งชั่วโมงหลังจากนั้น เพราะรถทัวร์ต้องไปแวะรับลูกค้าจากแต่ละโรงแรม ซึ่งไม่บอกก็รู้ ว่าคงรักษาเวลานัดกันชะดิบดี ถึงได้รวมเวลากันแล้วสายโต

“น้องลิกันสับปะรดลิ หวานอร่อยนะ” พี่คนขับเรือ ยื่นจานผลไม้ของแถมมาให้ฉัน พร้อมไม้จิ้มฟันหนึ่งกล่อง อันนี้เป็นอาวุธในการจิ้มสับปะรดกิน

ตาเรนซ์เป็นคนที่ยื่นคนง่าย เขาให้กินอะไร พี่แกฟาดเรียบ

แต่ฉันไม่อยากกินสับปะรดแต่เช้า ยังไม่ได้กินอะไรรองท้องเลย ปวดท้องหรือท้องเสียขึ้นมาได้เรื่อง

“เรนซ์ กินโรละวังหน่อยนะ” ฉันบอกเป็นภาษาบ้านเขา

“อะไร ที่เขาให้กินนี่ก็ดูสะอาดนะ” เขาจิ้มไม้ส้อมปากก่อนจะหันมายืนยัน “หวานนนน อร่อยยยย”

โอย ปวดหัว ยิ่งกว่าเลี้ยงลูก
ของฟรีคนดัดจริตชอบนักแล อย่าได้ชวน

แล้วสิ่งที่คาดคิดก็เป็นจริง

พอคนมาพร้อม เรือเขาจะออก

ทุกคนรอดตาเร้นคนเดียว ท้องเสียค่า ไม่ต้องให้เดา

สุดท้ายคนมาก่อน กลายเป็นคนมาสายที่สุด รับผิดชอบไปเต็มๆ ท่ามกลางสายตาที่จ้องมองของลูกทัวร์คนอื่น นี่ถ้า
เขารู้ว่าเราสองคนไปแบบไม่จ่ายเงินอีก สงสัยสายตาที่มองคงจะจิกเข้าไปในเนื้อ ถึงเลือด ถึงกระดูกกันเขียวละ
“เอาละครับๆ ต้องขอโทษสมาชิกทุกท่านครับ ใครที่ไม่แน่ใจจะไปเข้าห้องน้ำ ทำธุระก็ควรจะไปกันตอนนี้ละ
ครับ” พี่ไกด์ช่วยกลบเกลื่อนความผิดของเรา คุณลุงคุณป้าชาวสแกน ผมชาวอีกคู่ ที่ดูแล้วไม่น่าจะเสี่ยงมา
ทัวร์เรือเร็วไปเกาะแบบนี้ได้ แต่ก็นะ แกสองคนรีบงกๆเงินๆ เดินไปเข้าห้องน้ำต่อ พวกหนุ่มๆสาวๆหลายคนก็ยืน
สับสนหรือรอ ท่าทางจะไปกันได้พร้อมเพรียงซะที

แม้ว่าเส้นทางนี้ฉันกะเรนซ์เคยไปด้วยกันแล้วเมื่อปีที่ผ่านมา แต่เวลานี้เราไปในฐานะลูกทัวร์ ไม่มีงานค้าหลังอยู่
ฉันก็รู้สึกสบายใจ ที่โกรธไว้ตั้งแต่เมื่อคืนก็หายแล้ว

เรนซ์ยังคงไม่รู้เรื่องราวตัวเองทำอะไรลงไป

“เมื่อคืนผมเมามากเหอ” เขาถาม เมื่อเริ่มสังเกตได้ว่าทำไมฉันไม่ยิ้มแยม โอบกอดเอาอกเอาใจ

“ไม่มาก แต่ประพืดตัวไม่เหมาะสม” ฉันทำเสียงแบบอาจารย์ใหญ่ใส่

“ไม่จริง ผมไม่ได้ทำอะไรใครนะ”

ฉันเขี้ยวฟันในใจ “นั่นแหละสาเหตุ เมาแล้วฉันก็ไม่อยากทำอะไรด้วยหรอก นารี้งเก็ยชะมัดยาด”

แต่ที่พูดออกมาคือ “ก็ใช่ใจ ยังไม่ได้ทำ ต้องรอให้ทำก่อนหรือใจ เดียวก็เหมือนยัยกะหรี่ราไว้ยเมื่อก่อนหนานั่น
ทุเรศ” ฉันเน้นเสียงคำสุดท้ายใส่

เกาะไข้อย่างคงมีหาดทรายขาว น้ำใสและสาวงามเหมือนก่อน (อย่างหลัง นะฉันเอง อย่าทำหน้าอย่างนั้นสิ) ถึงจะ
มาเที่ยวเล่นกัน ฉันก็ยังคงมีหน้าตาเป็นผู้หญิงไทย จะมาเที่ยววิ่งไล่ปล้ำ จับโยนลงน้ำแบบฝรั่งเขาเล่นกันเอง

มันน่าเกลียดในสายตาคนอื่น เก็บๆ ไว้เล่นกันเองเวลาอยู่ที่เนเธอร์แลนด์จะดีกว่ามั้ง

ฉันยืนคิดอยู่ ปล่อยให้หน้าทวมหัวเขาไป เล่นน้ำตอนเที่ยงน้ำก็ยังหนาวอยู่ดี แถมชวนดำชะไม่มีสะ แดดเปรี้ยวๆ

แบบนี้ ครั้นจะเอาหมวกมาใส่ หรือเอาร่มมากางมันก็ไม่เข้ากันเลย

เกาะไข่มือน้ำใสก็จริง แต่ตักมองลงไปกลับไม่ค่อยเจอปลา เพราะปะการังแถวนี้โดนเรือเร็วเหวี่ยงสมอ มาทำเอา
หักชะหมด

ฉันรู้สึกผิวนาร์อบๆตัวสั้นๆ นิดหน่อย พอจะเงยหน้าขึ้นมาก็ไม่ทันแล้ว เพราะคนที่มีมือหนักจับหัวจุ่มน้ำไป

เรียบร้อย ผมเปียกจนได้

“มาทะเล จะมาระวังผมไม่ให้เปียกได้ยังไงกัน” นั่นคือคำแก้ตัวของจำเลย

“ไอ้ บ้าาาา” ฉันกรีด

ไม่ได้โกรธที่ผมเปียก โกรธที่สลักน้ำเข้าจุมกลางคอ จนแสบไปหมด

ปกติคู่รักเขาหยอกกันแบบไหนหว่า ต้องส่งตานี้ไปเข้าโรงเรียนซะมั้งน่าจะดี

ในที่สุด เปียกก็เปียก ฉันลงไปนั่งยอเขาแล้วเอามือแหวกว่ายน้ำไปขำๆ รู้สึกดีเป็นที่สุด เวลาที่น้ำใสๆ นั้นกระ
เพื่อมเบาๆ ลอนคลื่นพัดกระจายออกไปรอบตัว แหม จะว่าไป ถึงมาคนเดียวก็ยังสบายสบาย ฉันนะว่ายน้ำไม่เก่ง
ตั้งแต่ฉันสลักน้ำครั้งยิ่งใหญ่ สมัยอยู่มัธยมปลาย ทั้งที่ตัวเองขยันไปว่ายน้ำที่สระว่ายน้ำสนามกีฬาจังหวัดทุก
เข้าเย็นนะ พอหลังจากนั้นฉันก็หยุดว่ายน้ำไปเลย โจนเลยจะมาสู้หนุ่มผู้มีภูมิลำเนาอยู่ในบ้านเมืองที่พื้นดินต่ำ
กว่าน้ำทะเลอย่างเรนซ์ละ เด็กเมืองนั้นนะว่ายน้ำกันเก่งๆ ได้ประกาศนียบัตรตั้งแต่อายุห้าขวบนะ

เรนซ์เคยบอกอย่างภาคภูมิใจว่า เขาไปเรียนว่ายน้ำไม่กี่ครั้งก็สอบผ่านทุกระดับเลย เพราะมีพี่ชายที่โตกว่าเป็น
คนช่วยสอน

อืม ฉันอยากจะบอกว่า เธอเนะมันกล้าบ้าบิ่นต่างหาก อย่าว่าแต่ว่ายน้ำทั้งที่ขยันไม่ถึงเลย ให้ไปโดดร่ม หรือดำ
น้ำลึกก็คงไปทำตามเขาหมดนั่นแหละ

ฉันยืนขึ้นมา น้ำสูงถึงปลายคางแล้วในขณะที่ฉันเขยง

เรนซ์หายไปลิบๆ เขาพยายามจะว่ายน้ำไปไล่ตามฝูงปลาโลมาสีห้าตัว ที่นักท่องเที่ยวพากันกรีดกร๊าดๆ

อยู่ชะกกลางทะเลเขียว ฉันคิด

หาไม่รู้ ตัวเองก็ไม่ได้ใกล้ชายฝั่งสักเท่าไร

ที่หนักกว่านั้น ว่ายยังไง มันก็ไม่เข้าใกล้สักที ฉันคิดไปเองว่าตรงนี้นั้นเป็นที่น้ำมันไหลกลับลงทะเลเร็วเปล่าเนี่ย

ตอนแรกทำยังเหยียบพื้นอยู่เลย พอว่ายน้ำไปพักใหญ่ มันไม่ถึงพื้นแล้ว

น่ากลัวจริงๆ

พอฉันขึ้นถึงฝั่งได้ก็รีบตะกายขึ้นไปหอบแฮ่กๆ คราวนี้หนีให้พ้นน้ำเลย แ่นใจว่ามันจะไม่ตกลงไปอีกแล้ว
พี่คนเรือที่ลงมาช่วย แกหัวเราะทีที ขณะที่โวยวายใส่ฉัน

“แล้วตอนทำทัวร์พารุ่นน้องมานะเนี่ย ไม่มีใครมาลงแถวนี้สินะ โชคดีไป”

“ง่า” จะพูดอะไรออกล่ะ

โชคดีจริงๆอย่างแกว่า ไม่งั้นนอกจากมีคนโดนเม่นทะเลต่าเท้าแล้ว คงจะมีคนโดนน้ำพุดอกทะเลเล็กแบบฉัน
ด้วยอีกหลายคน

แฟนฉันหาย ไฟแช็คก็ยังไม่เหลือ

ฉันมาเจอเรนซ์อีกที (หรือควรจะนึกขึ้นมาได้ว่าเขามาด้วย) ก็เมื่อทีมงานกวาดต้อนสมาชิกมาทานอาหารกลาง
วัน ก่อนจะนั่งเรือไปเที่ยวเกาะอื่นต่อ

นั่นแหละ ฉันจึงเริ่มรู้สึกว่า มีเพื่อนมาด้วย

“ไอ้ที่อร่อยดีนะ เขาเรียกว่าอะไร” เรนซ์ยกเอาข้าวกล่องข้ามศีรษะนางสาวอินเดียกะเพื่อนชายของเธอ แม่สาว
ตามค้อนประหลับประหล็อก แต่สุดท้ายเขาก็มาเบียดที่นั่งหนุ่มอังกฤษสองคนกะหนึ่งสาวที่นั่งเก้าอี้ม้ายาว
อยู่ตรงข้ามฉัน

ไม่เห็นเขาเลย แต่พอฉันอ้าปากจะคุยกะหนุ่ม

มันรีบมาเลยเชียว หนอยแน่

“ข้าวคลุกกะปิ” ฉันบอก แน่จริงๆ ข้าวคลุกกะปียังกินได้

ที่แน่กว่า ทริปนี้ใครเป็นคนสั่งข้าวห่อวะเนี่ย สดยอดจริงๆ

“ตรงไหนคือกุ้ง” เขาเอาช้อนพลาสติกคุ้ยหา เมื่อฉันบอกว่ามันเป็นข้าวคลุก “กะปิ”

“มันโดนบดจนหายไปหมดแล้วละเรนซ์ มันเป็นกุ้งตัวเล็กๆ เค็มๆ เหม็นๆ” ฉันขู

เพื่อนใหม่ชาวอังกฤษ ยกมือทาบอก

ซีหายแล้ววตรู

“ฉันขูเพื่อนเล่นนะคะ” ฉันยิ้มแล้วแลบลิ้นให้ตีเล่น หนุ่มที่ฉันได้ถามชื่อแล้ว ส่วนเพื่อนเขาผู้หญิง ชื่ออะไรไม่รู้
ไม่ได้สนใจ ฉันไม่ชอบชะนี โดยเฉพาะชะนีสีทอง

“เฮ้อๆ สนใจกันหน่อย” เรนซ์เรียกร้อง ด้วยการเอามือขยี้หัวฉัน นึกสภาพดูก็ละกัน ผมสั้นๆ ทรงนักเรียน เบียดๆ
มีทรายด้วย เฮ้อ กระจายไปปลงกล่องข้าวคนอื่นแล้วด้วยก็ไมรู้

“หยุด” ฉันคว้ามือเขาไว้ แล้วผลักตัวเรนซ์ไปข้างหลัง พี่แกหงายท้อง เสียท่าไปนิด แต่ก็นั่งลงกินต่ออย่าง
เรียบร้อย

“ขอโทษทีคะ” ฉันหันไปก้มหัวนิดๆ ให้คนข้างๆ ที่นั่งกินร่วมโต๊ะกันอยู่อีกสี่ห้าคน “เพื่อนฉันเผลอไม่คิด”

“แฟนผมชอบทำตัวเหมือนแม่” ฮีดาบ่านี้สวนกลับ

ชะหนอยๆ จะทำให้ฉันหมดโอกาสเป็นโสดต่อหน้าหนุ่มๆ รึ

ขอโทษนะคุณผู้อ่าน นิสัยอย่างเนี่ย จนหย่ากันแล้ว มันยังไม่หายไปจากคุณชายเรนซ์เลย

+++++

วันเสาร์จบลงอย่างที่มันต้องเป็น เมื่อพระอาทิตย์จะตกดิน เราก็กลับมาถึงออฟฟิศทัวร์ที่ท่าเรือ โดยสวัสดิภาพ
เรนซ์ท่าทางมีความสุขเหลือหลาย ที่ไปตากแดดมาจนเป็นกุ้งต้ม ส่วนฉันเศร้าใจ ได้รับความด่ามาโดยไม่ต้องการ
คงอีกนานกว่าจะโปะคริมไวเทนนิง เอาผิวขาวๆกลับมาได้ดั้งเดิม แต่ไอ้ด่าๆ นี่แหละ มันช่างน่าดึงดูดใจฝรั่งทั้ง
หลายให้หน้ามิดได้ดึ๊งกแล

พอกลับถึงบ้านวันนี้ อานน้ำเสร็จทั้งคู่ ฉันก็นึกๆ ว่าจะทำอะไรดี

อ้าว นั่น อย่านึกได้คิดลึกกัน ผลัดกันใช้ห้องน้ำดังหากล่ะ ห้องน้ำเล็กเท่าตู้กับข้าว จะเข้าไปได้ซักกี่คนกัน

สุดท้าย เมื่อนึกอะไรไม่ออก ก็ต้องไปเดินห้าง เพลงสมัยใหม่เขาบอกว่า “รักแท้ต้องเดินห้างกัน กูก็ก๊อชิงกัน
และกันไม่สนสายตาใคร” เอาละวะ เราก็กต้องไปเดินห้างกะแฟนนี่แหละ ห้างใดไหนเล่าจะเร็ดเท่าเทสโก้โลตัสที่
แยกบายพาส

กระนั้นเลย ฉันเตรียมจดไปแล้ว ว่าต้องซื้ออะไรเพิ่มใส่ห้องบ้าง

พอจอตฤได้ ฉันก็เดินตามเรนซ์ที่ล่วงหน้ามาก่อนนิดนึงระหว่างรอฉันลือคฤญแจ

ช่วยด้วย แฟนฉันเหมือนผีเลย

มันหายไปอีกแล้วครึบท่าน

ไปโผล่อีกที ที่เคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ กะลึงจ้อกับพนักงานโลตัสที่ใส่สูทสาละงเสื้อสีม่วง

อารมณ์นั้น ฉันอยากวิ่งเข้าไปในแผนกเครื่องครัว คว่ำกระทะฟาดหัวนายคนนี้สักเปรี้ยง
พลาดสายตาเป็นไม่ได้เลย
ยิ่งกว่ามีลูกชายอายุห้าขวบอีก อย่างน้อยลูกชายมันก็ยังไม่ทิ้งแม่ตัวเอง ไปหาแม่ใหม่ละว่า

ฉันเดินผ่านไปที่เคาน์เตอร์ แล้วบอกน้องประชาสัมพันธ์คนสวยๆ
"โทษทีนะคะน้อง แฟนพี่มันชอบหลิ่นะคะ หลีไปเริ่ร้อย สวยไม่สวย ไม่มีสนใจ โชะๆ" อีกมือลากเอาเรนซ์ออกมา
ที่ไหนได้ ผิดคาด เขาทำทางสิงโลดดีใจ "เฮ้ คุณกลับมาบอกเขาเธอว่าเป็นแฟนผม"
"อ๊ะ แน่นอน" ฉันพยักหน้า ท้าวสะเอว
"จะให้ไปประกาศใส่มิโครโฟนให้คนทั้งห้างฟัง ยังได้" ฉันขยิบตา
"จ๋า คุณน่ารักที่ซู้ด" เรนซ์เดินมารุนหลังฉัน เพราะว่าเขาไม่สูงเท่าไทร์ สำหรับผู้หญิงไม่เตี้ยอย่างฉัน คางเขาก็
ได้สุดๆแ่ค้ไหล่ฉันพอดี
"อืม น่ารักจ๋า" ฉันหันไปกอดเขาให้ทีนึง
ถ้าฆ่าได้ ฉันฆ่าไปแล้ว ฮึ่มๆ มันน่านั๊ก

+++++

ขำกันละซีคะ คุณผู้อ่าน ณ เวลานั้นฉันก็คิดขำๆ ยังจี้แหละ ใครเลยจะรู้ว่าเพราะฉันปล่อยนิสัยเจ้าชู้ของตาคนรูป
ไม่หล่อ(สักเท่าใด) ให้มันติดตัวไปอย่างนั้น แล้ววันนึงฉันจะต้องนำตาเซ็ดหัวเขาเพราะเรื่องนี้ ซึ่งไม่ใช่แค่เรื่อง
เดียวชะด้วย นางเอกคนสวยเลือกได้ ก็ปัญหามากอย่างนี้แหละ

แต่ละวัน ฉันมีเรื่องคิดมากเยอะกว่าเดิม เพราะระหว่างที่ทำงาน ต้องมาั้งกลุ่มว่าเรนซ์จะหายไปไหน เขาจะ
ไปหาใคร ฉันก็ไม่เคยมีแฟนฝรั่งนี้ อย่าวาแต่ฝรั่งเลย แฟนไทยยังไม่มีเลย เลยไม่รู้วามีเวลามีแฟน มันควรจะต้อง
รู้สึกยังไง ถ้ารู้ว่ากลุ่มยังจี้ ฉันอยู่เป็นโสดไปจนตายตั้งแต่แรกเสียจะดีกว่า

"โฮล่า กว่าป่า" เรนซ์โผล่หน้ามาที่ออฟฟิส์วันนี้ ตั้งแต่ยังไม่ห้าโมงเย็น
ฉันกำลังนับเงิน เซ็นชื่อให้โจ
ทุกคนหันไปมอง
พี่ต๋องรู้จักเรนซ์แล้ว เช่นเดียวกับคุณโทมัส แต่โจเพิ่งเคยเห็นเขาครั้งแรก
"โจ นี่...." ฉันอ้าปากจะพูด
ตาอ้วนไม่แม้แต่จะมอง เขาบอกลาทุกคน เดินแล้วก็สวนเรนซ์ออกไปเลย
แน่นอน เกิดเรื่อง
"ไอ้อ้วนนี่ใคร" เรนซ์ถามฉัน เมื่อโจจ้องใจส่งจวบผ่านกระจกมาหนึ่งที ขณะที่ฉันยืนตะลึง ยังไม่ทันได้คิดว่าแฟ้ม
ยกขึ้นมาทำท่าโกรธ เขาเปลี่ยนมือนั้นมาตะเบ๊ะใส่เรนซ์ แล้วเดินหัวเราะจากไป
"โจ" ฉันตอบสั้นๆ ซึ่เกียจมากเรื่อง เตี้ยวยาวแน่ๆ
"ไอ้อลามากที่คุณเขียนในจดหมายนี่เองรี" เรนซ์พูด น้ำเสียงไม่ค่อยพอใจ
"เรนซ์ ฉันไม่เคยไปเมาที่ไหนกะผู้ชายคนไหนไม่ว่าจะเป็นเพื่อนร่วมงาน หรือไม่ใช่ ฉันไม่เหมือนกะคุณ" ฉันพูด
เสียงเรียบๆ พยายามจะไม่โกรธ เมื่อนึกถึงเรื่องเมื่อวันศุกร์ที่แล้ว
"โจ ทะลึ่ง แต่ก็ไม่เคยหยาบคาย แล้วเขาก็ไม่ทำอะไรน่าเกลียดลบหลั่งคน เขาแค่หยอกเล่นต่อหน้าหน้าประชา
ชี"
"นั่นแหละ ยิ่งหนักเข้าไปใหญ่" เรนซ์ยังทำตาขวาง "มันคิดว่ามันเป็นใคร มายุ่งกะแฟนชาวบ้าน"

เอาละหว่า คนที่บอกว่า ตัวเองไม่เคยหึง และจะไม่หึงใคร เริ่มแล้ว
คนที่เจ้าชู้ได้ แต่ถ้าฉันแค่อุ้มให้พื้มอเตอร์ไซต์หน้าโรงแรม ก็ถึงกะตาขวางได้แบบนี้ โดนยั่วจากชี้เพื่อนคุย
ภาษาตัดช้ของฉันเข้า้ยังจี้ มันใจได้ว่าแต่นี้ต่อไป ฉันไม่้ได้อยู่อย่างมีความสุขแน่แล้ว

ฉันเก็บโต๊ะเงียบบๆ ไม่ได้พูดอะไร ฉันก็ไม่ได้เข้าข้างตาอ้วน แต่ฉันเริ่มรู้สึกว่าเรนซ์ไม่มีความยุติธรรมกะฉันเลย
ฉันไม่มีสิทธิ์จะเล่นสนุก หยอกเอ็นกะเพื่อน แต่เรนซ์เอง วันๆตอนไปเมา หายไปทั้งวัน ไม่รู้ไปทำอะไรกะใครมา
บ้าง แค้ที่เห็นวันก่อน ก็ทำให้เดาไปถึงไหนถึงไหนแล้ว

พอเราออกจากออฟฟิส์มาได้ ฉันก็แวะที่ร้านข้าวแกงในซอยหลัง ไม่อยากกลับไปกินข้าวที่ชั้นล่างคอนโด ให้
สาวๆ รุ่นน้องมารุมล้อมกรีดกราดเขา มันช่างสุดเซ็งสันดี
"ป่าชา" ฉันเหวี่ยงกระเป่าถือไปวางบนโต๊ะ ทำการจ้องที่ ก่อนจะไปยื่นสั่งข้าวขาหมูสองจานพิเศษด้วย

ข้อดีของเรนซ์คือเขาไม่เคยเรื่องมากเรื่องอาหารการกิน อะไรที่ฉันกิน เขาก็กินได้ทั้งนั้น น้ำดื่มก็เหมือนกัน แม้ว่าครั้งแรกๆ เขาจะบ่นเรื่องชาสีส้มแปรรูปที่ใส่มาในน้ำแข็งทุบๆ พอฉันยื่นให้ เขาก็รีบไปดูจากหลอดงายๆ

“ที่รัก อาทิตย์นี้ เราไปเที่ยวไหนกันดี” เขานึกขึ้นมาได้ว่าเหลืออีกสองวัน ฉันก็จะหยุดสุดสัปดาห์
“ไปทะเลอีกละกัน” ฉันกลืนชาหมดตรงมันที่แสนอร่อยไปอย่างรีบๆ แอบเสียดายนิดหน่อย ที่ไม่ได้เคี้ยวๆ เอาลิ้น
ดูๆ รับรสความนุ่มของมัน แต่ก็ตอบกลับเขา
“พี่ปูดติดต่อเรือไปเกาะรายาให้แล้ว” กินเสร็จฉันก็คาบส้มคาปากไว้ คาดว่าเดี๋ยวต้องตอบคำถามอีก
“ไม่ต้องตื่นเช้าไม่ได้หรอก”
“เรนซ์ล่ะก็ ไปฟร็อกเก็ตมไปแล้ว” ฉันเอาส้มจิ้มผักกาดตองตามเข้าปากหลังพุดจบ
“แหม ลิลลี่ที่รัก คุณทำงานบริษัททัวร์ เลือกทัวร์อื่นก็ได้ หรือว่า...”
ฉันอึ้ง “ซึ่งไม่ได้แปลว่าฉันเป็นเมียเจ้าของ” ฉันโพล่งขึ้นมา ไม่ทันที่จะเคี้ยวหมดปาก
อันนี้เขาหันกลับมามอง
“คุณอย่ามัวได้้นักกะที่รัก ฉันให้ได้เท่าที่ฉันมีนี่แหละ” ฉันเริ่มน้อยใจขึ้นมาอีก
“โอ้อ้อๆ อย่าทำตาแดงๆ อย่างงั้น” เรนซ์สังเกตเห็นเสียงฉันแล้วดึงหัวฉันไปชนไหล่ “ผมไม่ได้คาดหวังอะไรจาก
คุณขนาดนั้น”
นั่นมันหมายความว่าไงกันแน่เนี่ย
ฉันน้อยใจยิ่งกว่าเก่าอีก ตกลงฉันให้อะไรเขาไม่เพียงพอหรอก

+++++

และไม่ต้องบอก ทริปไปเที่ยวเกาะ เรนซ์ไปเที่ยววิ่งไล่จับสาว ๆ ผมทอง ที่กรี๊ดกร๊าดๆ เวลาเขาจับโยนลงน้ำ มี
หรือฉันจะยอมปล่อยให้เป็นอย่างนั้น ไม่รู้จักผู้หญิงไทยตัวเล็กๆ ปากจัดๆซะแล้ว
“นี่แม่คุณ ปล่อยให้สามีเขามีเวลาอยู่กะภรรยาเพิ่งแต่งงานมั่งเหอะ”
ฉันไปยืนเฝ้าสะพานอยู่ริมตลิ่ง
ได้ผลอย่างร้ายกาจ ฮีฮี ฉันยิ้มย่องในใจ
สาวน้อยบิกินีแดงลายดาว เดินกลับขึ้นฝั่ง มาข้างฉัน
“ซอร์ เรอมาอันนี่มุนกะแฟนหรือ” หลอนถาม แม่คนนีทำทางเป็นมิตร ดูไม่ค่อยร้ายกาจเท่าไร
“อ้อ จ๊ะ” ฉันสวมรอยต่อไป “เขาทะเลเล่นนะ แต่ฉันก็ไม่หึงหรือกะนะ ยังต้องอยู่ด้วยกันอีกหลายปี”
“เขารูปล้อมมากเลยนะ” แม่ผมสีน้ำตาลยิ้มอย่างจริงจังใจให้ฉัน พร้อมคาบอกเล่าของเธอ
“ฉันอิจฉ้าง” เธอมองตาฉันตรงๆ “เธอน่าจะยังเด็กอยู่เลยนะ”

สุดท้ายฉันเลยนั่งอยู่กะโรสาลีนที่ริมน้ำ ดากแดดให้ตาไป ปล่อยให้หน้าใสๆ พัดขึ้นมาในสมอง
เรนซ์ไม่ได้กลับมา แล้วฉันก็หาไม่เจอ
โรสมาเที่ยวคนเดียว เพราะอกหัก นั่นคือสิ่งที่ฉันได้ยินหลังจากเรานั่งคุยกันสักพัก แล้วหลบแดดลงไปลอยคอ
ในน้ำ
เธอเป็นผู้หญิงฝรั่งเศษตัวเล็กๆ ผมตรงสีน้ำตาล ขนตาที่ล้อมตาคุเรียวเหมือนเมล็ดอัลมอนต์สีน้ำตาลอ่อน เธอ
ไม่เชิงสวย แค่น่ารัก และที่สำคัญ ดูเธอเข้าอกเข้าใจฉันอย่างมาก
“ถ้าเธอมีแฟนหล่อ เท่ห์ รวย ฉลาด เขาก็จะหลงตัวเอง และเลือกมาก” โรสาลีนบอก เธอเอามือวาดไปรอบตัว
ทำเหมือนเดินระบำในน้ำ
“แฟนฉันเขาไม่ได้หล่อหรือ เรื่องฉลาดก็ไม่เท่าไรหรอก” ฉันแย้งเบาๆ “แล้วรายนี เลิกพูดถึงเลย” พอถึงตรงนี้
ฉันแอบยิ้มเยาะ
โรสาลีนหัวเราะ “ลิลลี่ เธอเป็นคนตลกมาก”
ฉันไม่ตอบกลับว่าอะไร แต่ทำหน้าที่เรียบร้อย
“แฟนเธอเป็นอย่างนี้ แล้วเขาเลยทิ้งเธอไปหรือ” ช่วยไม่ได้ถ้าฉันก็อยากรูปประสบการณ์รักชาวบ้าน
สาวฝรั่งเศษคนนี้ไม่รังเกียจที่จะตอบ
“ข้าย เราคบกัน ตั้งแต่ฉันจบมัธยม” เธอเปรียบเทียบขั้นเรียนในยุโรปให้ฉันฟัง
“พอเราแยกกันไปอยู่มหาวิทยาลัย เขาก็เปลี่ยนไป” ตาเธอล่องลอย ระหว่างย้อนอดีต เหมือนกับตัวที่ลอยทาง
แขนกางขาอยู่บนผิวน้ำ
“เขากลายเป็นปรินซ์ชาร์มมิ่ง หนุ่มลูกครึ่ง หล่อ เข้ม น่ารัก ขับรถยนต์ สาวๆแย่งกันมาเป็นคู่เดท” เธอต่อ “ทั้งที่
ตอนอยู่บ้านต่างจังหวัดกัน เขาก็เป็นหนุ่มลูกชาวไร่ เรายังวิ่งไล่แกะแข่งกันอยู่เลย”

ฉันถีบตัวเองขึ้นไปลอยน้ำบ้างแล้วดึงนิ้วเธอไว้ เราจะได้ลอยขนานกันไป หัวไม่ชนกัน ฉันตะโกนแข่งออกมา
เพราะไม่ได้ยินเสียงตัวเอง เนื่องจากน้ำเข้าหูไปเยอะ

“เรามีความมั่นใจเพิ่มขึ้น จึงไม่ต้องการเพื่อนสาวคนเดิมสินะ” ฉันไม่เคยมีประสบการณ์นี้หรอก แต่คิดว่ามันคงน่าเศร้ามากๆเลย สำหรับเพื่อนตั้งแต่สมัยเด็กเช่นโรส
“ใช่” เธอยืนยันคำตอบฉัน “อย่าว่าเลยนะ แฟนเธอก็มีแวนนะ แล้วเขาก็เอนเตอร์เทนผู้หญิงเก่งๆ” โรสตะแคงหน้ามาทางฉัน ที่ยังนอนลอยมองเมฆบนฟ้าที่เคลื่อนช้าๆไปบนฟ้าใสสีอ่อนนั้น

“โรสาลีน ฉันร้อนหน้าแล้วละ” ฉันพยายามยึนในน้ำ “ฉันหลบไปทาครีมกันแดดเพิ่มก่อนนะ”
ฉันจะได้ถือโอกาสไปเดินหาเรนซ์ เพื่อเราจะได้อาหารว่างไปล่อย กัมสนี้ออกเคิลดูปลาตอนให้อาหารมัน
“หายไปไหนมาจะ ลิลลี่ที่รัก” เรนซ์วิ่งมาจากตรงไหนฉันไม่ทันเห็น แต่มือเขาไวมาก รวบได้เขาฉัน อีกแขนก็ช้อนได้แขนอย่างรวดเร็ว ฉันรู้ตัวอีกที ก็โดนเขาช้อนไปทั้งตัว ฉันเกาะคอเรนซ์ไว้แน่น
“อ๋อๆๆๆ” ฉันกรี๊ด ตะขาไปมา เรนซ์ชอบทำนิสัยแบบนี้ อะไรที่ห้าม เขาจะรีบทำทันที เหมือนประชด
“กรี๊ดๆๆๆ” เสียงตัวเองแหละ ตาแสบเอาฉันปวดไหล่ แต่ทำอะไรไม่รู้ ฉันกลัวจะหล่นลงมาหัวกระแทกพื้น คอหักจะแย

“คุณหายไป” เขาปล่อยฉันลงไปนอนกลิ้งเกลือกอยู่บนพื้นทรายที่คลื่นซัดขึ้นมาถึง
“ถ้าให้ฉันพูด เขาเรียกว่า คุณนั่นแหละทิ้งฉันไว้” ฉันตะแคงกตะกายปีนขึ้นไปนั่งทับเรนซ์ไว้ แล้วดึงสายเชือกสร้อยคอที่เป็นหยกสีเขียวเข้มของเขา มากระตุก
“ฮึ ฮึๆๆๆ” ตาบ้าอึ้งนี่ผงกหัวขึ้นมา ทำเสียงม้า แล้วดิษาด้วย
ฉันหัวเราะก็ก้อออกมา ลืมที่จะนอน พอเห็นฉันยิ้ม เรนซ์ก็ทำหน้าพอใจ เขายกมือมากอบหน้าฉันดึงลงไปจับหนึ่งที่ นานด้วย นานจนลืมไปเลยเรื่องกลัวชาวบ้านจะเห็น

“พอละ” ในที่สุดเขาก็หลุดออกมา
“งะ” ฉันกระพืดกระพืด คิดในใจว่าอะไรพะ อุตสาห์หาเรื่องมาเทียว ห่างไกลผู้คน นึกว่าจะได้ทำอะไรโรแมนติกๆ หน่อย
“คุณติดผมยังกะดั่งเม” เรนซ์วิจารณ์
เสี้ยยยยย อะไรกันเนี่ย ชีวิตอันสงบสุขของสาวโสดอย่างฉัน ไม่เคยได้ยินคำนี้มาก่อน
“ฉันหรือติดคุณ” ฉันผงะ รู้สึกสูญเสียความมั่นใจไปบางส่วน
“ใช่ แล้วคุณก็วิตกจริตด้วย เวลาผมไปเล่นฟุตบอลค่าๆ คุณไม่ยอมนอน นั่งถ่างตารออยู่ทุกคืนเลย ผมเห็นหรือคะ” เรนซ์ดึงมือให้ฉันยึนขึ้น
เราเดินเข้าไปหลบในศาลาทานข้าว อาหารเที่ยงยังไม่เ็ิสิร์ฟ แต่ฉันเริ่มรู้สึกวุ่นวายร้อนผ่าวๆ จริงๆ

พอทาครีมกันแดดเพิ่มเสร็จ ทางผู้นำทัวร์ก็เรียกกลุ่มกินข้าว รอบนี้เป็นโต๊ะจีน
เรนซ์มีความสุขมาก ที่โต๊ะเรามีคนนั่งน้อย เขากินชะเก็อบเท่าฉันสองคนกิน
“นี่ที่รัก มาพรีกินฟรีแล้วยังกินเยอะอีก” ฉันอุบ
“ถึงเรากินเหลือเขาก็คงไม่เก็บไว้กินหรือคะ ผมว่า” เรนซ์สนับสนุนความคิดของตัวเอง
พนักงานเสิร์ฟเดินมาเติมน้ำพลาจ ทำหน้าอ้อมยิ้มแบบอดไม่ได้
“แหม น่ารักนะ”
“ไม่คะพี่” ฉันรีบเถียง “มันไม่น่ารักเลยคะ กินจุมาก เลี้ยงเปลืองสุดๆ”
“อ้าว” เจ้แกรีนน้ำเสิร์ฟ วางกาน้ำชาทิ้งไว้ให้ “ฝรั่งเงินเยอะ ให้มันจ่ายสิ”
“เจ้ไม่รู้อะไร ฝรั่งรายนี้โคตรซึนกละคะ เลี้ยงไปปวดหัว”
“จับทำบิวสิคส์” แก้ยมยึงพินเห็นเกือบหมดทุกซี เข้าใจว่าแกแซวเล่นเอาฮา
“ขอบคุณค่าบ” นายตัวดี เสล่อขึ้นมาอย่างออกนอกหน้า
“รู้เรื่องหรือนาย ฮึ” ฉันเอานิ้วจิ้มๆพุงคนที่พาดทุกอย่าง แล้วยังไม่ลืมนว่ามีของหวานคือเงาะด้วย

“ไม่รู้” ฝรั่งซึนกของฉัน ตอบด้วยภาษาไทยเพี้ยนๆ เอาใจแฟนตัวเอง
“ไอนี้กินยังง” เขายกผลไม้มีขนเยอะๆขึ้นมาลูกหนึ่ง ไม่มีใครในโต๊ะเริ่มทานผลไม้สักที
“หารอยมันก่อน” ฉันหยิบอีกลูกมาแหวกขน หารอยจางๆ ที่พาดตามยาวของลูกเงาะ แบะให้เขาดู
เรนซ์หัวเราะก๊ากขึ้นมาแบบหยุดไม่ได้จริงๆ
“ตาบ้า หัวเราะอะไร ฉันยังไม่ได้ทำอะไรตลกเลย” ฉันดีซ่างแก้มเขาไปเบาๆ “เอ้า ดูลิ สอนอยู่”
“พอเห็นรอยนี้ก็เอาเล็บจิกมันลงไป ลากยาวๆ เปลือกมันบางตรงนี้ มันก็จะอ้อออก”
ไม่รู้จักเขียนเงาะอย่างฉันซะแล้ว
“พอได้เนื้อเงาะสีขาวหวานอร่อยมาแล้ว คุณก็แกะ”
ฉันรีบคว้ามือเรนซ์ “แกะ ไม่ใช่โยนเข้าปากยังงั้น”
แกะ สำหรับฉันก็คือค่อยๆเอาฟันเลาะลูกเงาะออกมาจากเมล็ดโดยไม่ให้เยื่อแข็งๆ ติดเนื้อมาด้วย
“โหย ยาก” คนที่อยากกิน เริ่มบ่น

“เนี่ย มันติดมาอีกแล้ว” เรนซ์อ้าปากให้ดูเงากระจกที่สาม ที่เหมือนจะเลาะเอาเยื่อแข็งๆ ออกมาทั้งยวง
“กินไม่อร่อยเลย แข็ง” เขาทำท่าจะล้วงมันออกมาจากปาก
“แฉะยัย น่ารักเลย” ฉันปิดปากเรนซ์ต่อ “เคี้ยวๆ ไปเหอะ”

“เหมือนเลี้ยงลูกเลย” เพื่อนผู้หญิงคนไทยร่วมโต๊ะ เอ่ยขึ้นมาหลังจากเรนซ์ได้เงาะไปเจ็ดลูก เรียกได้ว่าแทบจะ
มากกว่าคนอื่นทั้งโต๊ะอยู่แล้ว
“คงจะหนักกว่ามีลูกอีกคะ” ฉันตอบพี่สาวแกไปเบาๆ “เหมือนมีลูกสองคนเป็นแม่แท้คะเจ้”
“ยังดีนะ” พี่เขาตอบมา “แฟนพี่กินยากกว่านั้นอีก ของที่กินแล้วลำบากนี้ไม่แตะเลย”
พี่เขี่ยเงาะที่ยังเหลือในงาน ส่งกลับมาทางฉันอีก “กินไปอีกหน่อยซีน้อง เดี่ยวเรากินไม่หมด เขาก็เก็บไปให้
คนอื่นกินพุงนี้หรือ”
ฉันอ้าปากหวิว ทั้งในความคิดอันเฉียบขาดของเจ้แก
“ไหนๆ เขาก็ให้มาแล้ว ต้องช่วยกันกินให้หมด”
“งั้นก็ไม่เกรงใจนะคะพี่”

+++++

“ที่รัก” เรนซ์นั่งชันเข่าอยู่ด้านหลังฉันเนี่ย
อ้อมแขนเขาโอบฉันไว้หลวมๆ เพราะว่าข้อศอกฉันมันขยับจะทิ่มอกเขาเรื่อย
อ้อ เรานั่งต่อจิกซอร์กันอยู่นะคะ ฉันไปชนข้อจิกซอร์हार้อยขึ้น รูปวิวสวยๆมาโหลนิจากงานเอกซ์โป เขาเลย
ลดให้เหลือ กล่องละสามสิบบาท จากสามสิบกั๊ก
“ไปนอนกันเหอะ” ตัวแสบเริ่มหอมขมับฉัน และเล็มไปเรื่อย
เจอแบบนี้เดาได้เลยเชียวนะ
“เรนซ์อะ ภาพนี้ใกล้จะเสร็จแล้ว เหลือแต่ทะเลสาบเอง ถ้าไม่เสร็จฉันรู้สึกมันค้างคาใจไม่รู้ ช่วยกันต่อสิ จะได้
เร็วๆใจ” ฉันยุ
“ต่อเสร็จก็วิ่งสลบพอดีละ” เรนซ์ชะโงกข้ามไหล่ฉันมาดู รูปเกาะที่อยู่กลางน้ำ
“น้ำมันสีเหมือนกันชะขนาดนั้น” เขาหมดความพยายามจะต่อให้มันเสร็จ หันมาพยายามทำอย่างอื่นแทน
“น่านะ ทั้งไว้ก่อน พุงนี้ค่อยต่ออีก กว่าจะได้แค่นี้ก็ต่อตั้งหลายวันแล้วนะ”
เขาชินกะห้องฉันแล้ว เพราะจัดการเลื่อนเบาะ ย้ายที่นอนเอาเองได้ตามใจชอบ

เรนซ์ไปคั๊ๆ หาคาสเซ็ตมาใส่วิทยุ แล้วอวด
“นี่ อันนี้วีเอ็ม เมอร์เด็น” มันเป็นเพลงบรรเลงที่บอกไม่ถูกว่าคลาสสิกขนาดไหน ที่แนบๆไม่ใช่รุ่นเดียวกับโซแปง โม
สาร์ท หรือไซคอฟสกี ที่ฉันรู้จัก
“เพลงสมัยใหม่ เขาเรียกมินิมอลมิวสิก” เรนซ์ไม่พูดปล่าว ตรงมาลากแขน ลากขาฉันขึ้นไปนอน
ตกใจหมด นึกว่าเขาจะทำอะไร
“ชอบรีเปลา” เพลงที่ผมเปิดประจำก่อนนอนเลยนะ
“ฉันก็มีเพลงที่เปิดทุกคืนนะ” ฉันกดปุ่มให้ที่เล่นคาสเซ็ตอีกด้าน เปิดฝาออกมา
“โจอัลดมาให้ เพลงดัดจริตที่ดังๆ จากนักร้องหลายคนเลย” ฉันรู้สึกดี ที่จะอวด แล้วก็รู้สึกชอบใจเจ้าอ้วนไปในคราว
เดียวกัน
“ฉันรู้จักดูมาร์ อัคตาแอนด์เดอะมุนนิค แสร้มัน แล้วก็มาร์โก บอร์ซาโตแล้วด้วย” ฉันปิดฝาเคสเซ็ตกลับไป แล้ว
พลิกตัวขึ้นไปนอนบนหมอนตัวเอง
“เก่งแสะ” เรนซ์ตีดนิ้วเปาะ “แต่ที่คุณพูดมา ผมไม่ชอบใครสักคน”
“อ้าว” ฉันตะแคงตัวบนมือยันหัวตัวเองไว้ “ไม่ดังหรือหรือ”
“ไม่ใช่ที่นักร้องที่ผมฟังนะสิ ที่ฮอลล์แลนด์ก็ดังอยู่นะ” เรนซ์มองหน้าฉัน “คุณไปขอเขามารึ”
“ไม่เชิงอะ ฉันหัดพูดดัดจริตกะโจนะสิ วันนึงเขาก็เอาเทปมาให้” ฉันดึงผ่านวมขึ้นมาถึงคอ
“บอกให้เอาไปฟังก่อนนอน” ฉันปิดตาลง เพลงที่เรนซ์เปิดก็เพราะดี มันวนไปวนมา เหมือนจะไม่ยอมจบ ฟัง
ชวนหลับดีแท้

“ไอ้เพื่อนร่วมงานคุณคนนี่ ผมไม่ชอบมันเลย”
“เรนซ์ มันของคุณนะ อายุมากกว่าเราสองคนเกือบสิบปีแล้ว” ฉันบอก
“คนดัดจริตนะ ไม่สนใจอายุหรอก ไม่ใช่ว่าอายุมากกว่าแล้วจะดั่งรู้ดีกว่า ทำตัวถูกต้องกว่า” เขาอธิบายยืดยาว
“ยังใจผมก็ไม่ชอบมันอยู่ดี ขนาดมันรู้ว่าคุณมีแฟนแล้ว ยังจะมาเจ๊าะแจ๊ะอีก”
“อ้ออ้อ” ฉันคราง ที่ตานีทำเนี่ย ตกลงว่าโจมาเจ๊าะแจ๊ะฉันหรือหรือนี่ นึกว่าหลงคิดไปเองซะละ
“คุณไม่รู้สึกหรือใจ” เรนซ์ทำเสียงคาดโทษ
“ไม่รู้อะ” ฉันก็ตอบแบบตรงๆ อย่างที่รู้สึก

“ฉันไม่เคยมีแฟน ไม่เคยมีใครจับ จะรู้ไม๊ละ” ฉันว่าจะหลับแล้ว หลังจากฟังเพลงกล่อมไป สุดท้าย เลยลุกขึ้นมาแว๊ดอีก “อย่ามาตอญ่่าฉันเรื่องนี้”
ฉันตะแคงข้างให้เรนซ์ที่ยังนั่งเอาดินสอด่่าร่างรูปเล่นในสมุดสเก็ตซ์ของเขา หันให้ฝ่าแล้วพยายามจะหลับๆชะ

เขาเอ้อมมาจับไหล่ หันฉันกลับมาตามเดิม

อัยโหย่ ตื่นเต้่นๆ จ๊ับๆหนอยก็ดี

แต่ว่า

ไม่ใ้ช

เรนซ์บอกว่า “ผมจะเขียนภาพคุณ หันหน้าไปหลบยังงี้ก็วาดไม่ได้สิ”

โหลงเป็นจี้ละเนี่ย ฉันหมุนตัวกลับไปแล้วก้มหน้างุด นอนตีกว่า

+++++

นอนนิ่งๆ เนี่ยไม่ใ้ดแปลว่าหลับหรือก หลังจากนอนหายใจนิ่งๆ สม่่าเสมออยู่เกือบครึ่งชั่วโมง ฉันกำลังทำใจว่าเข้าภวังค์แ่นๆแล้วเชียว เพิ่งคิดได้ว่า ผู้ชายนี้ถ้าอยากให้สนใจเรา เราต้องทำเป็นไม่สนใจ

ได้ผลทุกที

มีลมหายใจเบาๆมาเป่าใส่ข้างผมฉัน แล้วก็ตามมาด้วยจุมกโ้ด่งๆ ของฝรั่งคนที่ฉันบอกว่ารักทุกวัน

“รู้หรือกนะว่าไม่ใ้ดหลับ” อ้าว รู้ทันเหมือนกันนี่

“ไม่ใ้ดหลับแล้วจะทำไม๊” ฉันถามกลับ ใจเต้่นขึ้นมาเชียว เต้ยวเขาก็ใ้ดยีนหรือก

“ไม่หลับก็จจะจวบสิ” ไม่ใ้ดพูดเปล่า เขาทำให้ดูด้วย

เฮ้อ อุตสาห์หาโน่นนี่มาฆ่าเวลา สุดท้ายก็ไม่ใ้ชจะเล่นตัวหรือกนะ เวลามันจะมาถึง มันก็มีโอกาสเองแหละ แต่

ไม่ใ้ชว่าเจอหน้ากัน จะลากขึ้นเต้ยงอย่างเดียว เวลาที่เขาอยากจจะแสดงความรักบ้าง ไม่ใ้ชว่ามันจจะต้องจบด้วยการมีเช็กส์เสมอไปเนาะ

ยกเว้นคืนนี้ไว้สักคืน

เรนซ์นี่เป็นคนอ่อนหวานจริงๆ เขาไม่เคยรีบร้อน ไม่ใ้ชว่าต้องตะเกียกตะกายเอาตัวเองออกมาจากเสื่อผ้า แล้วตะกละตะกลาม จวบจ้วงล้วงควัก แบบฉันเคยเห็นเต้กห่อที่โรงแรมมันแอบทำในเงามืดของเต้กห่อพัก เขารู้ว่าฉันไม่หนีไปไหนแล้วเราก้มีเวลาทั้งชีวิต

“ทำไม๊ตัวสั้น” เขาถาม “ปานนี้แล้วยังจะกลัวอีก”

“กลัวสิ” ฉันกระซิบตอบเบาๆ “กลัวเรนซ์ไม่รักฉันจริง กลัวคุณจจะทิ้งฉันไป กลัวตัวเองไม่ตีพอ กลัวคุณเปลี่ยนใจ กลัวสารพัดแหละ”

“เราสองคนไม่มีใครรู้อนาคตหรือก” เขาพิมพ์่าแผ่วเบา อยู่ข้างหู

“ฉันจกำหนดมันเอง” ฉันทำเสียงมันใจ ยิ้มปากจิก

เรนซ์ยิ้มแล้วจวบแก้มฉันอีก “คุณนี่ไม่ค้อยยอมยิ้มเท่าไหร่เลย ถ้ายิ้มจจะได้รับจิบเยอะๆ”

ฉันเลยอดยิ้มอีกไม่ใ้ด

“ฉันจยิ้มทุกวัน ถ้าอยู่กะคุณ”

“งั้นผมจต้องทำให้คุณมีความสุขจได้ยิ้มใ้ดทุกวัน ใ้ชมั้ละ” จุมกเขาเลื่อนมาเคลือยอยู่ข้างคอ

“แล้วถ้าวันไหน ฉันร้องไห้ละ ยิ้มใ้ดใหญ่เอาเสื่อเช็ดหน้าตาใ้ดรีเปล่า” ฉันดึงเสื่อเช็ดเรนซ์ เจ้าด้วยกสองมือยอมแพ้ให้ฉันดึงมันออกทางหัวไปโดยดี

“ให้ทั้งสองใ้ดเลย” เขาก้มลงมากอดฉัน หัวเราะร่วน ดึงให้ฉันขึ้นมา นั่งบนตัก เอาหัวชนไหล่เขาไว้ ไม่มีเสื่อเช็ดแล้ว ได้กลิ่นตัวเรนซ์เลย ผู้ชายนี้แปลกจริงๆ ทั้งที่ใ้ดประแป้่ง ทาน้ำหอมแต่มีกลิ่นแปลกๆ เหมือนฤษฏ์ในห้องน้ำฉันไม่ใ้ดมีสบู่สักหนอย มีแต่ครีมอาบน้ำวอคกลิ่นลูกพีช แชมพูก็กลิ่นเต้ยงกัน

“ถ้าฉันร้องไห้ คุณจจะกอดฉันทุกทีไม๊” ฉันแหงนหน้ารอฟังคำตอบ

“ทุกที” เรนซ์ยื่นยันคำตอบ พร้อมจวบลงบนเปลือกตาฉัน ขวาแล้วก็ซ้าย โ้วววว ฉันจหลับแล้ว

“ถึงผมจจะโกรธ ถึงจจะอารมณ์เสีย ถึงคุณจจะไม่ร้องไห้ ถ้าคุณบอกให้กอด ผมจจะกอด ตลอดไป”

เฮ้อ ถึงแม้ทุกวันนี่ ฉันจต้องเสียน้ำตามากมาย แต่ก้มีคำสัญญาที่ที่ยังค้อยหล่อเลี้ยงให้กำลังใจอยู่ ถ้าฉันขอฉันก็ใ้ดกอดอบอุ้่นๆ เต้มใจจากเขาทุกที แล้วยังจจะให้เต้ดใจใ้ดยังงั้นกัน ฮือๆๆ

ฉันยังนอนฝันหวานอยู่ หมอนยังมีกลิ่นผมเรนซ์ ผ้าห่มก้มีกลิ่นแป้่งตราจติดอยู่ เพราะเขาทาแก้ร้อนบอยๆ กล่องเกมส์หมากรุก ที่เราซื้อมาเล่นด้วยกันยังกองอยู่บนพรมข้างที่นอน จิ๊กซอว์ที่ต้อไปแล้ว แป้ดรูป เรียงเป็นชั้นๆ อยู่บนกระดาดษหนังสือพิมพ์ ฉันยังเต้ดสนใจใ้ดมุกว่จะแกะมันโยนกลับลงกล่องไปตี หรือว่าเอาไปเข้ากรอบ (แล้วจจะแขวนตรงไหนละ)

แม้ว่าเรนซ์จะบินกลับไปแล้วสองสามวัน พอกลับถึงบ้านเขาก็คงไปสลับ เพราะเจ็ทแล็ก พอลุกขึ้นมาได้ ฉันก็ได้
เมลล์ทันที Love is in the air จริงๆ มันยังอบอวลอยู่ในบรรยากาศรอบตัว แต่ละวันเช้าๆ ไม่อยากลุกไปทำงาน
เลย

วันเวลาพอไม่มีเรนซ์อยู่ใกล้ๆ มันก็ผ่านไปอย่างรวดเร็วอีก ทุกคนในออฟฟิศเริ่มมีงานยุ่ง ฉันก็ไม่แพ้กันหรอก
เทศกาลท่องเที่ยวจากยุโรปเริ่มขึ้น เมื่อเดือนกันยายนมาถึง

คุณโทมัสจ้างพนักงานเพิ่มมาอีกคน เพื่อทำหน้าที่จองโรงแรม(อย่างเดียवल้วนๆ) แม้กระนั้นทุกคนก็มีงานมาก
โดยเฉพาะฉันที่ใครๆ ชอบหาว่างานบัญชีไม่ค่อยมีอะไรให้ทำ เลยต้องควมงานเลขานุการไปด้วยอีก เพื่อนๆ ฉันหาย
หน้าหายตากันไปหมด เพราะตัวเองไม่มีเวลาจะโทรหาใครเลย โผเผอออกจากออฟฟิศได้แต่ละเย็น ฉันก็กินข้าว
แล้วนอนเท่านั้น ชีวิตประจำวันอันน่าเบื่อหน่าย กลับมาอีกแล้ว

“โย สาวน้อย” อีโจ เหมือนเดิม ไม่มีใครอื่นพูดกะฉันยังงี้

“เย็นนี้ไปดินเนอร์ด้วยกันเหอะ” ตาลงชวน

ฉันอ้าปากเหวอ

“โจ แก่เลี้ยงข้าวคนอื่นเป็นด้วยเหอ” ประสบการณ์นี้ไม่มีใครในออฟฟิศเคยพบ แม้แต่พี่หญิง เพื่อนร่วมงานคน
ใหม่หน้าที่จองโรงแรมก็ยังไม่หันมาทึ่ง แสดงว่าเจ็ทแล็กก็ติดตีพิมพ์ความเป็นดัดจริต

“ใครบอกว่าจะเลี้ยง” คนชวนปฏิเสธหน้าตาเฉย

“ไม่มีเพื่อนกินบุฟเฟต์ที่โรงแรมเนี่ย กินคนเดียวไม่อร่อย”

“ฝันไปสิยะ ตั้งสองร้อย” ฉันโบกมือปฏิเสธทันควัน “ทำไมไม่เลือกกินร้านข้างทางแถวเนี่ย แล้วยายเลี้ยงฉัน
สามสิบบาท น้อยไปเสียนี้”

นายอ้วน เก๊กท่าหล่อ ก่อนจะล้วงกระเป๋าเสื้อยืดโปโล มีตราบริษัท แล้วหยิบบัตรสีแดงๆ ออกมาสองใบ

“แตะเอี้ยเหอ เร็วไปปาว” พี่ตองท่าย

สิ่งที่สนุกสนานที่สุดสำหรับพวกเรา ก็คือการที่ไม่ต้องพูดภาษาอังกฤษกะพวกฝรั่งในบริษัท นายโจนี่ความรู้อ
ภาษาไทยแตกฉานมาก ขนาดเด็กป.สามที่เดียว ส่วนน้องโต ทุกวันนี้ก็ฟังภาษาไทยเข้าใจเกือบหมดแ่ต์อ่าน
ไม่ออก ซึ่งไม่น่าแปลกใจ เพราะรายนี้มีสาวติดตริม ในขณะที่ดูยุ่งๆ ฉันก็ไม่สามารถจะเปลี่ยนความเชื่อที่คิด
ว่าน้องแกเป็นเกย์ได้สักที

“แตะเอี้ยไม่มี มีแต่แตะอั้ง” พอมันพูดจบ นิสัยลามกๆ ก็มาจับข้างแก้มฉันทันใด

“โว้ย” ฉันปัดแขนเพื่อนร่วมงานทิ้ง แล้วรีบจกตัวนั้นมาอ่านดูเอง

“อ้อ บัตรลดห้าสิบบเปอร์เซ็นต์” ฉันนึกได้ “ปกติพวกนายก็กินอาหารโรงแรมลดครึ่งราคาอยู่แล้วนี่จากเมนู” ทำไม
ฉันจะไม่รู้ ฉันนี่แหละเป็นคนไปติดต่อทางโรงแรมเอง เพราะเรามีพนักงานต่างชาติที่เรียกว่า Representative
ที่มาจากหลายบริษัทแม่ในยุโรป พวกเนี่ยไม่ค่อยยอมกินข้าวแกงข้างทางหรอก

“อ๊ะ แน่นอน” โจรวบตัวกลับไปจากมือฉัน

“แตงวอดนี่ได้สองใบ” มันอวด

“เออ ทำไมล่ะ อย่ายกนะ ว่าไปโกหกเอฟพี ว่ามารับแทนให้คุณโทมัส” ฉันตั้งแง่ไว้ก่อน นายนี้หัวหมอจะตาย

“ของผมได้แล้ว” เสียงหัวหน้าตะโกนออกมาข้ามผนังเตี้ยๆที่เป็นฉากกั้น แยกความเป็นส่วนตัว

“แล้วของใครล่ะวะ” พี่ตองแสดงความอยากรู้

“ได้มาตั้งแต่วันเกิด” โจบอก “เขาให้มาสองใบ ไว้พาเพื่อนไปกิน”

“โห โทษๆๆ” อันนี้ฉันขอโทษอย่างจริงใจ มัวแต่รีบๆ ยุๆ ว่าเรนซ์จะมาหา ฉันลืมวันเกิดนายนี้ ทั้งที่ตัวเองรู้วัน
เกิดทุกคน ตอนแรกว่าจะซื้อเทปเพลงไทยให้พี่แกคืนบ้างเป็นการขอบคุณ ดันลืมสนิท

“ไม่ต้องขอโทษ มารับผิดชอบเลยเร็วๆ”

“เฮ้ย” ฉันแผลอตะโกนออกมาเสียงดัง “เรื่องเสียเงินฉันไม่ชอบ”

“กินดินเนอร์บุฟเฟต์โรงแรม ไม่ดีรี” โจยื่นหน้ามาใกล้ๆ แล้วพูดต่อเบาๆ

“สี่จ่ายสองร้อย โจไปกินฟรี เป็นของขวัญวันเกิด”

ฉันหันไปมองหน้าพี่ตอง ช่วยกันหน่อยสิเฮ้ย

แทนที่แกจะช่วยเหลือหาทางออกให้ แกดันร่นหลังให้อีก

“เออ ไปจ้ ทำงานเครียดๆ ไปนั่งหัวเราะแก์แข็งกะโจมัน ปกติมันก็ไม่ชวนไปกินเหล้า เล่นอบายมุขนี่”

โถพี่

“มีคนเลี้ยงแล้ว” นายอ้วนเดินหมุนตัว สะบัดตูดหย่าๆ เต้นระบำไปรอบๆ ออฟฟิศ

“ฉันยังไม่ได้บอกว่าจะเลี้ยง”

“ลืมวันเกิดใจได้ยังไง เมื่อวันเกิดเธอ ผมยังโทรไปหาบริษัททัวร์ขอสองที่ฟรีให้ลิลลี่ไปเที่ยวกะแฟน ให้อาร์ต

ดิสซียา”

“ไอ้โจ มานี่เลยเอ็ง” ฉันทะโดดคว้าเป้สะพายของพี่แก แล้วเตะตูดคนที่สูงเกือบเท่าประตูออฟฟิศ

“ปากหมา ว่าแฟนเราไต่ยังงี้”

“แฟนรีว่าพี่ว”

“กรี๊ดดดด คุณโทมัส หักเงินเดือนมัน ไล่มันออก ทำอะไรให้ลิลลี่สักอย่างนะคะ มีเพื่อนร่วมงานปากหมาทนไม่ไหวแล้ว” ฉันทิ้งกรีดกราดไปประจบเจ้านาย ขณะที่นายอ้วนยื่นเท้าสะเอวข้างนึงแบบไม่หยีหระ

“อย่าพูดมาก เลิกงานแล้ว เจอกันที่หน้าล็อบบี้เลย ให้รอนานๆ เดี่ยวจะโมโหทิว”

ตัดซ์เพื่อนร่วมงานรุ่นพี่ฉันทิ้งท้าย แบบไม่ให้หนีรอด แล้วรีบวิ่งจากออฟฟิศกระโดดข้ามรั้วต้นไม้หน้าระเบียบังติกไปขึ้นจักรยานยนต์สภาพเกาคร่ำครึของตัวเอง

“เฮ้ยเดี่ยว แล้วนายจะไปไหน อีกครึ่งชั่วโมงก็เลิกงานแล้ว” ฉันทิ้งประตูวิ่งไปถามต่อ

“ไปเยี่ยมแขก ที่ป่าดงเมอริลินเอง”

“ดี กลับมาไม่ทันเวลา สายเกินทานาที่ ฉันทิ้งบ้านทันที”

“ให้มันรู้ซะมั่งแม่คุณ ว่านัดไทย หรือนัดฝรั่ง”

เซ็งเลยฉันท

ได้เรื่องเสียเงินอีกแล้ว

+++++

ใครจะคิดว่าการออกมากินข้าวเย็นกะเพื่อนต่างเพศมันจะสนุกแบบนี้

เพราะความที่รู้จักกันมาจากการเป็นเพื่อนร่วมงาน ฉันทก็เลยไม่คิดจะอาย ที่ต้องยกน่องไก่ขึ้นมากัด เลอะมือก็แ้ล้วยังงี้ จะกินปอเปี๊ยะทอดแบบชิ้นเดียวกัดสองคำหมด เคี้ยวแก้มปองขนาดไหน หรือจะแอบใช้ไม้จิ้มฟันก็ไม่รู้สึกตะขิดตะขวง

จะมาเหนียมทำไม ไอ้คนที่นั่งกินอยู่ด้วยนะหนักกว่าอีก นายโจเป็นคนตัดซ์ที่สมชื่อตัดซ์อีกคน ตั้งแต่ฉันทเคยเห็นมา ปกติถ้าจ่ายเองก็คนละร้อย สำหรับบุฟเฟต์มือเย็นไม่จำกัดระยะเวลาในโรงแรมระดับสามดาวขึ้นไปขนาดนี้ คุณพี่แกกินแค่จานเดียว

งานเดียวจริงๆ แต่เต็มหลายหน จนนับไม่ทัน น้ำดื่มก็ไม่สั่ง เพราะฉันทบอกว่าจะจ่ายแค่นี้ ถือเป็นของขวัญวันเกิด โจก็ตั้งใจหาย ยอมดื่มแค่น้ำเปล่า ซึ่งพนักงานเสิร์ฟมาเติมให้ฟรี ตลอดมือเย็น เร็ด

เริ่มกินประมาณหกโมง กว่าจะกินเสร็จ คุยเสร็จ ปาเข้าไปสามทุ่ม ฉันทไม่เคยกินมือเย็นมาราธอนที่ไหนดานขนาดนี้ ในที่สุดฉันทก็ลุกจากโต๊ะ หนึ่งห้องตัง หนึ่งดาหยอนทันที

“ไม่ไหวแล้ว โจ” ฉันทปาผ้าเช็ดปาก ใส่เก้าอี้วางข้างๆ “อืมมากโคตรวังงเลย เดี่ยวหลับตอนขับรถข้ามเขา”

“เดี่ยวไปส่ง”

ฉันทตื่นทันที หายง่วงเป็นปลิดทิ้ง

“เฮ้ย” งานเข้าแล้วสิ

“หมายถึงว่า คืนนี้ผมจะไปซื้อของที่เทสโก้หน่อย ปานนี้ยังไม่ปิด”

“เฮ้อ” เสียงฉันทถอนหายใจ หลงคิดไปได้ ว่าคนอย่างตานีหรือ จะมีการข้ามเขาขับรถไปส่ง

โจให้ฉันทออกรถไปก่อน แล้วตัวเองตามมา ถึงไม่เ้ดคุยกัน บนถนนสายอันตรรายข้ามเขาป่าดง อย่างน้อยก็อุ่นใจละว่า เพราะตอนที่เรนซ์มาอยู่ด้วย ฉันทเพิ่งเจออุบัติเหตุคนขับมอเตอร์ไซค์โดนรถจ๊อบเสียไปต่อหน้าตาต่อตาดายังสิ้นไม่หาย นึกถึงวันนั้นแล้ว เรนซ์ที่เป็นคนขี่ ตามหลังเจ้าสองล้อเคราะห์ร้ายคืนนั้นมาติดๆ ถึงกับเข่าอ่อน ปล่อยมอเตอร์ไซค์ให้ล้มทั้งยืน ชะยังงั้น เป็นฉันทนี่แหละที่ยังมีสติทัน หลังจากกรีดได้สุดเสียง ฉันทก็คว้ากระตักน้ำ ยีห้ออัลคาเทลลี่เหลือง กดหา 191 ทันที ฝรั่งที่ตัวใหญ่ๆ มาเจอคนลอยข้ามถนนต่อหน้า ก็ถึงกับมือเท้าอ่อน ชีมอเตอร์ไซค์ต่อไม่ไหวกันเลย

ฉันทสะบัดหัวนิดๆ ไล่ภาพติดตา อย่างน้อยฉันทก็ข้ามจุดที่สูงที่สุดลงมาแล้ว ดันมานึกถึงวันที่รถมอเตอร์ไซค์ฉันทกลิ้งตกเขาขาลงแทน วันนั้นฉันทใส่ชุดนักศึกษา และขี่มาคนเดียวด้วย ฝนตกถนนลื่นเล็กน้อย ฉันทเองก็รถซิดซาย มาตลอด พอรถล้ม มันก็เลยเหวี่ยง ทั้งคนและรถซิดซายครูดกับราวกันมาตลอดทาง ทำให้ไม่ตกลงไปข้างไหน เขาข้างๆ ถือว่าคุณพระคุ้มครองจริงๆ ฉันทเลือดยกขาขึ้นตามแขนและเขา มือก็อ่อน ทำอะไรไม่ถูก รถก็สตาร์ทไม่ติด ไม่มีใครหยุดรถตรงโค้งนี้ได้ ไม่งั้นคงจะมีใครลงมาช่วยผู้หญิงตัวไม่ค้อยเล็กที่นั่งพิงราวกันถนน น้ำตาไหลพรากๆ แขนเลือดแดงเลือด รอจนถึงสติได้ ฉันทก็โทรหาอีสตีฟให้มันขับรถมารับ เพื่อนสาวที่ทำท่าจะพิการ

นี่ถึงวันนั้นแล้วชนลุกซู่

แหม คิดอะไรแต่ละอย่าง

นายอ้วนมาไล่ตามฉันทัน ตรงแถวร้านสกรีนเสื้อ ก่อนถึงปั้มน้ำมันที่หัวมุมสี่แยก ฝรั่งเศสไม่มีมารยาทนี้บีบแตรให้ฉันหยุดรถมา เพื่อให้พี่แกกล่าวคำอำลา ราตรีสวัสดิ์ ในขณะที่ตัวเองส่งเสียงหวนกหุบปลุกชาวบ้านบางคนที่ยังกำลังล้มตัวลงบนหมอนพอดี

“เอ้ยยยยย รถแรงดี ซี้ไม่รอเราเลย” เสียงคุณท่านโวย

“หนีฝรั่งเศสโรคริดเ้ฟ้ย” ฉันตอบเอามั่นไม่แพ้กัน

“ฝันดี ฝันชากหัว”

“กรี๊ดดดดดดด” เสียงตัวเอง ไม่ได้กลัวผี แต่อีตานั้นมันพูดจามาเกลียด รับไม่ได้

“ไอ้ประต๊ะ” ฉันดำไม่ให้มันรู้ตัว

“แปลว่าไร” ว่าแล้ว ต้องมีคำถามกลับมา

“ไม่บอก ถามเมียแกละกัน ไปละ”

รุ่งเช้าเมื่อฟ้า ในออฟฟิศมาถามข่าว ฉันก็เล่าไปตามที่คุ้นๆ ผู้อ่านได้ฟังนี่แหละ สงสัยจะไม่มีอะไรตื่นเต้น สนุกสนานเป็นพิเศษ เพราะที่ต้องทำเสียงอื้อ และพี่หญิงก็หันหน้ากลับไปทำงานต่อ คนที่มีคอมเมนต์คือน้องโตคนเดียว

“ประต๊ะคืออะไร” นาน มีคำถามเดียวกัน

“คำนี้มันไม่มีอยู่จริงหรือ น้องโต” ฉันตอบให้ สงสารเด็กก็อย่างรู้

“จริงๆหรือคุณลิลลี่”

“จริง คนอย่างลี้ไม่เคยโกหกใคร”

“แฟนลิลลี่ไปก็คืนะ คุณจะทำได้ทำตัวเหมือนเดิม มีเวลาเล่นกะพวกเรา” น้องโตกล่าวแบบอารมณ์ดี พร้อมหัวเราะให้ฉันลงไปก้มดูที่ลิ้นชักโต๊ะ

“เอ้ย ได้เกมสใหม่อีกแล้วหรือ” ฉันเอาหัวไปมุดด้วย ความที่งานว่าง เลยไม่รู้จะทำอะไรดี ชงกาแฟแจกเพื่อนร่วมงานก็แล้ว ถ่ายเอกสารให้คุณโทมัสก็ครบหมดแล้ว ส่งแฟกซ์ให้พี่ต๋องก็แล้ว แฮ่ ชิวดีสมหับัญชี

“เปล่าๆ นีริเวอร์แดนซ์ เพลงเพราะมากๆ ได้ฟังได้มา คุณลี้เอาไปฟังก่อนได้เลย” น้องโตใจดี หยิบซีดีในซองพลาสติกใส่นั้นยื่นให้ฉันเลย

“อ่า ไม่มีคอมว้างสิ” ในเมื่อพี่ต๋องก็ทำงานงวน พี่หญิงยึดคอมไปเป็นของส่วนตัวแล้ว น้องโตเองก็ได้แอบทอลจากนายใหญ่ เหลือคนว่างงานอย่างฉันนี่แหละ ไม่มีคอมพิวเดอรบนโต๊ะทำงานตัวเอง เพราะคุณโทมัสบอกว่า “ลิลลี่มีงานส่วนมากเป็นงานเขียนมือทั้งนั้น ทั้งบิล ใบอินวอยซ์และรีพอร์ท ไม่ต้องใช้คอมให้เปลืองที่หรือ”

“เออ เนอะจริงด้วย” ไอ้น้องโต เข้าข้างฉันเสมอ

“งั้นพรุ่งนี้โตเอาโน้ตบุ๊กมาจากออฟฟิศคุณโธนี่มาให้ยืมนะ ตัวเก่าของโต แต่ว่าเอาไว้ฟังเพลงพอได้อยู่”

“อ้อ” ฉันทำท่าจะจับไอ้เด็กเตี้ยนี้สักหนึ่งจับบ เจ้าตัวแหกปากลั่น “ไม่เอา”

“เจ้าเคยทำจริงๆ” ฉันถาม หัวเสียเล็กน้อย

“ไม่เคย”

“ดังนั้นไม่ต้องโวยวาย” ฉันเดินเข็งสุดๆกลับไปที่นั่งตัวเอง ไม่รู้จะทำอะไรดี เพราะงานหมด นั่งอยู่ไม่ถึงห้า นาที ตัวช่วยก็มาทันใด

“ผู้หญิงหน้าเลือด มารับเงินไปเร็วๆ” กรี๊ดดด นายโจมาแล้ว มีเพื่อนคุยแล้วฉัน

“เอามา” ฉันแบมือรอ เพื่อนตัดซ์จอมทะเล่สิ่งควักเจ็ดสัดที่มัดไว้ด้วยหนังสติ๊กเป็นก้อนๆ ออกมาจากกระเป๋าสะพาย แล้วดึงวาวเซอร์สีเขี้ยว อีกบั้งออกมาจากกระเป๋ากางเกงขาสั้นสีทากี้ ฉันยื่นมองนิ่งๆ นี่อะไรบางอย่าง

นายนี้ รีบเอามือกุมเป้ากางเกง ซึ่งฉันไม่ไ้ด้แม้แต่จะแว้บมอง แต่พอพี่แกทำยังงั้น มันเลยตกเป็นเป้าสายตา “ทะเล่สิ่ง” โจลิ่งตา

“จะบ้าาาาาหรือ” ฉันโวย ใครจะไปมองของแก

“คิดอะไรลามกแน่ๆ” มันเอานี้ขึ้นมาแกวง ทำปากจู้

“เฮ้ย ถ้าฉันคิดไ่ไรยั้งงั้นก็สิ้นคิดแล้ว”

“แล้วคิดอะไร”

“กำลังคิดถึงสมัยเรียนประถม” ฉันบอก “อยู่โรงเรียนเทศบาล เพื่อนผู้ชายนุ่งกางเกงนักเรียนขาสั้นสีทากี้เหมือนแกเนี่ย”

“แกแล้วรี ยาย คิดถึงสมัยยังเด็ก” โจมองไปรอบๆ เห็นแก้วกาแฟตามโต๊ะทุกคน ยกเว้นโต๊ะฉัน

“ไม่กินกาแฟรี” เสียงถามมา

“แก้วไม่พอ” ฉันบอกตามตรง วันก่อนทำหุ้ดมือแตกไปชะใบนึ่ง ยังไม่ได้ไปซื้อใหม่เลย
“อยากกินกาแฟเหมือนกัน” โจบอก “วันนี้ยังไม่ได้เข้าไปเยี่ยมแขกที่โรงแรมเลย”
“อ้าว แล้ววาวเซอร์นี่ล่ะ” ฉันถาม หลังจากเก็บเงิน และลงลายมือชื่อกันเรียบร้อย
“ตั้งแต่เมื่อวานแล้ว ลืมให้ รีบจะไปกินข้าวกันใจ”

โจมองไปยังเพื่อนร่วมงานรอบๆ ห้อง เพราะไม่เห็นใครเงยหน้าขึ้นมาทักทาย
“เมื่อคืน....” พี่แก็เริ่ม

“เขารู้กันหมดทั้งออฟฟิศแล้ว” ฉันลุกขึ้นยืน เท้าสะเอวคำตุ้เอกสารด้านหลังไว้
“ว่า” เสียงโจแกล้งทำอาการผิดหวัง “ไปบอกเขาทำไม ว่าเรากำลังจะแต่งงานกัน”
ได้ผลมากๆ พี่ต้องเงยหน้ามาจากหลังจอกอมของแก็
“เฮ้ย ใจโจ มั่วปาว”

เสียงคนโกหกคำใหญ่หัวเราะก๊ากๆ ลั่นออฟฟิศ ทำให้น้องโด้ขมวดคิ้วอีกคน แต่ไม่พูดไร
“พี่ต้องก้อ” ฉันเดินไปบีบไหล่แก็ “ก็พี่ไม่ทักใจอ้วนมัน มันเลขาเรื่องเป็นจุดสนใจใจ ใครจะไปแต่งงานกะมัน ชี้
เหนียวขนาดนี้” ฉันหันไปมองหน้าคนสร้างข่าว

“เอาเหอะ บ่ายสามแล้ว ต้องไปหากาแฟกิน” โจตัดบท

“วางใจใหม่ หลอน” นายหันมาถามฉัน “ถึงขนาดนั่งเสริมสวยเนี่ย”

เฮ้ย มันเหลือบเห็นตลับแป้งซีเน่ฉันอีก อุดสำเนาไปวางหลบไว้ริมหน้าต่าง ฉันจួយมันไปโยนคืนใส่กระเป๋าชะ
“วางไม้ก็ไมแน่ แล้วแต่อารมณ์”

“มาด้วยกันเลย ไปช่วยขายทัวร์ที่กะตะธานีเลย”

“โวย ไปถึงกะตะ ไม่เอา” ฉันปฏิเสธ “เปลืองน้ำมันรถ” ออฟฟิศไม่ได้จ่ายค่าน้ำมันรถให้ฉันนี้หว่า

“ไปรถคันเดียวกันก็ได้”

“แย็ก ไม่เอา รถโคตรเก่า ตูดแก็ใหญ่ นั่งคนเดียวกินที่หมดทั้งคัน ฉันจะนั่งตรงไหนได้”

“ต้องเอา มาเร็วๆ” นายหัวเหมงลากดันแขนฉันไป ฉันยังไม่ได้หยิบกระเป๋าถือเลย “ไม่ต้องเอาไป” มันวาง
กระเป๋ากลับลงไปทีเดิม

“ขอยืมผู้จัดการบัญชีไปช่วยงานผู้จัดการฝ่ายลูกค้าสัมพันธ์ก่อนนะครึบ” นายอ้วนจับหัวฉันก้มลงไปโ้คังให้คุณ
โทมัส แกหัวเราะหึหึ ก่อนมันจะรูดฉันออกประตูไป
ช่วยอย่างแรงเลย วันพุธนี้

+++++

ความสัมพันธ์ของฉันกับเรนซ์ก็เหมือนจะหายไปตามเวลา และความยุ่งวุ่นวายกับชีวิตของทั้งคู่ เดือนตุลาคมเป็น
วันหยุดเรียนของเมืองไทย แต่ไม่ใช่เนเธอร์แลนด์ มันเกือบจะตรงข้ามกัน เพราะสิ้นปี คือช่วงเวลาแห่งการสอบ
เรนซ์หายเงียบไป พยายามทำผลสอบมหาวิทยาลัยปีแรกให้ดี จะได้ไม่โดนรีไทร์ และเวลาฉันเล่าเรื่องที่
ทำงานไป เขาก็จะตัดพ้อต่อว่า หาวว่าฉันไม่รักเขาแล้ว ไปรักคนอื่นแทน (ใครที่ไหนพะหลงมาชอบฉัน ถ้าสวย
เลือกได้ คงไม่พลาดไปเลือกเธอหรอก ตาน้า)

ภาษาตัดซ์ของฉันดีขึ้นเยอะ ฟังออกเกือบ 70% แล้ว และอย่างน้อยฉันก็ฟังเกือบทุกคำที่นายโจพูดได้ เรนซ์
บอกว่าภาษาตัดซ์ของฉัน เหมาะแก่การฝึกฟังมากๆ เพราะโจพูดแบบไม่มีสำเนียงคนตัดซ์บ้านนอก เดาได้ว่าที่
บ้านน่าจะอยู่ในเมือง หรือไม่ก็เรียนมาด้านการสื่อสาร หรืออย่างน้อยก็ต้องจบป.ตรีแล้วละ ก็ใช้ได้แสดงว่าฉัน
ไม่โง่ เรนซ์บอกว่า คนตัดซ์ส่วนใหญ่ไม่ค่อยจบการศึกษาระดับสูงพวก Bachelor หรือที่ ที่ฮอลแลนด์เรียกว่า
ฮาเบโอ หรือเวโอ (HBO, WO) หรือก เพราะเงินการที่เรนซ์ไปเรียนปริญญาตรีเนี่ย ถือเป็นเรื่องไม่ธรรมดา

เออ จริงด้วย พอนึกขึ้นมา ฉันไม่เคยถามอะไรตาอ้วนเลย ต้องถามดู เพื่อสดับความอยากรู้อยากเห็นซะทีก็ดี
เหมือนกัน

“นายเรียนจบโรมา ถึงมาทำงานกระจอกๆยังเจ็ยอะ” ฉันถาม เมื่อเราออกไปกินข้าวเย็นด้วยกันที่ร้านอาหารใน
ชอยแควๆ หน้าหาด วันที่ฉันต้องตามนายอ้วนไปช่วยดูแลลูกค้าตัดซ์ แต่อย่าหวังว่าพี่แก็จะเลี้ยงข้าว ผั้นเอาจะ
ง่ายกว่า

“จบบริหารธุรกิจ”

“หา ไม่จริง” ฉันแทบจะกรี๊ด

“จบด้านนี้หางานที่ฮอลแลนด์ไม่ได้หรือ” ฉันเริ่มเครียดแล้วสินี้ แล้วฉันจะไปทำมาหากินอะไรที่โนนละ ผั้นจะไป
อยู่ในเมืองกังหัน ดงดอกทิวลิปกะเรนซ์ สงสัยได้อยู่บ้านเฉยๆเป็นแม่บ้านกันแน่แท้ เกาะั้ฝัวกิน

“มันก็มีงาน แต่เบือ อยากมาเที่ยว อีกอย่างเมืองไทยอากาศดี” คำตอบมาตรฐานนี้ ฉันรู้แก็ใจ

“แล้วเดี่ยวนายก็จจะกลับไปริ”

“อีกสักปีสองปี หรือไม่ก็สามสี่ปี”

“เออ ยังคิดไม่ตกกว่างั้นหอะ” ฉันสรุปให้

“นายมีแฟนนี่ ใช่ไหม” ฉันชะงอกเข้าไปถาม ทำเสียงเบาๆลงนิดนึง เพื่อคนอื่นได้ยิน

“เห็นตอนไหน” โจเจอยๆ แต่เล็กคิ้ว

“ก็เห็นนายจอตลอดยืนคุยกัน”

“เห็นแค่นั้นนะ”

“ใช่ แต่ฉันมีเซนส์”

“เก่งนี่” มันเอาส้อมชี้หน้า ฉันเลยปัดออกไปอีกข้าง ให้พ้นหน้าสวยๆของตัวเอง (แหะ)

“ใช่เปล่าละ สูงเท่าฉันได้ ผมยาวมากเลยแต่ไม่ได้ทำสีผม ผิวคล้ำกว่าฉัน ตาโตๆ คมๆ” พูดถึงตรงนี้ ฉันก้มลงดูแขนตัวเอง ที่ไปตากแดดมาเมื่อหน้าร้อน มันหายไปหมดแล้ว กลับมาสีเหลืองอ่อนเหมือนเดิม สงสัยฉันจะไม่มีโอกาสจะดำ ผมทรงนักเรียน ตอนนี้มันยาวเลยหุ่อกมาหน่อย ฉันไปย้อมมาเป็นสีน้ำตาลช็อคกะแล็ต เอ๊ะ จะเปรียบเทียบทำไมนี่

“งั้นก็คงใช่แหละ” ตาอ้วนยอมรับ

“เขาจะไม่มากริดๆ ใสฉันระะ ออกมากินข้าวกันบ่อยไปริเปล่านี้” ฉันเริ่มเป็นห่วง

“ไม่เด็ดขาด เขาไม่มีสิทธิ์” เอ พุดแบบนี้ มันน่าคิด แฟนไม่มีสิทธิ์ แล้วฉันเป็นอภิสิทธิ์ชนหรือนี้ อะนะ บางอย่างไม่จำเป็นต้องถาม เมื่อฉันกินเองจ่ายเองแบบนี้ ไปกินที่ไหนเมื่อไหร่กับใคร ก็ไม่มีคนรังเกียจ

“วันนี้ไม่ได้แะไปแถวโน้นนะ” โจบอกซะก่อนที่ต่างคนจะกลับไปขึ้นมอเตอร์ไซด์ตัวเอง

“ไม่เป็นไร ยังไม่ตึกเท่าไร” ฉันกลืนคำๆ ตึกกว่านี้ก็กลับเองได้ ลงคอไปซะ แอบเสียใจนิดๆ ทำไมไม่ต้องเสียใจด้วยพะ ถึงจะมากินข้าวข้างนอก ก็ไม่ใช่ตานี้จะบังเอิญอยากจะไปเดินห้างตอนดึกๆ ทุกครั้งซะเมื่อไหร่ บางทีการมีเพื่อนซี้ แล้วขาดไปเนี่ย มันก็ทำให้ใจหายเหมือนกัน ฉันแอบคิดถึงยัยเจน ที่ไม่รู้ไปอยู่ชะที่ไหน ถ้ายังอยู่ก็เกิดด้วยกัน ฉันจะลากคอหลอนมานั่งเมาท์เรื่องที่ทำงานให้ฟังทุกวันเลย อยากปรึกษาปัญหาชีวิต

+++++

ชีวิตฉันรุ่งโรจน์มาก ถุดทองเที่ยวนี้ เรื่องเรียนก็ดี ฉันลงงานเรียบร้อย เพื่อไปรับปริญญา แม้กระนั้นก็มีเรื่องเกือบบๆ จวนเจียน ให้ใจหายใจว่าน่าดู

ฉันขอทรานสคริปต์ไม่ทัน จะต้องกลับไปสงขลาแล้ว ถ้าไม่ไปรับทรานสคริปต์แล้วส่งของใบสมัครกับอีเอ็มเอสให้ทันวันนั้นละก็แยแน่ๆ ตอนแรกทางเจ้าหน้าที่มหาวิทยาลัยไม่ยอม ถ้าฉันไม่มารับเอกสารด้วยตัวเอง อะไรกันนักกันหนานะเนี่ย

ฉันอยากสอบชิงทุนไปเรียนต่อที่ฮอลแลนด์.....ได้โปรดเถิด พระเจ้าเข้าข้างลูกข้างด้วย

สุดท้ายหลังจากอ้อนวอนด้วยน้ำตา รุ่นน้องที่น่ารักคนนึงของฉันก็ส่งใบสมัครปิดของเรียบร้อย ให้ฉันยื่นออกในงานรับปริญญาซะหน่อย เพราะฉันเป็นพีคนโต ก็เลยดูน่าจะตื่นเต้น ที่จะได้รับปริญญา ก่อนใคร พ่อกะแม่กลับเฉยๆ ฉันเองก็เฉยสนิท ที่เกลียดที่สุด คือพิธีซ้อม แอบอิจฉานั่งดีฟ มันไม่ต้องมารับปริญญา ฉันเองก็ไม่อยากรับ แต่แม่บอกว่า “นั่นนะ ไปรับซะหน่อย” แต่แม่เองนะ จบอักษรจุฬา น่าน้ำส้มแท้ๆ ก็ไม่ยอมเสียเงินถ่ายรูปเหมือนกัน

แล้วสุดท้ายฉันก็ไม่เคยมีรูปรับปริญญา เพราะไม่ได้สั่งไว้ ส่วนใบปริญญานั้นก็ไม่รู้หายไปไหนแล้ว เออเนอะ กระดาษมันไม่สำคัญเลย

“แม่ง ตื่นเต้นวะมิ” นิ่งเพื่อนเกย์อีกคน จิบปากจิบคอมมาลากฉันไปถ่ายรูปกะพ่อแม่ของมัน

“แก ทำตัวเป็นผู้หญิงหน่อยสิ อาย้ออกสาวกิน” มันสั่งฉันอีก

“อิทอมมี กรุเป็นผู้หญิงจริงๆนะเว้ย ไม่ใช่สปีชีส์เดียวกะเม” ฉันฟาดหลังมันบ๊าบ

อารมณ์เสียหงุดหงิด ก่อนจะกลับลงสงขลามานะ ฉันเพิ่งปฏิบัติภารกิจเด็ดเดี่ยว ประกาศบอกเลิกกะเรนซ์ แล้วก็ปิดโทรศัพท์มือถือทิ้งไว้เลย สามวันแล้วเนี่ย ปานจะนี่ พี่แกจะเป็นไบบ้างไม่รู้

ฉันเองก็เสียใจ คิดว่าออกไปตอนนี้จะดีกว่า สงสัยตัวเองจะไม่เหมาะกะการมีแฟน แต่ละวันฉันปวดหัวกะอาร์ตติสอารมณ์ขึ้นๆลงๆ แบบเรนซ์ เบื่อชีวิตรักข้ามขอบฟ้า สงสัยเป็นช่วงเวลาแห่งการจิตตก อะไรก็ได้ไม่ได้อย่างใจ “ทำไมแฟนเราไม่มาจัง” พ่อฉันถามขึ้นมาเอง เมื่อเห็นพวกเพื่อนๆ มีแฟนฝรั่งตัวโตๆ มาร่วมถ่ายรูปกับบัณฑิตจบใหม่

“ไม่มาละดีแล้ว ไม่อยากถ่ายรูปให้มีรูปด้วยกัน เวลาเลิก ต้องมาไล่ฉีกทิ้งแบบในมิวสิควีดีโออะป้า”

ฉันไม่ได้แอคท่าเลย หน้าก็ไม่ได้แดงมา นอกจากซีบ่ เพื่อนสนิทบนผิวหน้าฉันแล้ว วันนี้ฉันก็ทาเปลือกตาสี

ชมพูช็อกกิ้งพิงค์ สีประจำคณะฉันเอง กะทาลิปสตึกสีมะเหมี่ยว แบบไม่วาว พอละ

แม่ไม่ได้บ่นอะไร เช่นเดียวกะน้องสาว แม่ถือว่าปริญญาไม่ได้อยู่ที่รูป อยู่ที่รับจากมือท่านเจ้านายคนไหน มันอยู่ในนี้ แม่เอานิ้วจิ้มข้างขมับฉัน "ระวังความรู้ท่วมหัวจะเอาตัวไม่รอด"

สงสัยจะจริงอย่างแม่พูด ฉันอุตสาห์จบมาได้ก็เกียรติยศอันดับหนึ่ง คะแนนสูงลิ่ว แต่เรื่องความรัก ฉันเอาตัวไม่รอดจริงๆ กว่าจะมีแฟนก็ปาเข้าไปยี่สิบแล้ว แกรมมีแล้วก็ทำตัวไม่ถูก สุดท้ายเลือกผีดอีก ดินะที่ฉันตัดสินใจเจ็บตอนนี้ไปก่อน ถ้าคบกันอย่างนี้ต่อไป ฉันต้องแยกว่านี่อีกหลายเท่าแน่ๆ "บอกเลิกกันไปแล้วละ หม่ามี้" ฉันพูดเบาๆ เสียงคนเอะอะอีกทีก็อยู่รอบข้าง ไม่รู้แม่จะหันได้ยินหรือเปล่า "ถ้าได้ทุน ไปเรียนต่อ แล้วเขาคิดจะสานต่อ ระหว่างที่เราอยู่ใกล้ๆกัน ก็คงจะมีโอกาส" ฉันพูดต่อไปเรื่อยๆ "แต่ไม่อยากมีความสัมพันธ์แบบนี้ ทุกข์ใจจริงๆ มานั่งคิดมาก หึงด้วย ความรักที่มองไม่เห็นอนาคต"

"เพิ่งคบกันปีเดียวเองเจ้" น้องสาวฉันปลอบใจ "ยังไม่เสียอะไรมากมาย"

ฉันเงยบ รู้สึกผิด ไม่รู้จะบอกอะไรกะน้องดี ว่า"อะไร" ที่ไม่ได้เสียมากมายนะ สำหรับฉัน เสียครั้งเดียวก็จบกันแล้ว เฮ้อ

+++++

ออยเป็นเพื่อนใหม่ผู้หญิง ที่ฉันเพิ่งรู้จัก หลังจากการสอบสัมภาษณ์ทุนครั้งที่สอง ครั้งแรกฉันสอบไปเมื่ออาทิตย์ก่อนหน้า ครั้งแรกที่ฉันขึ้นไปกรุงเทพ เมืองหลวง โดยไม่มีใครไปด้วย ทริปอันยาวนานข้ามคืนบนรถทัวร์คันใหญ่ที่เปิดแอร์เย็นชะจนเกือบจะแข็งตาย ฉันคิดในใจแค่ว่า ที่เมืองนอกมันหนาวกว่านี้เยอะ แล้วก็พยายามขมตาหลับ

การสัมภาษณ์ครั้งแรก ที่ตึกฐานเศรษฐกิจ ฉันไม่ได้แต่งชุดนักศึกษาแล้วนี่ เพราะจบไปแล้ว รอบนี้ฉันใส่เสื้อลูกไม้ไม่มีแขนสีปูน กะสูทลาลอง กระโปรงเข้าชุดกันสีเทา หน้าตาว่างมากๆ ก็แน่ละไม่ได้นอนมาทั้งคืน ไม่ได้แต่งด้วย นอกจากทาแป้งนิดหน่อย

ผลการสัมภาษณ์ โทรมาบอกให้ฉันรู้จักสี่วันต่อมา ฉันก็เลยต้องลางาน เพื่อขึ้นไปกรุงเทพอีก ตำแหน่งอย่างฉันเนี่ย ถึงจะลางานบ่อยแค่ไหนก็ไม่มีเป็นไรหรอก ทรายใดที่ไม่ได้ลาวันศุกร์ คุณโทมัสก็ดีใจหาย ลางานแบบได้เงินด้วยอีกตั้งหาก แล้วพอสอบสัมภาษณ์ครั้งที่สอง ฉันก็เลยได้ทำความรู้จักเพื่อนใหม่คนนี้แหละ

เพราะผ่านเข้ารอบสองมาได้ ความมั่นใจฉันเลยพุ่งกระฉูด ฉันเตรียมคำตอบมาเรียบร้อย ว่าทำไมจึงอยากไปเรียนต่อ และทำงานในครัว ความรักในการทำอาหารฝังหัวฉันเข้าไปตั้งแต่วิชาทำอาหารของอาจารย์เชฟฮันส์ ฉันเลยไม่กลัวที่จะต้องจับของร้อนๆ ยืนอยู่หน้าเตาไฟ ใส่ชุดก๊ากขาวๆ ใส่หมวกเก็บผม และไม่มีโอกาสจะได้โชว์สวย ฉันชอบความรู้สึกในการที่ได้แอบมองคนที่กินอาหารที่ตัวเองทำ มีท่าทางเอร็ดอร่อย เท่านั้นแหละ จริงๆ

การสัมภาษณ์ค่อนข้างเครียด คณะกรรมการนั่งล้อมโต๊ะยาวในห้องประชุมที่สมาคมการโรงแรมแห่งประเทศไทย ทุกคนรอฟังคำตอบจากฉัน โดยกรรมการแต่ละคนจะถามคำถามของตัวเอง "ทำไมเธอถึงคิดว่าตัวเองพิเศษ ควรจะได้รับเลือก ทั้งที่ตอนนี้อาชีพประจำเธอไม่ได้เกี่ยวข้องกับโรงแรมเลย" "ดิฉันถือว่า การไปทำงานในยุโรป เป็นการเริ่มใหม่สำหรับทุกคน ดังนั้นจึงไม่มีใครได้เปรียบเสียเปรียบ และดิฉันมีคุณสมบัติของตัวเองคือเป็นคนเรียนรู้เร็ว ใ้ห้เริ่มทำอะไรใหม่ๆ ก็ได้ทั้งนั้น แล้วก็ใช้เวลาไม่นานในการปรับตัวให้เท่ากับระดับของคนอื่นๆคะ"

"มั่นใจจริงนะ" คณะกรรมการอีกคนพูด แต่นั่นคงไม่ใช่คำถาม ฉันนั่งเงยบๆ รอคำถามต่อไป

"เราดูแล้วว่าคุณพูดภาษาฝรั่งเศสได้ดี" กรรมการผู้หญิงพูดขึ้นมาเป็นภาษาฝรั่งเศส "ดิฉันฟังและอ่านได้ดีเท่านั้นคะ แต่มั่นใจว่าพื้นฐานที่ดี จะทำให้พูดและเขียนได้เร็วไม่แพ้กัน" ฉันตอบไปด้วยภาษาฝรั่งเศส นี่คงเป็นคำถามในการสำรวจความสามารถทางภาษา

"คุณระบุว่าพูดภาษาดัตช์ได้ด้วย" ผู้ชายฝรั่งคนเดียวในหมู่คณะกรรมการพูดขึ้น ฟังจากภาษาอังกฤษของเขา ฉันรู้ว่าดัตช์เป็นภาษาแม่ของเขาแน่นอน

"ใช่คะ"

"ทำไมถึงสนใจเรียนภาษานี้"

"มันเป็นรักแรกพบ กับนิตยสาร Viva ค่ะ"

ผู้ชายฝรั่งที่แนะนำตัวว่าชื่อเยอรมัน หัวเราะออกมา ขณะที่คณะกรรมการคนอื่นๆ มองยิ้มๆ
“ดิฉันเห็นว่าภาษานี้แปลกดี ตอนแรกคิดว่าเป็นเยอรมัน แต่ไม่ใช่ พอลองศึกษาดูจากอินเทอร์เน็ตก็รู้ว่ามันเป็น
ภาษาของเนเธอร์แลนด์ ประเทศที่ดิฉันใฝ่ฝันอยากไปเที่ยว”

“แล้วสาเหตุอื่นล่ะ” กรรมการผู้ชาย ท่าทางมีอายุอีกคนหนึ่งถาม ฉันทว่าเขาต้องรู้ความลับฉันแน่ๆ เลยบอกไป
ตรงๆ

“เพราะดิฉันคบกับเพื่อนชายชาวดัตช์ค่ะ”

“การขอทุนครั้งนี้ คุณมีจุดมุ่งหมายเพื่อไปพบแฟนหรือเปล่า”

“มิได้ค่ะ ถึงแม้ได้ทุนนี้ดิฉันก็ไปพบแฟนด้วยตัวเองก็ครั้งต่อไปก็ได้” ฉันทหยุดหายใจเบ๊บบ้าง พยายามจะไม่โกรธ
ที่โดนถามแบบนี้

“แต่ดิฉันอยากมีโอกาสไปเรียนรูวิชาการทำอาหารฝรั่ง และฝึกการทำงานร่วมกับคนยุโรป เพื่อความก้าวหน้าใน
อาชีพการงานค่ะ ดิฉันตัดสินใจจะทำงานในสายงานอาหารและเครื่องดื่มต่อไปในอนาคต”

“เราจะไม่ให้เธอไปเนเธอร์แลนด์” เสียงกรรมการผู้หญิงสาวๆ เงียบขาด

“เพื่อตัดไฟแต่ต้นลม และป้องกันนักศึกษาไม่ให้เสียการเรียน” ได้ยินแค่นี้ฉันก็จะเป็นลม

“แต่เราจะส่งเธอไปเบลเยียมแทน หากเธอสอบผ่านการสัมภาษณ์นี้” คุณเยอรมันหันมาบอกและขยิบตาให้
ฉันใจหายวาบ แล้วมันก็กลับมาใหม่

ฮือๆ ฉันทึกว่าจะตกการสัมภาษณ์เพราะดันบอกความจริงเรื่องเรนชิวไปซะแล้ว

ขาออกมากจากห้องสัมภาษณ์ฉันหน้ามืดไปเลย ออxygen ใกล้เคียงๆ นวดมือที่เหงื่อแตกซึกของฉัน
“ยังไม่ถึงคิวเราเลย” เสียงหัวของเธอสั้นนิดๆ ใครจะไม่ตื่นเต้น ในเมื่อรอบสุดท้าย คนที่จะสอบผ่าน จะเหลือ
แค่สี่สิบคนเท่านั้นเอง

+++++

สี่โมงตรงเพลงพอดี ที่ฉันยึดคอมพิวเตอร์ได้เครื่องนึงจากโต๊ะทำงานที่หญิง
เพราะตำแหน่งฉันไม่มีคอมพิวเตอร์เป็นของตัวเอง ต้องใช้ของคนโน้นที่คนนี่ที่ไปเรื่อย

“เอาไปเลย เดี่ยวพี่ก็ต้องแวะไปหาเรเซอเวชั่นที่โรงแรมหน่อย” พี่หญิงล้อคลื่นซึกโต๊ะแล้ว เลื่อนเก้าอี้ให้
เสมือนว่าในนั้นมีเงินล้าน

จริงๆโต๊ะฉันต่างหากเป็นที่เก็บเงินสดเรือนแสน แต่เนื่องจากสภาพสมหัญซี่ และโต๊ะที่กองรกไปด้วย ขนม
ของกิน หนังสือเรียน ดอกไม้ค้างจากอาทิตย์ก่อน และขยะอื่นๆ คงไม่มีใครคิดจะเชื่อว่ามันเป็นที่เก็บเงินสด
เกือบเจ็ดแสนบาท ทุกๆสิ้นเดือน

ได้คอมแล้วเหวย ฉันทตื่นเต้นจนพิมพ์ URL ผิดๆ ถูกๆ กว่าจะได้ก็ปล้ำอยู่หลายที

เว็บไซต์ของ HEP (Hospitality Exchange Program) ก็ขึ้นมา

ฉันคลิกๆ เข้าไปหาการประกาศผล

...

หน้าฉันตอนนี้ คงดูไม่ได้

ผิตหวังสุดๆ

ชื่อฉันขึ้นต้นด้วย ตัว ก

แม้ว่าผลการคัดเลือก ผู้สอบผ่านจะไม่ได้เรียงตามลำดับตัวอักษร

แต่ฉันมองหาอย่างไรก็ไม่เจอชื่อตัวเอง

กำลังจะน้ำตาไหลแล้ว พี่ตองก็มาพอดี

“โห ชื่อสุดท้ายเลย ลิลลี่”

แกขี้ลังไปที่บรรทัดล่างสุดของจอ ฉันทเลยเลื่อนหน้าจอขึ้นมาดู

ฉันสอบผ่าน แต่ชื่อฉันอยู่ในรายชื่อของกลุ่มที่สอบผ่านจะได้ไปเบลเยียม

ฮ่าๆ ฮือๆ นี่ฉันทควรจะหัวเราะหรือร้องไห้ดีละเนี่ย

ทางโครงการระบุนั้นที่ในการเข้าร่วมพิธีปฐมนิเทศมาแล้ว อาทิตย์หน้า
ทำให้ฉันต้องไปยืนบิดอยู่ที่โต๊ะคุณโทมัสซะอย่างไร ก่อนที่นายจะออกไปเยี่ยมลูกทัวร์ที่โรงแรม

“คุณโทมัสขา คือว่า หนูสอบผ่านรอบสองแล้ว”
“อาทิตย์หน้าลาหยุดอีกใช่ไหม ไปไม่ได้เลย” เจ้านายฉันนี่ วาง่ายตลอด

แต่มันไม่ง่ายอย่างนั้น ในวันที่ฉันบอกว่าในที่สุดฉันก็ต้องลาออกแล้ว เพราะฉันจะบินไปเบลเยียมหกเดือน
“ในที่สุด คุณลิลลี่ก็จะทิ้งเราไป” น้องโตเป็นคนเดียวที่ดูอาลัยฉันที่สุด
พี่ๆ พวกมันเฉยๆ เพราะตั้งแต่ฉันสอบผ่าน สามเดือนก่อนหน้าที่จะไป คุณโทมัสก็หาพนักงานใหม่มาเรียนงานไว้
แม้ว่าฉันจะคัดค้าน
“คุณโทมัสคะ ไม่เร็วไปหรอกคะ ตั้งสามเดือน ดอนลิลลี่มาไม่เห็นมีใครสอนเลย”
“เอาน่า งบประมาณบริษัทมี” เจ้านายบ๊อดไปทาง
“ลิลลี่ไปต่างประเทศ จะถามอะไรก็ลำบาก มีเวลาสามเดือน สอนกันไปก่อน”
ฉันเสียตายเงินบริษัทด้วยหรือไม่ โอ้ ความงกเริ่มเข้าครอบงำฉันซะแล้ว ตั้งแต่ยังไม่ได้ไปอยู่ฮอลแลนด์

“เธอไม่อยู่ แล้วบ้านล่ะ” เชื่อกันว่านี่คือคำถามดาวอัน
“ก็เลิกเช่า” ง่ายๆ แค่นั้น
“แล้วรถล่ะ” ฉันว่าแล้ว พี่แกต้องเข้าเรื่อง
“รถก็ส่งกลับบ้านที่สงขลาไป”

โจขยับตัว ครั่งนี้ดูเหมือนเป็นครั้งแรกที่แกพูดอะไรซีเรียส
“ผมขี้มรดไว้ใช้ได้ไหม แล้วพอลิลลี่จะกลับ ค่อยส่งกลับไปไว้ที่บ้าน หรือจะให้ทำยังไงกับรถ ผมเป็นเพื่อนที่
ไว้ใจได้ เรารู้จักกันมาเกือบปีแล้ว ระยะเวลาพิสูจน์คน”

พี่ต้องเห็นดีเห็นงามด้วยทันควัน
“เอามาเป็นรถเช่าบริษัทแทน ออฟฟิศจ่าย ลิลลี่จะได้เงินด้วยดีไหม”
“ง่า” ฉันยืนขังใจ
“โจมันอ้วน ตัวมันหนัก มันจะทำรถมอเตอร์ไซด์สี่ล้อพังเร็วแน่ๆ”
“จะบ้าหรือ” มันโวยทันทีที่ได้ยินคำวิเคราะหฺลวงหน้าของฉัน
“คันนี้ที่ใช้อยู่ ยังไม่เห็นเป็นไรเลย”
“ก็แล้วทำไม ฉันต้องเอารถทิ้งไว้ให้พวกนายใช้กันด้วย”
“มีรถทิ้งไว้ พวกเราก็ไม่ลืมลิลลี่นะ” พี่ปุเห็นดีเห็นงามด้วย

สุดท้ายด้วยมติของที่ประชุมแบบไม่เป็นทางการ รถมอเตอร์ไซด์ฉัน กลายเป็นสมบัติของสาธารณะ ทุกคนจะได้
ผลัดกันใช้ เมื่อฉันไม่อยู่
เฮ้อ ดีจริงๆจริง

+++++

2 ตุลาคม ฉันขึ้นกรุงเทพ เพื่อไปขอเอกสารรับรองประวัติอาชญากรรมที่กรมตำรวจ และตรวจร่างกายที่โรง
พยาบาลตำรวจด้วยเลย

กว่าจะขอเอกสารที่กรมตำรวจเสร็จ มาถึงโรงพยาบาล เจ้าหน้าที่ก็จะมารับตรวจร่างกายแล้ว ฉันต้องอ้อนวอนทั้ง
น้ำตา กว่าจะได้ลายเซ็นจากคุณหมอมามาจนครบทุกอย่างที่ต้องตรวจ ไหนจะเอกซเรย์อีก ริงวุ่นไปหมดทั้งโรง
พยาบาล ฉันท้อจนจะร้องไห้ มันขึ้นมาจากที่อก แต่ฉันต้องกลั้นมันไว้

วันที่ 5 ตุลาคม ฉันขึ้นกลับไปอีก เพื่อจะไปเตรียมกรอกเอกสารขอวีซ่า

ก่อนจะเดินทาง ฉันต้องล้างหน้าอีกสองอาทิตย์ เพื่อไปบอชม แล้วก็ต้องเตรียมแพ็คกระเป๋าโยกย้ายเลย
เพื่อจะบินไป พอนึกว่าเคยทำงานอยู่ปีกว่าๆ แล้วฉันก็อดใจหายไม่ได้ สามเดือนที่ผ่านไป เมื่อฉันตัดเรนซ์ออก
ไปจากชีวิต ฉันก็รู้สึกว้า ชีวิตฉันไม่ได้มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปเลย ขาดเขาไม่ได้ทำให้ขาดใจจริงๆด้วย สามเดือน
กว่านี้เขาคงไปพิจารณาตัวเองอยู่

ฉันไม่มีเวลาจะนั่งซึมหรือเสียใจเลย เวลาสี่สิบสี่ชั่วโมงที่มี ฉันก็แทบจะกินนอน ไม่พอแล้ว นอกจากต้องเรียนภาษาทั้งดัตช์และฝรั่งเศสแล้ว ฉันก็ต้องรื้อฟื้นเอาหนังสือเรียนวิชาอาหารนานาชาติเมื่อตอนปีหนึ่ง ขึ้นมาอ่าน

เมื่อฉันกลับลงมาจากการยุ่งๆ ขึ้นล่องกวม.หลายรอบ ฉันก็ร่วมต่อในการเตรียมตัวคืนห้องเช่าที่คอนโด เอาข้าวของที่ไม่ใช่ไปแจกเพื่อน เสียขายต้นผักบุ้งฝรั่งดอกสีฟ้าสด ฉันคงรื้อมันออกไม่ได้ เก็บไว้ให้คนที่มาอยู่ต่อดูแลก็แล้วกัน จี๊จ้อวฉันรื้อมันกลับไปใส่กล่อง เอาไปบริจาคที่ห้องสมุดประชาชนแล้ว ของอื่นๆที่ตัดใจทิ้งไม่ลง ฉันเอาไปฝากไว้ที่ห้องเจน โดยที่ยังไม่รู้ว่าจะตลอดปีที่ผ่านมา ตกลงแล้วหล่อนหายไปไหนกันแน่ พอได้มาเจอกันอีกที ฉันก็ต้องเป็นฝ่ายไปบ้าง

เจนไม่บอกอะไรมากกว่า “แก่ไปรอฉันที่โน่นก่อนละกัน เดี่ยวตามไป”